

Yêu Phu Quân Lang Băm

Contents

Yêu Phu Quân Lang Băm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10: Kết Thúc	51

Yêu Phu Quân Lang Băm

Giới thiệu

Sau khi xuyên qua nàng lại có cảm giác thích gọi cảm những gã đàn ông này!!! Nàng làm cho lần đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phu-quan-lang-bam>

1. Chương 1

Tiết Tử

Trong thành Dương Châu cảnh liễu rũ bóng, trăm hoa đua nở, giống như cảnh đẹp chốn bồng lai, được ban tặng khí hậu ấm áp, làn gió thấm đẫm hương hoa thổi qua, không biết kết hợp nổi tư duyên cho bao nhiêu giai nhân tài tử, tình duyên muôn đời.

Nhưng mà, cái gọi là kiểu mẫu, chính là để người ta phá vỡ.

Tại nơi cảnh xuân hết sức tươi đẹp này, lại có vài người yêu thích kiếp sống phẳng phất như trời đồng gió rét, vô cùng lạnh lùng...

Nếu hỏi trong thành Dương Châu có những người nổi tiếng nhà nhà biết người người rõ nào, vậy thì không thể không nhắc đến ba người này.

Ba người này có tiền có thế —— nhưng nhà có tiền, quan lại cầm quyền trong thành Dương Châu này cũng không thiếu, nếu không phải có chỗ rất độc đáo, sao có thể khiến mọi người đều biết chứ? Hơn nữa lại là chỗ độc đáo nào, có thể dọa chạy hết bà mối lớn nhỏ còn có khuê nữ tuổi cập kê các nhà, làm cho ba người tuổi đều đã gần 25, lại chưa cưới vợ?

Hết thấy chuyện này, đều nói lên từ “thanh danh tốt” của bọn họ.

Trước hết nói đến quái nhân thứ nhất của Dương Châu đi!

Quái nhân thứ nhất Dương Châu, đó là con một của nhà Hoàng Phủ thành đông gia, Hoàng Phủ Lận Như.

Người này tính cách tà mị, buồn vui thất thường, xem con gái không ra gì, trừ mẹ ruột ra, nhưng đứa con gái khác đừng nghĩ đến gần bên cạnh hẵn nửa bước, cho nên bên trong phủ Hoàng Phủ cơ hồ tìm không thấy tỷ nữ.

Nhưng chuyện không gần nữ sắc này, nói trắng ra cũng không phải là vấn đề gì lớn, Hoàng Phủ Lận Như nếu chỉ có chút bệnh nhỏ này, cửa nhà hẵn đã sớm bị người cầu hôn san bằng, vấn đề nằm ở chỗ, vấn đề của Hoàng Phủ Lận Như không phải chỉ có một điểm như vậy... Rất nhiều điểm a!

Trình độ Hoàng Phủ Lận Như chán ghét con gái, nghiêm trọng đến mức chỉ cần có con gái đến gần hẵn, đều bị đối xử bình đẳng ném ra ngoài, con gái trong cảm nhận hẵn ngay cả giá trị tiết dục cũng không có, nghe nói năm 20 tuổi sau vài lần hẵn đến thanh lâu, liền cảm thấy chạm vào con gái là chuyện phiền toái, do đó ‘thủ thân như ngọc’ đến nay.

Đồn đãi một khi rãi ra, có khuê nữ nhà nào nguyện ý xuất giá vào nhà Hoàng Phủ làm bao cát, càng không nói đến có thể có gả cũng như không gả, hàng đêm giường không gối chiếc chứ!

Cho nên Hoàng Phủ Lận Như đương nhiên bị liệt vào quái nhân thứ nhất Dương Châu.

Lại nói đến chuyện quái nhân thứ hai Dương Châu.

Quái nhân thứ hai Dương Châu, là con nhà họ Đô thành nam, Đô Chậm Ảnh.

Nói đến nhà họ Đô thành nam, ở trong thành Dương Châu thật ra treo bảng đề chữ vàng nhà y nổi danh, y thuật inh nghe nói ngay cả ngự y đều phải tự than không bằng, mà trong truyền nhân nhà họ Đô Đô Chậm Ảnh xuất sắc nhất.

Vị này cũng là công tử gia thế tốt, bản lĩnh cao, bộ dáng lại tuấn tú lịch sự, cốt tình chính là tính tình kia... Làm cho người ta lùi bước không dám lại gần, nói dễ nghe một chút là không hỏi chuyện thế gian, nói khó nghe một chút căn bản chính là thẳng góc!

Thiếu gia nhà họ Đô y thuật tốt, đụng đến triệu chứng phức tạp hoặc kịch độc xảo quyết đều có biện pháp hóa giải, duy chỉ có bệnh gốc của bản thân lại chữa không được.

Trừ y được ra chuyện lớn chuyện nhỏ bên ngoài, hẵn đều rất giống đứa trẻ bảy tuổi, cần người khắp nơi chăm sóc, tính tình là thay đổi thất thường, thường thường người bệnh chữa được một nửa, mất hứng một cái lại muốn cầm độc được ra thử nghiệm.

Thử hỏi có thêm kim nhà ai nguyện ý cùng một thẳng góc kết tơ duyên? Huống chi thẳng góc này không biết chừng một ngày nào đó có thể lấy vợ ra làm vật thí nghiệm được hiệu nữa!

Cho nên vị trí quái nhân thứ hai thành Dương Châu đương nhiên cấp cho Đô Chậm Ảnh nhận.

Quái nhân thứ ba Dương Châu này đâu, là Khiên Dương Cừu.

Trăm ngàn đừng nghĩ rằng người này đứng hàng thứ 3 trong tam quái Dương Châu liền bình thường hơn so với hai người trước một chút, này chỉ là vì hẵn có một tật xấu ‘ham mê’ nho nhỏ nho nhỏ...

Đó là yêu tiền.

Khiên Dương Cừu yêu tiền như mạng, nhưng cũng keo kiệt tiết kiệm đòi mạng.

Đây vốn dĩ cũng không phải là vấn đề lớn, cố tình thủ pháp hắt giạt tiền là không từ bất kì thủ đoạn tòi tệ nào, bất luận cái gì có liên quan đến hắt, chỉ cần ra giá làm hắt vừa lòng, cho dù là cha ruột của hắt đều có thể bán. Nếu ngay cả cha ruột cũng có thể bán, huống chi là vật phẩm không quan trọng khác, kết quả là một cọc hôn nhân đính hạ trước đây, cũng bị hắt lấy ngàn lượng hoàng kim bán cho người thành bên.

Lại nói đến tiết kiệm đi! Người này nắm cả đồng tiền tài, cũng không xài một chút cho người trong nhà và bản thân, ra cửa thì đi bộ, mặc cũng là áo vải kém chất lượng nhất, về chỗ ở, chỉ thiếu không dùng nhà nghèo rốt mông toi để hình dung, trừ mấy ghế dựa dùng để chiêu đãi khách ra, ngay cả giường đều là tự mình đóng.

Quái nhân yêu tiền thành si như vậy, sao gia đình người ta nguyện ý để cho con gái nhà mình gả qua chịu khổ cả đời? Cái khác không nói, nếu ngày nào đó làm ăn may có thể kiếm nhiều tiền hơn, chắc chắn hắt sẽ kéo cả nhà một đám đi ăn xin.

Cho nên danh hiệu quái nhân thứ ba Dương Châu, Khiên Dương Cừu liên việc nhân đức không nhường ai cầm lấy.

Một năm mới bắt đầu, việc lạ liên tục xảy ra trong thành Dương Châu, mỗi một cái đều có liên quan đến ba quái nhân thành Dương Châu.

Đầu tiên, đó là quái nhân thứ nhất Dương Châu này thế nhưng lại cưới vợ!

Người đàn ông tà mị chán ghét con gái cưới vợ, hoàn cảnh phát sinh thế nào? Không khỏi làm người ta chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

Không nghĩ đến lời đồn Hoàng Phủ Lận Như cưới vợ còn chưa nói ngáy, lại truyền ra tin tức quái nhân thứ hai Dương Châu Đô Chậm Ảnh thế nhưng cũng muốn thành thân!

Ai nha, đến tốt cùng là khuê nữ nhà ai không sợ chết dám gả cho chàng ngốc nhà họ Đô đây?

Các vị khách quan cảnh giác cao độ, trò hay như vậy vừa mới bắt đầu a!

Chương 1

Edit: Ái Nhân

Hương thơm thấm tâm cảm xúc non mềm

Phảng phất khắc trên thân thể nào đó

Khiến ta ngày đêm mong nhớ khó quên...

Trời cao trăng sáng, hương thơm cây thuốc tràn ngập trong khu vườn cùng kho thuốc nho nhỏ, bốn phía yên vắng không tiếng động, giống như đã qua hai mươi mấy năm, yên tĩnh, trống vắng, không ai đến thăm.

Nhưng sự yên tĩnh lâu dài này, lại bị một thanh âm đột ngột phá vỡ.

“A a a a —— ”

Giọng nữ cao từ trên trời giáng xuống, hơn nữa càng ngày càng đến gần, làm cho Đô Chậm Ảnh đợi ở trong nhà tranh cũng nhìn không được nhô đầu ra xem.

Phịch một tiếng, giọng nữ kia im bất đình chỉ, chỉ thấy một người treo trên cây đại thụ trước nhà, lay động hai cái, lại liền phịch một tiếng ngã lên trên cây thuốc đang phơi trong vườn.

“A! Cây thuốc của ta!” Đô Chậm Ảnh kinh hô một tiếng, lập tức xông lên phía trước lo lắng cây thuốc hắt cực khổ vất vả phơi nắng mấy ngày nay.

“Ai... Đau chết người...” Bút Mạt Trùng luống cuống tay chân muốn bò lên từ trong đồng ‘cỏ dại’, một bên xoa xoa cái mông bị ngã đau, một bên khóc thét.

“Cô nương là ai? Sao lại ngã lên cây thuốc của ta?” Hấn nhăn mặt nhăn mày, vẻ mặt không vui hỏi, phòng bị lui lại cách nàng vài bước.

“Cây thuốc? Anh đang nói những thứ cỏ dại này?” Thì ra dưới khu núi là một phòng khám đông y a? Vận số của nàng tốt như vậy, lại vừa khéo ngã trên cây thuốc nhà người ta, có thể chuẩn như thần vậy hay không a?

“Đây là cây thuốc của ta, không phải cỏ dại!” Hấn lớn tiếng phản bác, đồng thời lúc nàng đánh giá chính mình, cũng lấy ánh mắt giống nhau đánh giá lại.

Chị gái này thật kỳ lạ, trên người mặc quần áo hấn chưa bao giờ thấy qua.

Người đàn ông này thật kỳ lạ, mặc cổ trang làm gì a, hấn đang đóng phim à?

Hai người sau khi đánh giá đối phương xong, trong lòng đồng thời nghĩ như vậy.

“Chị, chị tên gì a?” Hấn giống như vô tội cười hỏi.

Tuy rằng chị gái này mặc váy áo hấn chưa từng thấy qua, nhưng nàng thoạt nhìn không giống người xấu, hướng hồ... Đã lâu không có ai chơi với hấn! Hi hi!

“Cái gì?!” Bút Mạt Trùng trừng lớn mắt: “Cậu kêu tôi là chị?!”

Có lầm không a! Nàng thoạt nhìn đủ tiêu chuẩn là chị hấn sao? Cho dù hấn có khuôn mặt như trẻ em, nhưng nhiều lắm thì hai người bằng tuổi nhau thôi! Có nhất thiết kêu nàng là chị không?

Đô Chậm Ảnh cào cào gãi đầu, không biết đã làm gì sai: “Đúng a! Chị lớn tuổi hơn ta, không phải nên gọi là chị sao?”

Lớn hơn hấn? Không thể nào... Bút Mạt Trùng nhìn hấn tươi cười quá mức hồn nhiên, còn có cảm giác lời nói đặc biệt ngây thơ, trong lòng không khỏi trở nên hoài nghi.

Sẽ không phải là...

“Năm nay cậu mấy tuổi?” Nàng thử hỏi.

Quả nhiên, hấn lộ ra biểu tình khổ não, sau đó đếm từng ngón tay: “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10... Sau mười là mấy?”

Bingo! Nàng đoán không sai, người đàn ông mặc quần áo quái dị trước mắt, quả nhiên đầu óc có chút không bình thường... À, phải nói là trí tuệ kém phát triển mới đúng.

Ngay lúc nàng đang nghĩ như vậy, đồng thời hấn vì vẫn không thể đếm tiếp sau số 10, buồn rầu ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt cười như đứa trẻ dễ thương, vẻ mặt càng phẳng phất như chú chó nhỏ bị vứt bỏ, lập tức gọi lên bản năng chăm sóc của Bút Mạt Trùng.

Đối với loại ánh mắt này nàng thật sự không có sức chống cự, nhất là khuôn mặt xinh đẹp vô tội của hấn... Ai! Nàng cảm thấy mình sắp hôn mê.

“Không sao, đếm không được nữa thì không cần đếm.”

“Thật sự? Chị không chê ta ngu sao?” Đô Chậm Ảnh lã chã chực khóc nhìn nàng. Hiếm khi có người không chê hấn ngu ngốc, khiến cho đáy lòng hấn nhận định chị gái trước mắt này là tuyệt đối là người cực kỳ lương thiện.

“Sẽ không, sẽ không!” Bút Mạt Trùng vội vàng phủ nhận, chỉ sợ chậm một chút sẽ làm hấn tổn thương.

Hấn nở ra nụ cười hồn nhiên: “Vậy chị sẽ ở lại cùng với ta sao?”

Đã lâu không có ai ở lại cùng với hấn, chị gái này là người tốt, hấn muốn chị ấy ở lại bên cạnh hấn.

“Được!” Bút Mạt Trùng không có nghi ngờ hấn, sáng khoái đáp ứng, không biết ý nghĩa của từ ‘ở lại’ đối với hai người, ngược lại cách nhau 10 vạn 8 triệu.

Nếu đã bị thương, nàng liền ngồi lại chơi với hân một chút đi! Dù sao không bao lâu nữa sẽ có nhân viên cứu hộ đến tìm các nàng, chỉ là không biết Quỳnh Dĩ cùng Hi Dung có vận tốt giống như nàng hay không, lông tóc không thương...

Bút Mạt Trùng một lòng lo lắng cho an nguy của hai người bọn họ, hoàn toàn không nghĩ đến có thể nàng sẽ không trở về được, cũng không chú ý đến trong mắt Đô Chậm Ảnh toát ra ánh mắt tùy hứng giống như đứa trẻ độc chiếm món đồ chơi yêu thích.

Đêm còn dài, nhưng đã không còn yên tĩnh...

Bút Mạt Trùng xoa xoa ánh mắt. Cảnh vật phía trước không có gì thay đổi, người đi đường vẫn như cũ đi trước mặt nàng, có điều thậm chí đến trâu còn không tiết hướng về phía nàng kêu.

Nàng chưa từ bỏ ý định nhéo hai má một cái, muốn xác nhận chính mình có phải đang nằm mơ hay không

A... Đau quá, đau quá!

Có đau có nghĩa là những gì nàng nhìn thấy lúc này đều là sự thật, ngay cả những lời nàng vừa nghe cũng đều là sự thật.

Nơi này... Gọi là thành Dương Châu.

Nơi này không có tổng thống, chỉ có cái loại hoàng đế xuất hiện trong phim cổ trang.

Nơi này đương nhiên cũng không có vòi nước cùng đèn điện, chỉ có đòn gánh múc nước cùng thùng nước, còn có ngọn nến thoạt nhìn thật nhỏ.

Cho nên... Căn cứ vào đủ loại dấu hiệu bên ngoài cho thấy, nàng đang ở trong một triều đại không rõ, một thời đại cổ xưa nào đó, phòng nàng ở bây giờ, nghe nói là nhà tranh của 'quái nhân thứ hai Dương Châu' gì đó.

Quá khoa trương đi! Chẳng qua là lên núi mà thôi, thế mà lại gặp chuyện này, nàng phải đi mua sổ xố ngay lập tức... Không đúng! Ngay cả trở về cũng không biết trở về như thế nào, còn muốn mua sổ xố cái gì?

Nàng vỗ đầu mình một chút, bắt buộc mình thanh tỉnh một chút, so với bên kia mơ mộng viễn vông, không bằng suy nghĩ tiếp theo phải làm sao mới có vẻ thực tế chút.

Hừ hừ, lấy lực thích ứng của loài gián, cũng không phải là một chút tình huống đột ngột có thể họa hống như vậy.

"Mạt Mạt, chị đã về rồi?"

Bút Mạt Trùng chân trước còn chưa vào cửa, giọng nói lo lắng đã truyền vào tai. Xưng hô ghê gớm như vậy không cần đoán cũng biết, nhất định là người đang ở chung với nàng Đô Chậm Ảnh phát ra.

Kể từ ngày nàng ngã vào trong vườn trở đi, hai người đã ở chung 2, 3 ngày, ngoại trừ cá tính bám người quá mức ra, nói thật, nàng căn bản không biết hân có tính cách buồn vui thất thường, mất hứng một cái sẽ bắt người thí nghiệm được hiệu như người ta nói.

"Mạt Mạt, trên đường chơi vui sao?" Hình ảnh Đô Chậm Ảnh giống như con chó nhỏ, làm cho nàng không thể không tạm thời buông tha nghi vấn trong lòng trấn an hân.

"Trên đường không phải đều như vậy sao? Có cái gì chơi vui hay không chơi vui?" Nàng ôn nhu nói, kéo ống tay áo của hân ngồi vào trên ghế, sau đó cầm lấy khăn tay lau mồ hôi cho hân.

"Vậy sao? Nhưng đã lâu anh cả không cho phép ta ra khỏi nhà, ta muốn biết bên ngoài có phải còn náo nhiệt như cũ, chơi vui như cũ hay không!"

"Anh cả cậu không cho phép cậu ra khỏi nhà? Vì sao?" Sẽ không phải là sợ hân tính tình như đứa trẻ gặp phải phiền phức chứ, cho nên mới nhốt hân trong này, không cho hân ra khỏi nhà?

"Anh cả nói ta sẽ gây rắc rối, nên không cho ta ra khỏi cửa." Đô Chậm Ảnh cô đơn nói, thanh âm rầu rĩ ủy khuất kêu oan trong lòng.

“Phiền toái?” Sẽ không như nàng suy nghĩ chứ... “Tiểu Ảnh, lúc cậu đi trên đường, có phải hay dùng những loại cây thuốc này trên người khác không?”

“Mặt Mạt, sao chị biết?” Hấn ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi.

Ha ha, nghĩ cũng biết! Trên trán nàng thoáng chốc có ba cột đen, bên miệng không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Lời đồn về thiếu gia nhà họ Đô này, nàng đi dạo trên đường một vòng không biết nghe được bao nhiêu, hầu hết đều nói hấn vui buồn thất thường, lại thích thí nghiệm được hiệu trên đường, có khi thậm chí còn làm cho bệnh nhân đến khám chết khiếp! Cho nên căn bản không cần suy nghĩ nhiều, suy luận chút liền biết.

“Cậu liền nghe lời anh cả cậu như vậy, từ đó trở đi không đi trên đường nữa?” Nàng vốn nghĩ ‘quái nhân thứ hai Dương Châu’, hấn là làm theo ý mình, không chịu nghe lời người khác khuyên răn mới đúng, làm sao có thể giống người ngoan như cục cứng, người ta nói một câu liền nghe theo mà làm?

“Đúng vậy!”

“Cậu nghe lời như vậy, hấn cho cậu đường ăn, hay là cho cậu uống bữa mê?” Bút Mạt Trùng tức giận đánh hấn, thuận tiện cầm lấy cốc nước cẩn thận nghe ngóng, chỉ sợ thật sự uống bữa mê.

“Ảnh cả không có cho đường ăn, anh cả chỉ cho cây thuốc.” Đô Chậm Ảnh làm như nghiêm túc nói, bộ dáng thận trọng làm cho nàng xem thăm nghĩ bật cười.

Ngốc quá!

“Người ta cho cậu cây thuốc liền khẳng khẳng một mực hấn là người tốt, không nghe qua truyện cổ tích cô bé lọ lem sao? Sẽ hại người đều là chị gái cùng mẹ kế.”

“Cô bé lọ lem nào?” Hấn tò mò hỏi. “Một người trong nhà chị à?”

Ai nha, nàng đã quên bây giờ không phải là thời đại nàng lớn lên, cùng người xưa này nói chuyện cô bé lọ lem hấn cũng nghe không hiểu. Nhưng, trọng điểm không phải là cô bé lọ lem, mà là anh cả kia sao có thể bắt nạt động vật nhỏ lương thiện a? Nhìn hấn cái gì cũng không hiểu, tùy tiện dùng chút cây thuốc đã muốn sai bảo em trai của mình?”

Căn cứ vào tin tức nàng hỏi thăm trên đường, lão đại nhà họ Đô tuyên bố với bên ngoài, vì để Đô Chậm Ảnh dưỡng bệnh thật tốt, mới mang hấn đến gian nhà tranh nhỏ tĩnh dưỡng, tránh cho hấn ở trong nhà họ Đô bị quấy rầy.

Khi nàng nghe được tin này, rất muốn vọt tới trước mặt anh cả kia gờ ngón giữa, mắng to lương tâm hấn rốt cuộc ở nơi nào?

Còn tĩnh dưỡng nữa chứ! Nói nghe tốt như vậy, trên thực tế căn bản là trực xuất đến gian nhà tranh nhỏ này, trừ ba bữa cùng cây thuốc ra, cái gì khác cũng không quan tâm, ngay cả quần áo của hấn đã giặt đến rách tùm lum cũng không có ai để ý.

Hơn nữa người mang đồ đến thì như thế nào? Một bộ dáng phục phịch lẩm lờ, còn khi hấn nghe không hiểu mắng hấn là thằng điên. Làm không rõ ràng lắm, rốt cuộc ai là mới là chủ tử a? Lúc trước nàng không biết sự tình bên trong, nhiều lần nhăn mặt nhíu mày cho qua, nhưng hôm nay nàng biết chân tướng sự việc, lần sau tên nô tài kiêu ngạo đó đến xem, nàng sẽ cho bọn hấn sắc mặt hòa nhã mới lạ!

Toàn bộ quá đáng đến cực điểm!

Cũng chỉ có thằng ngốc này lẳng lặng cho người ta mắng, cũng không phản bác gì, thật là thằng ngốc! Thằng ngốc!

“Tiểu Ảnh, sau khi cậu ở chỗ này, anh cả cậu có đến thăm cậu sao?” Nhịn xuống tức giận, nàng lại mở miệng hỏi, không biết anh cả kia có thể không lương tâm đến tình trạng nào.

“Có a!” Nhưng mỗi lần đến đều mang một ít người có bệnh kỳ lạ đến cho hấn điều trị, cho nên đôi khi hấn liền xem người nào làm hấn chán ghét, vụng trộm trên cột đối phương một chút.

Ừm, coi như có lương tâm! Bút Mạt Trùng lại hỏi tiếp: “Vậy hấn đến đây làm gì?”

“Muốn ta chữa bệnh.”

“Còn gì nữa?”

“Chữa bệnh”

“Cho nên ta hỏi còn gì nữa?” Nàng đã nhin không được nắm chặt tay.

“Chữa trị cho người ta.” Hấn không hề thấy phiền nói lại lần nữa.

Tốt lắm! Anh cả nhà họ Đô, người thật sự đã chọc giận ta! Người thế mà lại lợi dụng em trai bộ dáng điềm đạm đáng yêu, cực kỳ giống động vật nhỏ phải bảo vệ đến nước này?! Hừ hừ, người đừng để ta đụng đến, hay nói cách khác...

Nếu không dạy dỗ người một chút, Bút Mạt Trừng ta liền đảo ngược tên!

2. Chương 2

Edit: Ái Nhân

Thoảng cái đã biết được rất nhiều chuyện, khiến cho Bút Mạt Trừng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, nhưng loại tâm tình tiêu cực này chỉ giằng co một buổi tối liền biến mất không còn bóng dáng.

Người đàn ông Đô Chậm Ảnh này, nói dễ nghe chút thì là người tốt, nói khó nghe chút thì là thằng ngốc không biết phân biệt tốt xấu như thế nào.

Thân là bạn giường hấn —— chia xẻ một nửa cái giường —— cùng với người giám hộ nàng tự phong, nàng hấn nên nghĩ chút biện pháp, ít nhất trước hết phải thoát khỏi gian phòng ngày mưa thì bên ngoài trời mưa, bên trong cũng mưa này.

Trải qua một hồi nói chuyện vào ngày hôm qua, nàng cũng sẽ không ngây thơ nghĩ anh cả không lương tâm kia sẽ tự lấy tiền để cho bọn họ chuyển đến một chỗ tốt hơn chút, nếu mà được, trong đồng tòa nhà lớn của nhà họ Đô kia chẳng lẽ không tìm ra một chỗ cho hấn ở?

Cho nên chỉ có thể tự mình cứu mình!

Nhưng, muốn tự mình cứu mình như thế nào đây?

Ha ha a, người đến bước đường cùng đầu óc xoay chuyển đặc biệt nhanh! Đây chính là biến hóa cực nhanh trong cuộc sống hiện đại của nàng... A, không đúng, phải nói là học hỏi kinh nghiệm cực nhanh.

Bút Mạt Trừng nhìn Đô Chậm Ảnh sáng sớm đã bị nàng gọi rời giường, ra sau núi hái xong cây thuốc cần thiết, lúc này vẫn đang tiếp tục hái, khỏe miệng nhin không được cong thành nụ cười.

Nếu hấn có thể giúp tên anh cả vô dụng kia kiếm bạc, vậy cùng một công việc nàng cũng có thể dùng để giúp hấn tự kiếm bạc, khiến cho tên anh cả không lương tâm kia không bao giờ có thể bắt nạt hấn cái gì cũng không hiểu nữa, còn làm bộ người tốt quăng hấn một mình ở trong này.

Ném ít cháo vừa nấu xong, xác định hương vị ngon như nàng mong muốn, nàng gọi Đô Chậm Ảnh đã vất vả làm việc cả một buổi sáng vào ăn cơm, vừa suy nghĩ nên làm gì tiếp theo.

“Ăn ngon không?” Nhìn bộ dáng sói gặm hổ nuốt của hấn, Bút Mạt Trừng sủng nịnh hỏi.

“Phù phù, ăn ngon, ăn ngon!” Hấn thối mạnh vào cháo nóng hằm hạp, cao hứng đáp lại.

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Nàng gấp một ít thức ăn bỏ vào bát hấn, đổi lấy một tràng cười hồn nhiên.

Ăn no mới có sức lực làm việc a!

Dù sao nàng chỉ biết đưa ra biện pháp, còn hái thuốc, chế thuốc đều dựa vào mình hấn làm a!

Đô Chậm Ảnh làm việc được 1, 2 ngày, dựa theo phân phó của nàng, chế ra một ít thuốc bột. Bút Mạt Trừng vừa lòng nhìn một bình thuốc bột, nhin không được lộ ra nụ cười nhẹ.

Nhưng... Thuốc này vẫn nên thử xem trước, bằng không uống vào có vấn đề gì thì xong luôn.

Ánh mắt hướng về người bên cạnh còn đang cố gắng điều chế thuốc, đáy lòng nàng đột nhiên hiện lên một chủ ý.

Ha ha... Cứ như vậy đi!

Kết thúc một ngày bận bịu, hai người giống như trước đây, rửa mặt chải đầu đi vào giường nằm, đắp chăn chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng, hôm nay Đô Chậm Ảnh lại có thái độ khác thường, không có vừa dính trên giường liền ngủ mê mết, mà lăm qua lộn lại, khó có thể ngủ yên.

Nghiêng người nàng hình như đã bình yên đi vào giấc ngủ, mái tóc bóng mượt rối tung trên gối, lông mi thật dài giống cây quạt che lại hai con ngươi màu đen, đôi môi đỏ mọng mềm mại giống như hoa đào non mềm trên làn da trắng như tuyết... Hắn căn bản vốn không có buồn ngủ đầu óc càng trở nên thanh tỉnh, một loại khô nóng chưa từng trải nghiệm qua đồng thời thổi quét oàn thân.

Hắn không muốn quấy nhiễu thiên hạ đang ngủ yên bên cạnh, cắn chặt răng âm thầm nhẫn nại, hy vọng khô nóng bức người kia biến mất nhanh hết sức có thể, hơn nữa không ngừng thở mạnh, tính bình ổn lại xáo động hỗn loạn ở bụng dưới.

Nhưng mà, làm như vậy một chút tác dụng cũng không có, thậm chí còn tạo ra hiệu quả ngược —— hít vào mũi một mùi thơm thần nhiên, hòa quyện cùng với mùi cây thuốc ở trong nhà, còn có một hương hoa như có như không, làm cho bụng dưới của hắn xáo động ngày càng nghiêm trọng, thậm chí sưng đau đến mức khiến hắn kêu rên ra tiếng.

“Mặt Mặt, ta thật sự khó chịu!” Đô Chậm Ảnh kéo ống tay áo của nàng, vẽ mặt thống khổ co người trên giường.

Bút Mặt trừng vốn sắp ngủ vừa nghe được tiếng kêu của hắn, vội vàng ngồi dậy hỏi: “Sao vậy? Tiểu Ảnh, cậu không thoải mái chỗ nào?”

“Ta... Ta không thoải mái ở đây...” Mặt hắn đỏ lên, cắn răng nói.

“Chỗ nào?” Nàng lo lắng nhìn hắn.

Thật là, chỗ nào không thoải mái cứ việc nói thẳng a! Chỉ nói ‘nơi này’, làm sao nàng biết là chỗ nào không thoải mái.

“Chính là... Chính là chỗ đi tiểu.” Thở hổn hển, dưới khổ không ngừng truyền đến sưng đau làm cho hắn nhịn không được muốn tìm kiếm an ủi, nhắm thẳng cọ xát lên người nàng.

Đầu óc oang một tiếng, Bút Mặt Trùng cũng nhịn không được đỏ mặt. Bởi vì hắn dựa vào người mình, chỗ đứng thẳng kia vừa vặn chạm vào đầu gối nàng, phản ứng sinh lý rõ ràng làm cho nàng muốn giả ngu cũng không được.

Phản ứng mãnh liệt như vậy, xem ra ‘thuốc tráng dương’ kia hoàn toàn thành công.

Đúng vậy! Nàng lấy thuốc bột chế tạo hai ngày nay, rắc vào cơm chiều, muốn xem được hiệu như thế nào, vốn dĩ tưởng rằng cho dù có dấu hiệu cũng phải chờ đến nửa đêm, không nghĩ đến được hiệu nhanh như vậy liền...

Nhưng, con gái ăn ngược lại không có vấn đề gì lớn.

Tuy rằng thuốc không có vấn đề, nhưng hắn thoát nhìn quá đau khổ, này nên làm thế nào mới tốt?

“Tiểu, Tiểu Ảnh... Trước đây cậu chưa từng bị đau như vậy sao?” Nếu có, hắn là biết nên xử lý như thế nào đi!

“Ừ... Không có...” Mùi thơm tỏa ra từ người nàng lại dụ hoặc hắn lần nữa, làm cho hắn lúc trả lời nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Không xong! Loại tình huống này muốn xử lý như thế nào đây? Bảo hấn ra ngoài tắm nước lạnh sao? Mặc dù sắp đến mùa hè, nhiệt độ không khí buổi tối vẫn se lạnh, sau khi ra ngoài tắm nước lạnh, chỉ sợ dù không bệnh cũng thành bệnh ấy chứ!

Hay là... Bảo hấn ‘tự mình an ủi’?

Ai, nếu hấn nói biết làm sao, cũng sẽ không thống khổ lẫn qua lộn lại như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui đều tìm không được biện pháp thích đáng, trong tai lại truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ của hấn, trong lòng dứt khoát quyết định ——

Hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý trước thật tốt.

“Tiểu Ảnh, tôi có biện pháp làm cho cậu không phải đau nữa, nhưng cậu cởi quần ra trước, được không?”

Tuy rằng nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng loại công tác chuẩn bị vẫn để cho hấn làm có vẻ tốt hơn, bằng không chỉ sợ nàng còn chưa bắt đầu, cũng đã bởi vì quá mức xấu hổ mà sung huyết não chết.

“Tôi giúp cậu làm một lần, lần tới nếu cậu lại đau cậu phải tự mình làm đấy, hiểu không?” Nàng dặn dò, chỉ sợ lần tới lại phải phục vụ giùm hấn.

Loại kinh nghiệm này một lần là đủ rồi, nếu nhiều thêm vài lần, nàng có thể bởi vì làm trái nguyên tắc mà chết sớm.

Cũng không biết đến tột cùng hấn có nghe hiểu không, chỉ thấy hấn chốc lát gật đầu, chốc lát lại lắc đầu, khiến cho Bút Mạt Trùng chỉ có thể cười khổ buông tha.

Nhưng, tuy không có nghe hiểu vài câu, hấn vẫn ngoan ngoãn cởi quần ra ném lên mặt đất, cây gậy tím hồng đứng thẳng kia khiến cho nàng lần đầu tiên nhìn thấy hàng thấy nhẹn không được hô nhỏ.

“Mạt Mạt... Được chưa... Đau quá...” Thấy nàng thật lâu không có hành động gì, Đô Chậm Ảnh không nhin được lên tiếng thúc dục.

“Được, được!” Nàng lung tung đáp lại, dựa theo ấn tượng cùng chị em lên xem A phiến, dùng tay cầm nhẹ dục vọng đứng thẳng kia, trượt lên trượt xuống.

“Ai...” Tay nhỏ lạnh lạnh vừa đụng vào thân thể hấn, cảm giác sắc khoái khiến cho hấn nhẹn không được thở dài ra tiếng.

“Sao vậy? Tôi làm cậu đau sao?” Bút Mạt Trùng sợ chính mình làm đau hấn, vội vàng dừng lại, lo lắng hỏi.

“Không có! Đừng có ngừng!” Đô Chậm Ảnh cầm tay nàng muốn nàng tiếp tục, bụng dưới vốn sưng đau hình như không còn, trở thành cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời.

Lúc bàn tay to hấn bao lấy đề xuống, nàng chỉ có thể đỏ mặt tiếp tục dùng tay nhỏ trượt lên trượt xuống, bên tai không ngừng truyền đến rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập cùng tiếng thở dốc thô ráp.

Hấn ở giữa nóng cháy khó nhẹn kéo vạt áo của mình, lộ ra lồng ngực đầm mồ hôi vì lửa dục, tóc dài vốn buộc lên cũng rối tung trên gối, làm cho hấn càng có vẻ gợi cảm mê người.

Cảnh đẹp quá mức dụ hoặc ở trước mắt làm cho nàng nhẹn không được nuốt nuốt nước miếng, cực lực khắc chế một cánh tay rãnh rỗi nhỏ bé khác, không cần sờ soạng lồng ngực mê người của hấn.

Không được! Không được! Bút Mạt Trùng, mày định nhân cơ hội ăn đậu hủ của Tiểu Ảnh sao? Rất sắc! Rất sắc!

Ngay tại lúc nàng còn đang giao chiến với dục vọng của mình, bàn tay to bao lấy tay nàng tăng nhanh tốc độ trượt lên trượt xuống, nàng không biết làm sao phối hợp với tốc độ của hấn, đột nhiên, thân thể hấn cứng đờ, miệng phát ra một tiếng găm nhẹ, trên tay truyền đến dính ngứa làm cho nàng hiểu được hấn đã đạt cao trào.

Kéo bàn tay to của Đô Chậm Ảnh đang cầm tay nàng ra, nàng đứng dậy xuống giường, dùng nước trong chậu rửa mặt rửa sạch chất lỏng màu trắng, lại cầm lấy cái khăn sạch quay lại lên giường, cẩn thận lau chùi tay cùng dục vòng đã mềm nhũn dính chất lỏng màu trắng.

Đặt khăn vải sang một bên, nhìn hấn bởi vì phóng thích dục vọng mà con người có vẻ trong sáng, nhớ đến hình ảnh dục vọng của hấn phun trong tay nàng, nàng ngược lại xấu hổ đến không biết nên đối mặt với hấn thế nào mới tốt.

Lần đầu tiên của hấn thế mà là bị chôn vùi trong ‘tay’ của một cô gái là nàng!

Chỉ nghĩ đến điều này, nàng cũng rất muốn chui vào trong chăn, không bao giờ đi gặp người khác nữa! Rất mất mặt! Nàng thế mà lại làm cho người đàn ông cái gì cũng không biết đạt cao trào trong tay nàng!

Trọng điểm là, nàng lại còn cảm thấy bộ dáng quần áo không chỉnh tề, rên rỉ trên giường của hấn rất gợi cảm, thậm chí còn có cảm giác ngứa gát...

Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ xuyên qua thời không còn làm cho thú tính của người ta bùng nổ?

Ngay lúc Bút Mạt Trùng xấu hổ không biết nên đối mặt với hấn như thế nào, Đô Chậm Ảnh nằm ở trên giường trong đầu cũng có một đồng ý nghĩ cần làm rõ.

Vừa rồi là cái gì?

Loại cảm giác hấn chưa từng trải nghiệm qua, trong đầu cũng không có cách nào suy nghĩ cái gì, chỉ hy vọng động tác của Mạt Mạt có thể nhanh hơn một chút, làm cho hấn không còn thống khổ như vậy... Hấn thật sự không có nghĩ đến, tay Mạt Mạt vừa đụng vào chỗ hấn đi tiểu, vốn sưng đau liền biến thành cảm giác có chút đau nhưng lại rất thoải mái.

Chỉ nghĩ đến tư vị mất hồn thực cốt kia, hấn nhin không được lại muốn hừ ra tiếng, bụng dưới vừa mới bình ổn lại rục rịch khô nóng.

“Sao, sao có thể lại đến nữa?!” Nghe được tiếng kêu rên của hấn, Bút Mạt Trùng từ trong chăn nhô đầu ra, thấy hấn nửa người dưới vừa rồi rõ ràng nhỏ nhắn lại dần dần dâng trào đứng thẳng, nàng không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Hiệu lực của thuốc này cũng quá mạnh đi?

Vừa mới làm một lần, lập tức có thể làm thêm một lần nữa?

Đô Chậm Ảnh dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn về phía Bút Mạt Trùng vẻ mặt đỏ bừng, cúi đầu kêu: “Mạt Mạt... Giúp ta... Cái kia của ta lại không thoải mái.”

Giúp hấn?! Vừa rồi giúp hấn một lần, nàng đã cảm thấy sắp khắc chế không được dục vọng trong lòng rồi, bây giờ còn muốn nàng giúp?

Mặc kệ! Nói gì nàng cũng không làm!

Huống chi, vừa rồi nàng đã dạy hấn phải làm như thế nào, tự hấn làm cũng được, vì sao nhất định, nhất định phải là nàng động tay chứ!

“Mạt Mạt!” Nhìn nàng không có động đậy, Đô Chậm Ảnh quần áo không chỉnh tề dựa sát lên người nàng.

“Đừng gọi tôi, vừa rồi đã nói qua, tôi chỉ giúp cậu một lần, lần tiếp theo tự mình làm lấy!”

Đáng chết, thân thể nóng bỏng của hấn dán lên người nàng, mùi thuốc đặc hữu hòa quyện cùng mùi mồ hôi trên người, lại không ngừng trêu chọc lý trí của nàng.

“Mạt Mạt... Chị mặc kệ Tiểu Ảnh sao?” Hấn đáng thương hỏi, đôi mắt ngập nước cầu người, giống như nàng lại nói ra lời nhần tâm như thế, hấn sẽ rơi xuống giọt giọt nước mắt đàn ông.

“Ta không có không quan tâm, chẳng qua đây là chuyện rất tư mật, Tiểu Ảnh hấn là phải tự mình học lấy mới đúng.” Nàng ân cần dạy bảo, hy vọng chính mình không cần lại đối mặt với loại tình huống thẹn thùng vừa rồi.

“Tư mật?” Hấn trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi: “Nhưng vừa rồi Mạt Mạt mới làm giúp ta a! Cho nên hấn không phải là tư mật, không phải sao?”

Ngụy biện! Nhìn hấn bình thường đầu óc không linh hoạt, sao lúc này tài ăn nói lại đặc biệt linh hoạt, nàng nói một câu hấn liền đâm thọc lại nhiều câu như vậy?

“Tóm lại tôi nói không được chính là không được!” Nàng ngoan cố quyết tâm, quay lưng lại không muốn lại nhìn đến đôi mắt phượng dụ người ta phạm tội kia, chỉ sợ chính mình sẽ bị hấn thuyết phục.

Tuy rằng nàng không được hấn đồng ý liền rắc thuốc vào trong đồ ăn, nhưng nàng đã hy sinh cô gái ngây thơ, còn có lần đầu tiên quý giá của nàng — tuy rằng chỉ có tay, nhưng như thế với hấn hấn là đủ a?

Muốn nàng làm một lần nữa, nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Mặc kệ!” Nếu tấn công mềm dẻo không có hiệu quả, vậy hấn đơn giản bắt đầu giở trò lầy.

Đột nhiên hấn dùng sức ôm nàng từ phía sau, không cho nàng từ trong lòng giãy ra, sau đó cứng rắn nắm lấy tay nàng đặt lên dục vọng của hấn, theo mong muốn của hấn mà di động.

“Cậu cậu cậu... Cậu đang làm cái gì? Còn không nhanh chút buông tay?!” Bút Mạt Trùng vừa then vừa vội trách mắng, nhưng sức lực nam nữ dù sao cũng có sự chênh lệch rõ ràng, kêu la của nàng chỉ có thể phớt lờ thanh thế, nhưng không có nửa phần đe dọa.

“Chờ ta không đau sẽ thả, nha...” Đô Chậm Ảnh phân tâm đáp lại lời nàng, miệng nhin không được bật ra một trận rên rỉ.

Tuy đưa lưng về phía hấn, không thể thấy được vẻ mặt hấn, nhưng cảm xúc lửa nóng trên tay, còn có rên rỉ hấn thỉnh thoảng truyền đến, làm cho trên mặt càng ửng đỏ, muốn che lỗ tai lại để không nghe thấy thanh âm mê người kia, nhưng một bàn tay bị hấn kéo xuống làm xằng làm bậy, đến nỗi khiến cho tiếng kêu dâm dăng kia vẫn không ngừng truyền vào trong tai.

Ô ô, Tiểu Ảnh thối, Tiểu Ảnh xấu! Uống công nàng tin tưởng hấn như vậy, không nghĩ đến hấn cũng là kẻ dâm dăng, thế mà lại dùng loại thủ đoạn ti bỉ này thỏa mãn dục vọng chính hấn.

Đồ dâm dăng! Chờ sau khi hấn buông tay nàng ra, xem nàng có còn để ý đến hấn hay không!

Ở trong động tác bản năng của đàn ông cùng tiếng con gái hàm hồ mắng, trong nhà tranh nho nhỏ tràn ngập tiếng vang cùng chuyện tình mỹ lệ làm người ta then thùng.

Ngay cả ánh trăng nhỏ cũng xấu hổ tránh sau đám mây đen, chỉ dám lộ ra nửa bên mặt lẳng lặng nhìn xuân tình tràn ngập phòng nhỏ.

Ha ha, thật xấu hổ a!

“Mạt mạt.” Âm thanh lấy lòng.

“Hừ!”

“Mạt Mạt...” Đô Chậm Ảnh theo bên cạnh tươi cười lấy lòng, chà xát hai tay, cầu xin tha thứ dường như lại vang lên.

“Tránh ra!” Từ 1 chữ đổi thành 2 chữ, nhưng ý tứ muốn hấn rút đi vẫn không thay đổi.

Lần này ngược lại nàng thật sự bị chọc giận!

Trước đây mặc kệ tức giận như thế nào, cho dù Quỳnh Dĩ làm dơ bài tập nàng vất vả khổ não làm tốt, nàng vẫn đều có thể cười không sao, nhưng không biết vì sao, nhưng sau khi gặp Đô Chậm Ảnh, phong độ thành thực kiêu ngạo vốn dĩ của nàng cùng tính nhẩn nại cơ hồ từng cái bị phá vỡ.

Cho nên muốn nàng để ý đến hấn? Không có cửa đâu! Bên nào thoái mái hấn liền đến bên đó sao!

“Mạt Mạt...” Đô Chậm Ảnh lấy lòng gần như đảo quanh bên người nàng, chỉ sợ nàng một khi tức giận sẽ không bao giờ để ý đến hấn nữa.

Đừng gọi! Rảnh rồi đảo quanh bên cạnh không bằng đi hái thuốc, thuốc lần trước chế sắp hết rồi!”

Đúng vậy, sau khi ‘thí nghiệm thuốc’ xong sáng sớm hôm sau, nàng ra đường đẩy mạnh tiêu thụ thuốc này ra ngoài, trải qua người tiêu dụng tự thử nghiệm, tin tưởng toàn bộ đàn ông thành Dương Châu hấn đều biết thuốc cửa hàng nhỏ họ bán có bao nhiêu thần kỳ, tất nhiên nguyện ý tiêu tốn một đồng bạc, mua loại thần dược có thể khiến bọn họ khôi phục phong độ này.

Nhưng, nàng chỉ tính toán kiếm được phí sinh hoạt trong 1 năm cùng tiền mua nhà ở rồi mới thu tay.

Vật hiếm có mới quý mà, bán với số lượng hạn chế, còn sợ những lão gia, công tử này không bỏ tiền ra, ngoan ngoãn giúp nàng hoàn thành mục tiêu sao?

Hơn nữa... Tiếp theo nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm nữa!

Nhìn người đàn ông ủ rũ hái thuốc, nàng không khỏi mềm lòng, định cứ thế này thì nấu chút đồ ăn hân thích ăn, làm cho hân vui vẻ chút.

Ai, ai bảo nàng đối với loại người không có lực công kích này không có cách nào chứ?

Ha ha, rốt cục có thể thoát khỏi căn nhà tranh chắn không được gió che không được mưa rồi a!

Thanh toán bạc, lấy giấy nhà, Bút Mạt Trùng vô cùng cao hứng bước về nhà, nói tin tức tốt này cho người đàn ông đáng thương bị nàng hắt hủi mấy ngày nay.

Khát vọng chia sẻ với hân phần tâm tình vui sướng này, khiến nàng bất chấp ánh mắt người qua đường, nâng váy bỏ chạy.

Ngay lúc Bút Mạt Trùng sắp vọt đến trước cửa nhà, âm thanh đối thoại không bình thường trong phòng hấp dẫn chú ý của nàng, làm nàng không nhịn được dừng lại bước chân, dựa vào ngoài cửa nghiêng tai lắng nghe.

Lời nói kia càng ngày càng quá đáng, cuối cùng làm cho nàng nhịn không được vọt vào, hai tay chống hông, mắt hạnh trợn lên lớn tiếng nói ——

“Ai nói thằng ngốc chỉ có thể xứng với bà điên?! Ta đây nguyện ý theo hân trọn đời trọn kiếp!”

3. Chương 3

Edit: Ái Nhân

Sáng sớm, sau khi Bút mạt Trùng ra ngoài xử lý công việc, Đô Chậm Ảnh cúi đầu, vẻ mặt nhàm chán vọt cây thuốc của hân.

Mạt Mạt vẫn không để ý tới hân a, nên làm gì bây giờ đây...

“Chắc chắc! Ta vốn đã không muốn đến chỗ này, cả phòng trừ cây thuốc vẫn là cây thuốc.” Đô Chậm Tuyệt vẻ mặt không vui bước vào trong nhà, không được người đến tiếp đón liền nghênh ngang ngồi xuống, còn tự động rót trà uống.

“Anh cả!”

Vừa nhìn thấy người đến, Đô Chậm Ảnh vốn đang ảo não vẻ mặt lập tức chuyển sang vui sướng, kích động chạy đến bên cạnh bàn hô, “Sao lại rảnh rồi đến đây?” Hơn nữa còn đi một mình, không mang những người chán ghét muốn hân chữa trị.

Đô Chậm Tuyệt bĩu môi, ánh mắt quét một vòng trong phòng.

“Người phụ nữ kia đâu? Nghe người hầu nói, trong phòng của em có một người phụ nữ, lúc trước anh thật sự có việc, không rảnh tự mình đến đây thăm một lát, hôm nay đặc biệt đến đây thăm.” Nhìn xem rốt cuộc là loại phụ nữ gì dám ở chung với thằng ngốc nổi danh thành Dương Châu!

Mạt Mạt không phải phụ nữ kia, Mạt Mạt chính là Mạt Mạt.” Đô Chậm Ảnh nhíu mày, không thích anh cả dụng giọng điệu này gọi nàng, cho nên đặc biệt nhấn mạnh điểm đó.

“Kệ nó đi. Người phụ nữ kia đi đâu vậy?” Đô Chậm Tuyệt khoát tay, căn bản không để việc nhỏ này vào trong lòng.

Ai quan tâm người phụ nữ kia gọi là gì a! Loại việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này căn bản không đáng giá để bận tâm.

“Mạt Mạt nói có việc đi ra ngoài.” Đô Châm Ảnh tuy buồn bực, nhưng người trước mặt là anh cả của hắn, cho nên hắn cũng chỉ có thể nghiêm quái hàm không vui trả lời.

“Đi ra ngoài?” Ha ha, vậy không phải ông trời giúp hắn sao? Đi ra ngoài tốt, chuyện hắn muốn nói mới không có người đến quấy rầy. “Không sao, hôm nay anh có chuyện muốn nói với em.”

“Có chuyện?”

“Đúng vậy.” Đô Châm Tuyệt thu lại sắc mặt khinh thường, buông chén trà giả vờ quan tâm hỏi: “Châm Ảnh a, năm nay em cũng 25 rồi phải không?”

“25 gì?” Hắn khó hiểu hỏi.

Đô Châm Tuyệt bĩu môi. Chậc! Hắn quên mất thằng ngốc này trừ tinh thông y thuật được lý ra, còn lại cái gì nghe cũng không hiểu.

“Cái đó không quan trọng. Ý của anh cả là, tuổi em cũng không nhỏ, khiến cho anh cả quan tâm chính là hôn sự của em.” Hắn cố ý thở dài một tiếng, “Em cũng biết, bệnh ngốc của em thực sự dọa chạy khuê nữ đến tuổi lấy chồng ở thành Dương Châu, cho dù là ăn mày cũng không nguyện ý gả vào nhà chúng ta. Nhưng, chính vì có chuyện vừa khéo như vậy, Vương viên ngoại bán được liều lớn ở thành bên ngày nọ bàn chuyện với anh, nói nhà hắn có cô con gái bị điên đã đến tuổi kết hôn, xem xem hai nhà chúng ta có thể kết thành thông gia hay không, cơ hội cực tốt như hôm nay, nếu em bỏ qua sẽ thấy muốn tìm cũng không được!”

“Anh cả, hôn sự là gì?” Hắn nói một chuỗi dài, Đô Châm Ảnh chỉ nhớ kỹ hai chữ này.

“Hôn sự chính là giúp em cưới một cô vợ... chính là để ột người phụ nữ luôn đi theo bên cạnh em a! Như vậy anh cả mới có thể an tâm.” Đô Châm Tuyệt ngoài cười nhưng trong không cười giải thích.

Phụ nữ? Theo hắn? Cách nói này Đô Châm Ảnh đã hiểu, nhưng hắn không muốn.

“Anh cả, em có Mạt Mạt là đủ rồi.” Hắn bướng bỉnh nói, trong mắt có quyết tâm không hề dao động.

“Mạt mạt sẽ theo giúp em, em không cần những người khác.”

“Mày thằng ngốc này nói cái ngu ngốc gì đó?!” Đô Châm Tuyệt giận tím mặt, một chưởng đập lên bàn. “Con gái gia đình bình thường nào nguyện ý chung sống với thằng ngốc như mày cả đời? Con gái Vương viên ngoại bằng lòng cưới mày chính là ân lớn trời ban, thế mà định trả lại cho người ta! Lại nói, cái người gọi là Mạt Mạt kia đại khái cũng không phải con gái nhà hàng hoàng, cùng một người đàn ông trưởng thành trong căn nhà tranh rách nát này, ta thấy cũng không phải là cô gái có quan niệm trinh tiết gì!”

“Không cho phép anh nói xấu về Mạt Mạt, cho dù anh là anh cả cũng không được!” Không sợ hãi hắn đập bàn hét lớn tức giận, Đô Châm Ảnh phần nộ đứng lên lớn tiếng phản bác: “Hơn nữa em cũng không đáp ứng hôn sự nào cả, em chỉ muốn Mạt Mạt!”

“Mày nói cái ngu ngốc gì vậy? Thằng ngốc trừ xứng với bà điên ra, còn có thể có lựa chọn gì?!” Đô Châm Tuyệt nổi trận lôi đình.

Lúc này, một giọng nữ trong trẻo đột nhiên vang lên, cùng với một thân ảnh tinh tế từ ngoài cửa đi vào

“Ai nói thằng ngốc chỉ có thể xứng với bà điên! Ta đây bằng lòng theo hắn trọn đời trọn kiếp!”

Người đàn ông đáng ghét kia lúc trước nói gì đó, nàng không có nghe được, nhưng nhìn bộ dáng sắc mặt đáng đánh đòn của hắn, chắc chắn cũng không phải là lời hay gì.

Cái gì gọi là thằng ngốc chỉ có thể xứng với bà điên?

Còn nói đây là ân lớn trời ban... Phỉ nhổ! Thật là chó má! Tên anh cả nhà họ Đô kia thật nên đi ăn phân!

Bút Mạt tròng không vui đánh giá tên anh cả nhà họ Đô lần đầu tiên gặp mặt. Hắn thoát nhìn chính là bộ dáng không có lòng tốt, thật sự đã thực thể hóa hai chữ ‘ý xấu’ này.

“Làm sao đến lượt cô nương mạnh miệng nói gì?” Đô Chậm Tuyệt cười lạnh ngồi xuống, căn bản không thèm đáp lại lời nói của nàng.

“Mặt Mặt...” Đô Chậm Ảnh nắm chặt ống tay áo, trên mặt là biểu tình kích động cùng bất an.

Bút Mặt Trùng vỗ vỗ tay hấn, muốn hấn an tâm một chút chờ nóng vội, nàng có chút tức giận tròng Đô Chậm Tuyệt. “Ta nói mạnh miệng? Sao mày không nhìn xem rốt cuộc ta có phải đang nói mạnh miệng hay không?”

“Nàng chính là người phụ nữ thằng ngốc kia nói suốt sao? Không thể tin được còn có bộ dạng rất xinh đẹp như vậy, đứng bên cạnh thằng ngốc này thật đáng tiếc.”

“Cái gì mà thằng ngốc hay không phải thằng ngốc? Hấn là em trai của người a!” Nàng cắn răng nóng nảy nói.

“Ta cũng không có thừa nhận. Nhà họ Đô chúng ta là nhà y nổi danh, muốn một thằng ngốc ngay cả chính mình còn lo không được làm gì?” Đô Chậm Tuyệt cười lạnh, một chút cũng không thèm để ý người hấn hạ thấp đang đứng trước mặt.

“Nhà họ Đô các người không cần, ta cần!” Tiểu Ảnh chẳng qua không học tập thật tốt mà thôi, mới không phải là thằng ngốc. Bút Mặt Trùng lạnh mặt nói ra, giống một con gà mái bảo vệ gà con nổ ra toàn bộ sức chiến đấu.

“Nàng nói như vậy là muốn chặt đứt quan hệ của hấn với nhà họ Đô sao? Thiếu viện trợ của nhà họ Đô, các người sống tiếp được sao?” Một thằng ngốc, một cô nương trắng tay, hấn không tin không có nhà họ Đô mỗi ngày đưa thức ăn đưa cơm, hai người kia có thể bình yên sống đến bây giờ.

“Bớt nhìn người qua khe cửa đi.” Bút Mặt Trùng nhồi nhanh giấy tờ nhà cùng ngân phiếu vào lòng. “Ta mới không tin thiếu mày giống như bố thí ăn mày lương thực, chúng ta sẽ chết đói trong gian nhà tranh rách nát này.”

Nhà họ Đô không cần Tiểu Ảnh, vậy nàng Bút Mặt Trùng muốn!

Cho dù nhà họ Đô không nuôi bọn họ, bọn họ vẫn có biện pháp sống rất tốt.

Hừ hừ! Mọi người cười lừa kêu la, đi theo xem đi!

“A —— Thật là tức chết đi được!”

Bút Mặt Trùng một tay cầm theo gia sản thiếu đến không thể thiếu hơn được của mình, một tay dắt Đô Chậm Ảnh khiêng đồng được liệu trên vai, không để ý mọi người chỉ trỏ, miệng lẩm bẩm không ngừng, vừa đi đến phòng ở vừa mới mua hôm nay.

“Tiểu Ảnh, cậu nói có tức hay không a?” Nàng xoay người lại, vẻ mặt thở phì phì, không còn bình tĩnh thành thực như thường. “Tên anh cả thói tha của cậu dám coi thường cậu như vậy, cũng không giấu lại y thuật của mình căn bản không tốt hơn ai, thường thường còn đến cầu xin cậu chữa bệnh, còn phục phịch giống như nhị ngũ bát vạn* vậy.

(AN: ‘Nhị ngũ bát vạn’ là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon, nên cụm từ này được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người như kéo được nhị ngũ bát vạn.)

Đầu óc Đô Chậm Ảnh đã sớm bị cãi nhau kịch liệt vừa rồi âm ỹ đến hôn mê, sao có thể hiểu được bây giờ nàng rốt cuộc đang nói gì. Cho dù như thế, hấn vẫn gặt đầu cho có lệ, còn đáp ứng một tiếng nữa.

Hiếm khi được phát hỏa một lần Bút Mặt Trùng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nàng không chú ý đến phản ứng hoảng hồn của Đô Chậm Ảnh, tiếp tục lải nhải, “Làm được đến như vậy, hấn không sợ bị thiên lôi đánh xuống sao? Rõ ràng là người thân của mình, cũng không phải là con kẻ thù, sao hấn có thể đối xử với cậu như vậy... Tiểu Ảnh, chuyện này thật sự làm cho người ta tức giận, đúng không?”

Hấn lại vô thức dạ, lực chú ý chuyển đến tay hai người giao nắm.

Xúc cảm non mềm của bàn tay nhỏ bé kia, nhiệt độ có chút lạnh, như khắc vào mỗi một chỗ trong thân thể, khiến hấn ngày đêm mong nhớ, khó có thể quên.

Mặt Mặt... Mặt Mặt... Nhìn cái miệng nhỏ nhắn than thở không ngừng của nàng, còn có vẻ mặt sinh động, hân không khỏi hoảng hồn, trong lòng một lần lại một lần gọi tên của nàng.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ au kia giống như kẹo hồ lô, làm cho người ta rất muốn cắn một ngụm, còn có chút da thịt trắng nõn giống như bánh bao mới ra lò, lộ ra dưới áo, làm cho người ta thêm muốn được nếm thử xem tư vị kia có ngọt ngào đến mức khiến người ta khó quên hay không...

“Tiểu Ảnh, cậu có nghe tôi nói hay không a?” Đứng ở ngoài cửa gọi hân vài lần, cũng không thấy hân đáp lại câu nào, Bút Mặt Trùng không khỏi tức giận.

“Nói chuyện? Hả! Nói gì?” Hân giật mình phục hồi tinh thần lại, ngơ ngác hỏi: “Đang nói đến anh cả hả?”

Bút Mặt Trùng bĩu môi, không vui mở miệng: “Nói anh cả cái gì a! Tôi đang nói sau này chúng ta sẽ sống ở đây.”

Thật là không biết trong đầu hân nghĩ cái gì, luôn dùng biểu tình giống như đói bụng nhiều ngày nhìn nàng, ánh mắt cực nóng kia thiếu chút nữa làm cho nàng nghĩ mình là món ăn ngon, đang bưng lên bàn chuẩn bị để cho người ta hưởng dụng.

Sải bước đi vào khu vườn nhỏ, nhà này trừ phòng khách ở phía trước, phía sau có bốn gian phòng, nàng kéo Đô Chậm Ảnh vào căn phòng lớn nhất nói: “Đây là căn phòng lớn nhất, cậu ngủ ở đây đi! Cách vách còn có một căn phòng nhỏ, lát nữa cậu bỏ nhưng cây thuốc cùng chai chai lọ lọ này vào trong đó, hai gian phòng này đều để cho cậu tùy ý sử dụng.”

Ha ha, nhìn cách bài trí trong phòng, trong lòng nàng không khỏi mỉm cười đắc ý.

Nếu không phải chủ nhân ngôi nhà này vừa khéo là khách hàng thân thiết mua thuốc tráng dương của bọn họ, chỉ sợ không có cách nào mua được với giá rẻ như vậy đâu! Cho nên gian phòng lớn nhất đương nhiên để cho Đô Chậm Ảnh ở, đây là tính toán tốt của nàng lúc đi xem phòng ốc.

“Để ta ở?” Đô Chậm Ảnh nhíu mày: “Vậy Mặt Mặt thì sao? Mặt Mặt không ở cùng với ta sao?”

“Ách...” Nàng sững sốt một chút, còn chưa kịp trả lời, có người liền bộc phát tính tình.

“Ta không cần! Ta muốn Mặt Mặt ngủ cùng với ta!” Đô Chậm Ảnh bộc phát tính tình, bắt đầu ném đồ trong phòng.

“Tiểu Ảnh... Tiểu Ảnh, cậu ngừng lại chút...” Chụp lại những đồ đạc hân ném ra ngoài, Bút Mặt Trùng vừa kích động nói: “Một gian phòng lớn cho cậu ngủ không tốt sao? Như vậy sẽ không cần hai người ngủ chung một giường a.”

Trọng điểm là, nàng cũng không muốn lại ngủ chung với một người đàn ông trưởng thành — tuy rằng suy nghĩ của hân giống như một đứa nhỏ, nhưng từ sau lần ‘thử nghiệm thuốc’ ngoài ý muốn kia, nàng hoàn toàn thấy rõ đàn ông căn bản là đàn ông, cho dù bình thường có hồn nhiên như thế nào, cũng không có biện pháp đè nén phản ứng sinh lý.

Cho nên hai người ngủ riêng là phương pháp tốt nhất.

“Ta không cần phòng lớn, cũng không cần ngủ một mình, ta chỉ muốn Mặt Mặt ngủ cùng với ta!” Hân nổi cáu nói, đột nhiên ôm chặt lấy Bút Mặt Trùng, không muốn nàng lại rời đi.

Cặp cánh tay sắt kia ôm nàng không buông, còn có độ ấm xuyên qua quần áo truyền đến, đột nhiên làm cho nàng luống cuống tay chân, nói cũng ấp a ấp úng.

“Tiểu, Tiểu Ảnh... Cậu buông tay ra trước! Nếu không... Nếu không tôi chờ đến lúc cậu đã ngủ sẽ trở về phòng?”

Nàng tự cho đã nói ra đề nghị tốt, nhưng mà người đàn ông quật cường kia cũng sẽ không bởi vì nhân nhượng nhỏ nhỏ này mà bỏ qua chấp nhất của mình.

“Không cho phép trở về phòng, ngủ cùng với Tiểu Ảnh!” Hân cố chấp lặp lại.

“Này... Này không được a!”

“Vì sao không được? Lúc trước không phải Mạt Mạt luôn ngủ cùng với ta sao?”

“Ai! Lúc trước là lúc trước a, bây giờ đã có phòng của mình, hai người tách ra ngủ chẳng lẽ không được?” Nàng thử thông suốt chuyện hai người quá mức thân cận, còn có ký ức về đêm đó không ngừng tràn ra trong đầu nàng, muốn thuyết phục hẳn.

“Không được không được không được, chính là không được!” Hắc lặc đầu liên tục nói vài cái ‘không được’ chính là không muốn nàng tìm ra lý do thuyết phục hẳn. “Mạt Mạt ngủ ở đâu, ta liền ngủ ở đó!”

Đô Chậm Ảnh nhắc lại lập trường của mình, gần từng tiếng, nói chém đinh chặt sắt, không có nửa điểm nhân nhượng.

Tóm lại chỉ có một lựa chọn —— ngủ cùng nhau, không thương lượng!

Ban đêm, trước cửa một gian phòng.

Người đàn ông đứng ở ngoài cửa, người phụ nữ ở trong phòng, không khí đông đặc lại giằng co.

“Trở về phòng ngủ đi!” Người phụ nữ cái đầu nhỏ xinh nhưng khí thế không nhỏ, thanh âm vang dội trong đêm có vẻ thanh thúy trong vút.

Chẳng qua người đàn ông cố chấp cũng không phải bình thường, hắc ngậy thơ đứng thẳng người ở cửa phòng, cho dù thế nào cũng không để nàng đóng cửa lại.

“Mạt Mạt ngủ cùng với ta, bằng không ta cũng không cần ngủ.”

“Đô Chậm Ảnh, cậu muốn làm tôi phát hỏa, có phải không?” Cơn tức vừa nổi lên, Bút Mạt Trùng dứt khoát ngay cả biệt danh cũng không kêu, trực tiếp kêu cả họ lẫn tên trách mắng.

Đáng giận! Là ảo giác của nàng sao? Người đàn ông này tuy rằng biểu hiện ngậy thơ, nhưng làm cho người ta có cảm giác có điểm nào đó không giống?

Chính xác mà nói, hẳn là... Từ thời kì trẻ con tiến vào thời kì dậy thì giai đoạn phản nghịch!

Đúng vậy, chính là như vậy, cho nên tính tình của hắn cùng càng ngày càng khiến cho người ta chán ghét.

“Ta muốn như vậy, Mạt Mạt chỉ có thể ngủ cùng với ta.” Đô Chậm Ảnh bướng bỉnh nói, mặc kệ nàng bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, tiếp tục dùng sức đẩy cửa, thậm chí còn thừa dịp nàng mệt mỏi hơi thả lỏng một chút lách mình vào phòng, nhanh như chớp vọt đến bên giường, cởi áo ngoài cùng giày, nằm thẳng cẳng trên giường.

“Đô Chậm Ảnh, cậu đang làm cái gì vậy?” Hiện tại là thế nào? Giành trước thắng trước sao?

“Mạt Mạt, chị làm việc cả ngày, nhanh chút lên giường ngủ thôi.” Hắc khuôn mặt cười hi ha gọi tới, thậm chí còn có lòng tốt lật ra một góc chăn bông, muốn nàng nằm xuống vị trí đã chỉ.

Nếu không có cậu, ta đã sớm không biết cùng Chu công đánh được mấy ván cờ, còn có thể đến lượt cậu ở bên cạnh thét to nói ta lên giường ngủ sao?

“Ồ xấu xa! Cậu cũng biết tôi làm việc cả ngày, còn ở phía sau tìm ta quấy nhiễu.”

Đô Chậm Ảnh cười hì hì nhìn nàng nằm trên giường chuẩn bị đi vào giấc ngủ, bàn tay to vươn qua, ôm nhẹ nhàng ngọc ôn hương vào lòng, sao còn quan tâm được nàng đang nói thầm cái gì.

“Ôm chặt như vậy làm gì? Còn không bỏ tay ra!” Náo loạn nửa ngày, cũng chỉ vì muốn ôm gối ôm là nàng! Hại nàng cao hứng một chút...

Đợi chút! Nàng cao hứng cái gì a? Hơn nữa sau khi hắn ôm nàng như gối ôm, trong lòng nàng lại có gì đó mất mát?

Hết thấy... Giống như không thích hợp.

Đô Chậm Ảnh không có tình cảm với nàng hẳn là không thể tốt hơn, như vậy chẳng những có thể hợp lý hóa lau sùng bót cò thành một chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng có thể đơn giản xem hắn là một người cần nàng bầu bạn, chăm sóc.

Nhưng mà... Cảm giác của hai người lúc đó, không biết bắt đầu từ khi nào, hình như lặng lẽ thay đổi.

Nghe thấy khiển trách của nàng, Đô Chậm Ảnh chẳng những không buông tay, ngược lại còn buộc chặt hai tay hơn, ôm nàng càng chặt.

“Ta không buông! Trên người Mạt Mạt rất thơm a!” Nói, hắn lại dụi đầu vào cạp cổ của nàng, ngửi mùi thơm thân nhiên kia.

Thì ra vừa rồi làm gối ôm, bây giờ còn làm túi thơm! Bút Mạt Trừng nhin không được đảo cặp mắt trắng dã.

Quên đi, không nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ người đàn ông này muốn đem nàng làm gối ôm hay là túi thơm đều tốt, dù sao nàng cứ xem như giống như lúc trước, đang ngủ cùng một đứa trẻ là được rồi.

Tâm tình vừa thả lỏng, không để ý đến hai tay giống như đang ôm gối ôm, mắt nhỏ của nàng nhắm lại, tính để cho cả người mệt mỏi mang mình đi vào giấc mộng.

Nhưng người đàn ông ôm nàng hình như không tính cứ vậy buông tha nàng, không chỉ ôm nàng không thả, thân mình còn không ngừng cọ tới cọ lui, khiến cho nàng có cảm giác rất giống như có một sợi lông quét quét sau lưng nàng, vốn cực kỳ buồn ngủ đều bị động tác này của hắn tiêu biến gần như không còn.

“Tiểu Ảnh, đừng làm loạn, ta thật sự muốn ngủ...” Nàng hai mắt buồn ngủ lim dim khóc thét, thanh âm mềm mại nghe vào không giống oán giận, ngược lại giống như đang làm nũng.

Đô Chậm Ảnh vốn chỉ dựa vào nàng không ngừng cọ xát, sau khi nghe người đẹp nỉ non nũng nịu trong lòng, kìm lòng không được phát ra thanh âm thô gấp, thanh âm ái muội kia khiến cho Bút Mạt Trừng nhảy mắt tỉnh táo lại.

Thanh âm này là... giống như thanh âm của hắn trong đêm đó! Nàng kinh sợ tròn mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở to, thậm chí không dám xoay người sang chỗ khác nhìn xem rốt cuộc hắn đang làm cái gì.

Thanh âm ái muội, động tác quỵ dị, nhiệt độ xuyên qua quần áo truyền đến, còn có ‘vật la’ đâm vào nàng kia... khiến cho nàng không tự chủ được nghĩ đến phương diện cực kỳ dâm uế kia.

“Tiểu... Tiểu Ảnh...” Nàng không còn sức mở miệng, chỉ kêu tên hắn, cũng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng.

Đô Chậm Ảnh vừa thở dốc, vừa lên tiếng trầm thấp trả lời, giọng nói của hắn trầm thấp khiến cho người ta cảm thấy gợi cảm, cũng làm cho nàng cảm thấy... Lưng rung lên!

Nàng kêu hắn, sau đó thì sao? Định nói cái gì a?

Bảo hắn dừng tay sao? Nhưng hắn cũng không động tay a, nói cái này không đạt được hiệu quả.

Vậy... muốn hắn cách xa nàng một chút?

Này cũng không thể được, chiếc giường này không có lớn như giường trong phòng hắn, hai người nằm lên đã gần như không thể nhúc nhích, muốn Tiểu Ảnh cách xa nàng một chút, trừ khi nàng trực tiếp nằm xuống đất.

Ngay lúc Bút Mạt Trừng đang nghĩ làm thế nào thoát khỏi tình huống làm người ta lúng túng này, ở phía sau Đô Chậm Ảnh bỗng nhiên cứng người, trên lưng nàng truyền đến một cổ ẩm ướt...

Nàng trừng lớn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Không... Không thể nào! Thứ ẩm ướt dính dính kia sẽ không phải là thứ nàng nghĩ chứ?!

Tiểu Ảnh đáng giận! Rõ ràng đã nói không cho phép hắn lại làm chuyện này với nàng, kết quả hắn vẫn... Hắn vẫn...

Mặc kệ! Ngày mai nàng phải đi mua một cuốn đông cung đồ, để cho hắn ở trong phòng tự học, mới không để cho địa vị của nàng từ gối ôm một đường lưu lạc đến thối lớn đứa trẻ!

Nàng nhất định!

Người phụ nữ vốn buồn ngủ trong nháy mắt tan thành mây khói, về phần người đàn ông vừa phát tiết dục vọng xong liền ngã đầu ra ngủ cơ?

Trên mặt hần treo một nụ cười thỏa mãn, giống một con mèo con trộm thịt thành công ngủ rất say, làm sao hiểu được thiên hạ trong ngực bị hần quấy rối ngược lại khó có thể ngủ say.

Ngoài cửa sổ côn trùng kêu chít chít, trong phòng cũng có thiên hạ ai oán đếm cừu, muốn bắt lại sâu ngủ đã chạy trốn ngàn dặm.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu... 100 con cừu... 200 con cừu...

Ồ ô... Rất muốn ngủ a...

4. Chương 4

Edit: Ái Nhân

Trong mộng, có tình nhân tựa sát bên cạnh

Bất an lâu dài cuối cùng cũng ngừng lại trong giây phút này

Ta biết, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta...

Đát đát đát!

Tiếng bước chân vội vàng như bí mật mang theo tức giận của một đêm không ngủ, từ cửa lớn một đường đi đến trong phòng thuốc chuyên dụng của Đô Chậm Ảnh.

Phịch một tiếng, cửa gỗ bị người ta dùng lực lớn đẩy ra, va chạm vào vách tường bắn trở lại, phát ra thanh âm điếc tai, nhưng tạp âm cực lớn này hoàn toàn không dọa hoảng đến Đô Chậm Ảnh đang chú tâm chế thuốc, ngược lại người đẩy cửa đều khiến tay chân tê rần.

“Đô Chậm Ảnh, lại đây cho tôi!” Bút Mạt Trừng tức đến không thở nổi, cầm 3, 4 cuốn sách trong tay ném lên bàn, la to với người đàn ông đang chìm đắm vào quá trình chế thuốc.

Không hề sử dụng xưng hô vô cùng thân thiết lúc trước, bởi vì sau hành động vô lễ tối hôm qua của hần, nàng hạ quyết tâm ra quyết định, về sau đều phải kêu to cả tên lẫn họ như vậy.

Đô Chậm Ảnh vốn đang chế thuốc mới, vừa nghe thấy thanh âm thanh thúy của nàng gọi, vội vàng buông công việc trong tay xuống, vui sướng chạy lại gần.

Sáng sớm hôm nay, Mạt Mạt ngay cả đồ ăn sáng cũng chưa ăn đã chạy ra cửa, hại hần nghĩ Mạt Mạt tức giận hành động tối hôm qua của hần, không nghĩ đến nàng chạy về nhanh như vậy.

Ha ha a, này chứng tỏ Mạt Mạt không giận hần.

“Mạt Mạt...”

“Dừng kêu!” Bút Mạt Trừng thưởng cho hần một ánh mắt rõ ràng, tay nhỏ bé vừa chỉ, ánh mắt liếc về chữ ‘Bí’ trên mặt bìa của vở trên bàn. “Những cái này cho cậu, hôm nay cậu trở về phòng ngủ, mặc kệ thế nào cũng không cho phép lại đây chọc ta!”

Cái gì? Vừa nghe được lời này, Đô Chậm Ảnh trừ khiếp sợ ra, còn có rất nhiều bất mãn.

“Ta đây nếu lại đau thì làm sao bây giờ? Ta muốn Mạt Mạt giúp ta hết đau!” Hần bày tỏ nói, không hề hứng thú với vở nàng cung cấp.

Vờ này là cái gì a, sao có thể sánh với Mạt Mạt của hần được?

“Không cần tôi giúp cậu! Cậu xem nhưng cuốn vở này, chúng nó có thể giúp cậu hết đau!” Bút Mạt Trừng chém đinh chặt sắt nói.

Lần này nàng rất kiên quyết quyết tâm, còn đặc biệt tìm được vài bản đông cung đồ để cho hần quan sát học tập, giải tỏa áp lực, như vậy đủ sẵn sóc đi?

Vì nhưng cuốn sách này, nàng thật sự da mặt dày, vừa sáng tinh mơ chạy đến nhà sách mua đấy!

Ông chủ vừa nghe được nàng muốn mua đông cung đồ, lúc này trả tiền, sắc mặt kia rất giống nàng là một người phụ nữ dâm đẳng không biết thẹn.

Nàng hy sinh lớn như vậy, nếu hấn không biết cảm ơn một tiếng, dám được một tất lại muốn tiến một thước, xem nàng xử lý những thảo được bảo bối của hấn như thế nào!

“Đây là cái gì?” Đô Chậm Ảnh chep miệng méu máo, tùy tay cầm lấy một quyển lật ra xem, phát hiện trong vở không có câu chữ rậm rạp, chỉ có một chút động tác tư thế kỳ quái.

“Đây là... Đây là...” Bút Mạt Trùng nghiêng đầu, khổ não không biết nên giải thích như thế nào, cuối cùng đơn giản buông tha, tuy tiền dấn dò: “Tóm lại cậu cầm xem là được! Nếu nơi đó của cậu lại đau, cậu cầm những cuốn vở này mà xem, làm như vậy lập tức sẽ không đau.”

Tóm lại không thể để nàng nói, đây là ‘bản hai người hợp thể’ buổi tối làm việc đó a!

Nàng vừa lật giở một chút, những tranh vẽ đông cung đồ này cùng loại sách vở dạy võ công rất giống nhau, nhưng đây đơn thuần là quan điểm cá nhân, có thể người cổ đại thật sự có thể từ trong những tranh vẽ này nhìn ra chút tình thù không chừng.

Hấn nhịu mày, đáng thương hề hề nói: “Mạt Mạt, chị đang giận ta sao? Lần sau ta sẽ không làm như vậy, chị để cho ta ngủ với chị đi!”

Không được!” Lần này nàng thật sự phải quyết tâm, ôn nhu với hấn, sẽ chỉ làm hấn được một tất lại muốn tiến một thước, nhất định phải cự tuyệt hấn rõ ràng mới được.

Chỉ là... đối mặt với khuôn mặt tuần tú kia, còn có vẻ mặt trẻ con có vẻ vô tội xin khoan dung, Bút Mạt Trùng vốn quyết tâm kiên định cũng không nhịn được có chút dao động.

“Mạt Mạt giống như anh cả, chán ghét Tiểu Anh là thằng ngốc cái gì cũng không hiểu sao?” Hốc mắt ép ra vài giọt lệ, hấn ủy khuất giống như cô con dâu nhỏ đứng bên cạnh.

Đây chính là oan uổng bằng trời a! Nàng chỉ là muốn cẩn thận giữ gìn lời dạy bảo của người xưa —— nam nữ thụ thụ bất thân —— mà thôi, sao lại bị hấn nói thành giống như vứt bỏ hấn?

Nhìn thấy bộ dáng rơi lệ của hấn, Bút Mạt Trùng nhịn không được luống cuống tay chân.

“Tôi nói Tiểu Anh... Không đúng! Là Đô Chậm Ảnh, tôi không nói không cần cậu a! Chỉ là... chỉ là...” Loại phiền toái này nên nói rõ như thế nào đây? Ai! Nàng luống cuống tay chân, nhịn không được thở dài thật mạnh.

“Mạt Mạt không phải không hề muốn Tiểu Anh, vậy để cho Tiểu Anh ngủ chung với Mạt Mạt đi.” Hấn thu lại nước mắt tự nhiên rơi đây, cò kè mặc cả với nàng, tranh thủ phúc lợi của mình.

Bút Mạt Trùng cả kinh. Như vậy, không phải quay lại điểm ban đầu sao? Vậy thì không được!

“Không được! Đây là hai việc khác nhau, không thể kéo chung một chỗ.”

Hấn vừa méu máo, giọt lệ thành chuỗi hình như muốn rơi xuống: “Ta chỉ biết, Mạt Mạt cũng giống anh cả bắt đầu ghét bỏ Tiểu Anh...”

“Không có a! Ta cũng không nghĩ như vậy a!” Nàng lại trở nên luống cuống tay chân, vừa cầm lấy khăn lau nước mắt hấn, vừa lo lắng giải thích. “Chỉ là... Chúng ta lại không thành thân, thật sự không thể tiếp tục như vậy.”

“Thành thân?” Bỗng nhiên Đô Chậm Ảnh bắt lấy tay nàng. “Là chuyện lần trước anh cả nói sao?”

Hấn còn nhớ rõ lần trước anh cả nói muốn cưới vợ giúp hấn, có thể ở bên cạnh hấn cả đời, tuy rằng hấn không hề nghe lời anh cả, nhưng vẫn còn nhớ rõ ràng đối thoại lần trước.

Vừa nghĩ vậy, hấn lại vội vàng nói: “Sau khi thành thân ta có thể ngủ chung với Mạt Mạt, có phải không? Có phải hay không?”

“A... Ừm.” Bút Mạt Trùng khó hiểu nhìn bộ dáng khấn trương của hấn, úp úp mở mở đáp lại.

Nghe thấy câu trả lời của nàng, cũng không quan tâm thuốc trong phòng mới chế được một nữa, Đô Chậm Ảnh một phen ôm lấy nàng chạy ra ngoài, khiến nàng hét chói tai liên tục.

“Cậu làm cái gì vậy? Mau thả tôi xuống! Đô Chậm Ảnh!”

“Thành thân a!” Đô Chậm Ảnh ôm nàng chạy thẳng đến từ đường mới dừng lại, rồi mới nhanh nhẹn thả nàng quỳ lên trên mặt đất.

“Thành thân?!” Bút Mạt Trùng không dám tin tưởng hẳn. “Cái gì cũng không có muốn thành thân thế nào?”

Cho dù bọn họ không phải là người cực giàu cực nhiều tiền, nhưng ít nhất cũng phải để cho nàng đổi một bộ đồ mới nha!

Kết hôn a! Đây chính là giấc mộng cả đời của phụ nữ, những chuyện khác nàng có thể nhắm mắt cho qua, nhưng chỉ có chuyện này nàng rất kiên quyết.

“Đúng vậy! Chỉ cần vào từ đường lạy là xong!” Bằng ấn tượng khi xưa xem chuyện vui của người ta, hẳn ngày thơ ấu chỉ cần đến từ đường vái ba lạy là thành thân.

“Không phải!” Bút Mạt Trùng vẻ mặt nghiêm túc sửa đúng hẳn, sau đó gần từng tiếng nói: “Muốn thành thân, phải là theo cách của ta!”

“Dựa theo mày nói ta không phải là cô nương tiếp rượu trong vạn hương lâu, sao mày còn đeo bám theo ta không buông tay a?” Bút Mạt Trùng vừa lui về sau né tránh, vừa tức giận nhìn hai gã đàn ông xấu xa hơi mem say, trực giác thấy chính mình thật xui xẻo.

Nàng chẳng qua muốn đến hỏi cô nương bên này một vài ‘việc nhỏ’, nào biết còn chưa tìm được người để hỏi, đã bị hai người đàn ông chó chết mù mắt này kéo đi uống rượu, cho dù nàng cố gắng phản bác kháng cự, vẫn bị bắt uống mấy chén.

“Ở trong Vạn Hương Lâu này không phải tiếp rượu, thì phải là bán! Ha ha ha...” Cây có vài phần mem say, người đàn ông háo sắc meo meo trêu đùa.

Muốn nhịn, cũng có cái không thể nhịn. Cho dù Bút Mạt Trùng tính tình luôn luôn tốt, cũng chịu không nổi khinh bạc cùng vũ nhục như vậy.

Tay nhỏ vùng lên, ba một tiếng, dẫu bạc tay đỏ ửng hiện lên trên bộ mặt dâm loạn của người đàn ông, trong cơn giận dữ nhất thời hẳn, người hầu bên cạnh cũng lập tức kêu gao bắt lấy nàng.

“Con đàn bà trơ trên! Gọi người tiếp đại gia uống rượu là để mắt đến người, người còn ——” Hẳn đang mắng người đột nhiên dừng lại vì ướt lạnh đập vào mặt, càng bùng bùng lửa giận rít gào, “Con đàn bà xấu xí này! Mày dám hắt rượu vào người ông!”

“Hắt rượu mày thì sao? Ai bảo mày nói chuyện không sạch sẽ, để cho người thật tốt bình tĩnh lại chút!”

Ngay lúc ba người bọn họ ở trên hành lang gặp khúc tranh chấp, một thanh âm Bút mạt Trùng quen thuộc đột nhiên xen vào ——

“Mạt Trùng? Là Mạt Trùng sao?”

Thanh âm này là...

Bút Mạt Trùng khó nén tâm tình kích động, trong nháy mắt quay đầu kia vốn nghĩ rằng rốt cuộc không còn cách nào gặp lại bạn tốt, nàng nhịn không được hô to, “Quỳnh Dĩ?! Trời ạ! Cậu cũng ở đây!”

Tuy rằng hai người đều muốn ôn chuyện rôm rả ngay lập tức, nhưng hai người đàn ông bị thưởng phạt tai, hắt rượu cũng không dễ dàng bỏ qua, mãi đến khi Quỳnh Dĩ lấy ngân lượng ra ‘bồi thường’ bọn họ, Bút Mạt Trùng mới có thể thoát thân.

Hai người thừa dịp trước khi trời tối chạy về chỗ ở tạm thời của Quỳnh Dĩ, hiểu rõ đủ chuyện phát sinh của nhau trong thời gian qua.

Trong cuộc trò chuyện lâu dài đầy cảm xúc này, Bút Mạt Trùng mới biết được, trong thời gian này thành Dương Châu huyền náo ồn ào chuyện nhà họ Hoàng Phủ cưới vợ, thì ra nữ nhân vật chính là bạn tốt của mình.

Đặt mình trong thời kỳ cổ đại xa xôi này, vốn nghĩ rằng không có cách nào gặp lại hai cô ấy, hân hoan lúc gặp lại, tất nhiên có nhiều chuyện không thể nói hết, tâm sự tán gẫu không ngừng.

Thời gian trong lúc bạn một câu tôi một chữ trôi qua rất nhanh, mãi đến khi chân trời lộ ra mặt trời, hai người mới lưu luyến không rời chậm dứt trò chuyện.

Cũng vì vậy, Bút Mạt Trùng hoàn toàn quên mất chồng tương lai có tính ỷ lại rất mạnh của nàng, lúc này đang vì một đêm không về của nàng mà ở trong phòng huyền náo long trời lở đất.

Kéo kéo xiêm y, cào cào mái tóc có chút hỗn độn, bước chân Bút Mạt Trùng gấp rút, lo lắng mình một đêm không về sẽ khiến Đô Chậm Ảnh thích bám người suy nghĩ miên man.

Không nghĩ đến ‘công tác chuẩn bị’ trước khi thành thân, lại khiến nàng chạm mặt với bạn tốt cứ tưởng đã không còn có duyên gặp lại, quá mức phấn khởi, hai người một đêm không ngủ, tán gẫu say sưa, mãi đến khi tiếng gà gáy vang lên, nàng mới giật mình nhận ra mình một đêm chưa về, vội vàng đứng dậy đi về.

Nhưng... nhìn thấy Quỳnh Dĩ bình yên vô sự, cuối cùng nàng cũng hơi yên tâm một chút, tuy rằng không có Hi Dung vẫn làm nàng cảm thấy tiếc nuối.

Rẽ qua khúc cua, vòng vào nhà mới của nàng cùng Đô Chậm Ảnh, không khí quá mức tĩnh lặng khiến cho Bút Mạt Trùng nghĩ ra một tia khác thường.

Này giống như là... yên bình trước bão táp.

Nàng càng đi càng gấp, vội vàng xuyên qua sân trước cùng phòng khách, vừa mở cửa phòng hăn ra, cảnh tượng hỗn loạn kia thiếu chút nữa khiến nàng thét chói tai ra tiếng.

Màn giường bị kéo không ra hình dạng gì, đồ trang trí biến thành đồng vụn, cái bàn nằm rải rác từng mảnh, rốt cuộc bị lốc xoáy quét qua, càng không cần nói đến chén đĩa, bình hoa vân vân, tất cả đều bị ném trên mặt đất, rơi vào kết cục chết không toàn thây.

Tóm lại trình độ hỗn độn trước mắt, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của nàng.

Nhưng khiến cho Bút Mạt Trùng nóng lòng là —— không thấy bóng dáng Đô Chậm Ảnh.

Thật cẩn thận tránh đồng hỗn độn kia, Bút Mạt Trùng đi vào phòng thuốc bên cạnh, đẩy cửa phòng ra thử kêu: “Chậm Ảnh? Chậm Ảnh? Cậu ở trong này sao?”

Không có ở đây sao? Ngay lúc đấy lòng nàng hiện lên nghi vấn, đồng thời trong phòng thuốc không đốt đèn đột nhiên xuất hiện một đôi con người trong sáng, ánh mắt lạnh lùng không mang theo chút cảm tình.

“Là ai?!” Trong lòng nàng cả kinh, trực giác phán đoán đôi con người lạnh lùng kia không phải là của Đô Chậm Ảnh.

Tiểu Ảnh ngây thơ lại dễ dàng tin tưởng người khác, ánh mắt hăn luôn tràn đầy ấm áp, không giống đôi mắt vô tình lạnh như băng trước mắt này.

“Là ta.”

Thanh âm truyền ra từ tận sâu bên trong phòng thuốc, không nghĩ đến nàng còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã nhanh chóng chuyển qua trước người nàng.

Bút Mạt Trùng ngay cả kêu sợ cũng không kịp, cả người đã bị hăn kéo vào trong không gian u tối.

Trong phòng thuốc không có ánh nến, chỉ có chút nắng sớm chiếu qua cửa sổ, nhưng ánh sáng mỏng manh này không đủ để chiếu sáng toàn bộ phòng, thậm chí ngay cả khuôn mặt của người đàn ông kia cũng không chiếu rõ.

Bút Mạt Trùng thử giãy khỏi tay cầm của hăn nhưng vô ích, hai người trong bóng đêm nhìn nhau, hơi thở quá mức gần gũi, làm cho không gian nhỏ hẹp tự động xuất ra một tia ái muội.

“Chậm... Ảnh?” Nàng không xác định kêu lên.

Người trong bóng đêm không hề động đậy, nhưng sức lực cầm nàng đột nhiên tăng lên, cơ hồ làm nàng đau.

Thanh âm nàng kêu đau cũng không khiến người nọ thả lỏng, hắn dùng thanh âm lạnh lùng hỏi: “Nàng đi đâu? Ngay cả nàng cũng muốn bỏ rơi ta, đúng không?”

“Tôi không có... Buông tay! Cậu làm tôi đau!” Nàng đau nhăn mặt nhíu mày, cảm thấy xương tay gần như bị bóp nát, lại không muốn yếu thế trước hắn.

“Đau?” Thanh âm lạnh băng của hắn hình như mang theo mỉm cười, nhưng lại khiến người ta có cảm giác châm chọc thâm sâu. “Có đau bằng ta không?”

Hắn dùng lực kéo lại, kéo nàng đến gần, mãi đến khi hơi thở hai người phả vào mặt nhau, cũng khiến cho nàng thấy rõ đau đớn kịch liệt trong đôi mắt lạnh như băng của hắn.

Trời ơi! Chẳng qua chỉ là một buổi tối mà thôi, sao hắn có thể thay đổi nhiều như vậy? Bút Mạt Trùng nhin không được thở dốc kinh ngạc.

Giống như cảm nhận được kinh ngạc trong mắt nàng, hắn lơ đãng cười cười, dán ở bên tai nàng nói: “Kinh ngạc sao? Đô Chậm Ảnh cái gì cũng không hiểu kia thế mà lại biến mất!”

“Cậu... Cậu...” Nàng ấp úng nửa ngày, chỉ là không có cách nào tin tưởng trong một đêm hắn lại thay đổi lớn như vậy.

“Tiểu Ảnh kia là ta, ta bây giờ cũng là ta —— Đô Chậm Ảnh.” Hắn nhẹ động khóe miệng, khoảng cách quá mức gần gũi, làm ôi hắn nhẹ nhàng quét qua vành tai nàng, khiến nàng một trận run rẩy.

Lời này của hắn có ý gì? Là nói Tiểu Ảnh ngây thơ vô tà kia là Đô Chậm Ảnh, mà bây giờ người đàn ông giống như chạy từ địa ngục đến cũng là Đô Chậm Ảnh?

Này đại biểu... kỳ thật hắn có hai bộ mặt?! Trong cái đầu hỗn độn của Bút Mạt Trùng rốt cuộc quy lại được kết luận này.

“Sao lại không nói? Ngay cả nàng cũng không chịu nổi quái nhân như vậy sao?” Đô Chậm Ảnh trào phúng nói, vẻ mặt bi thương trong mắt chợt lóe qua, nhanh đến mức người ta không thể tóm được.

Đúng vậy! Đây chính là bí mật thật sự của quái nhân thứ hai Dương Châu.

Ngày thường nhìn như đơn thuần không hề có tâm cơ, nhưng chung quy vẫn có lúc không thể khống chế, xuất hiện tính cách khiến cho người ta không thể nắm rõ, có khi dữ dằn, có khi thâm trầm, toàn bằng trình độ bị chọc giận lúc ấy mà ra.

Bí mật như vậy, khiến cho hắn mặc dù là thiếu gia tài hoa nhất nhà họ Đô, vẫn như cũ bị mọi người xem như rắn độc, tránh còn không kịp, thậm chí ngay cả song thân cũng không dám lại gần đứa con trai này, càng đừng nói đến anh em vốn không chấp nhận được hắn.

Vì thế, 25 năm qua, hắn sống một mình cô độc, vốn nghĩ rằng đại khái sẽ như vậy đến khi chết già, nhưng sự xuất hiện của nàng lại làm cho hắn nhận được bình yên ngắn ngủi, gần như cho rằng không bao giờ lại xuất hiện tính cách làm cho người ta khó nắm bắt.

Không nghĩ đến, bởi vì nàng một đêm không về, tà mị ngủ đông đã lâu trong cơ thể lại nhô đầu ra lần nữa.

“Quái nhân? Cậu là người hai mặt?” Bút Mạt Trùng bỗng nhiên nghĩ đến người xưa hắn là nghe không hiểu cái gì gọi là ‘hai mặt’, vội vàng bổ sung: “Cậu nói có hai loại tính cách bất đồng tồn tại trong thân thể Đô Chậm Ảnh?”

“Không chỉ có hai loại, còn có rất nhiều.” Ngay cả hắn cũng không thể khẳng định trả lời, hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu bộ mặt đáng sợ chưa lộ ra.

“Rất nhiều?” Bút Mạt Trùng có chút kinh ngạc. Đó không phải là đa nhân cách sao?!

Nói cách khác, hắn ngoại trừ bộ dáng ngây thơ cùng hình dáng quý dị bây giờ ra, còn có diện mạo khác nữa?

Trời ạ! Cảm giác thật sự giống như... lúc chơi điện tử nhân vật thay đổi hình thái chiến đấu, bỗng nhiên khiến nàng cảm thấy... rất muốn cười!

Nàng không chỉ muốn, mà còn thật sự cười a, đối lấy người đàn ông hung hăng trừng.

“Có gì đâu mà buồn cười?! Nàng hẳn là phải sợ ta mới đúng!” Đây mới là phản ứng bình thường.

“Sợ cậu? Vì sao?” Lúc trước sau khi hắn làm ra một đồng hành động ngây thơ, cho dù bây giờ hắn bày ra ánh mắt thâm trầm lạnh băng này, trong mắt nàng vẫn là Đô Chậm Ảnh vô hại khi xưa, nàng thật sự làm không được biểu tình e ngại hẳn muốn.

“Ngu ngốc! Chơi đã a, còn không buông tay tôi ra? Tôi cùng bạn bè hàn huyên một đêm không ngủ, bây giờ mệt chết.” Nàng vừa oán giận, vừa khéo léo giải thích vì sao cả đêm không về.

Đô Chậm Ảnh thấy bộ dáng thờ ơ, ung dung bình thản của nàng, không khỏi giật mình ngẩn người, thậm chí không tự giác thả lỏng sức lực, đến cho nàng dễ gãy ra, tự mình đi về phòng cách vách, nằm lên giường, đắp chăn tính ngủ bù.

Sao lại thế này?

Không có e ngại kêu sợ hãi, cũng không có biểu tình chán ghét, thậm chí ngay cả nghi vấn cũng không có... Tình huống quá sức quý dị này, khiến cho Đô Chậm Ảnh ngơ ngác đứng tại chỗ, một lát sau, mới bừng tỉnh lại chạy đến bên giường, lắc lắc thiên hạ đã nhắm mắt lại chất vấn.

“Từ từ! Sao nàng còn có thể ngủ? Ta rất là đáng sợ, rất đáng sợ...” Hắn lặp lại nhấn mạnh lời nói nhiều năm qua người ta nói về hắn, không phát giác giọng điệu chính mình đã dần dần trở về loại cảm xúc trẻ con bình thường.

Miền cưỡng mở ra mí mắt nặng trĩu, nhìn người đàn ông không ngừng nói mình có bao nhiêu đáng sợ kia, Bút Mạt Trùng bất đắc dĩ nói: “Được, được, tôi đã biết, cậu rất đáng sợ, cậu thật sự rất đáng sợ. Bây giờ có thể cho tôi nghỉ một lát không?”

Nghe nàng trả lời có lệ, thậm chí còn không để hắn vào mắt ngáp một cái thật to, Đô Chậm Ảnh gần như sắp duy trì không được biểu tình lãnh khốc.

“Không được! Nàng đang có lệ với ta, thương hại ta, có đúng hay không?!” Hắn bướng bỉnh ồn ào, đáy lòng có loại cảm giác xôn xao chưa từng có, ủng hộ hắn sinh ra một tia khát vọng.

Đó là khát vọng đã chôn dấu từ lâu trong lòng... bây giờ giống như sắp phá kén chui ra...

Bút Mạt Trùng nghiêng đầu, nhíu mi tự hỏi, vì khó có thể lấy lòng hắn cảm thấy phức tạp. Nói có cũng không được, nói không có cũng không xong, người đàn ông này sao lại khó chiều như vậy a?

Cấp bách suy nghĩ cách để nàng có thể ngủ một giấc thật ngon, dứt khoát kéo hắn vào ổ chăn, vỗ vỗ đầu hắn trấn an, rì rầm mơ hồ không rõ nói: “Được rồi, tôi biết cậu mệt mỏi, muốn ngủ chung với nhau thì ngủ đi! Nhưng chỉ có hôm nay thôi đấy...”

Đô Chậm Ảnh cứng người, nhìn thiên hạ trong lòng chìm vào giấc ngủ. Hơi thở chậm chậm của nàng giống như có loại ma lực bình thản, khiến cho tàn bạo trong mắt hắn hoàn toàn rút đi, trở lại biểu tình trẻ em vốn có.

Mạt Mạt đã trở lại a!

Mạt Mạt của hắn đã trở lại trong lòng hắn.

Suy nghĩ này chớp mắt bỗng nhiên nhập vào trong đầu, vờn quanh trong không khí yên bình bên người đối lập hoàn toàn với toàn bộ hỗn loạn trong phòng, hắn nhận không được cũng ách xì một cái, ôm nàng từ từ ngủ.

Đợi lâu như vậy, hắn thật sự mệt mỏi... lần này rốt cục có thể nghỉ ngơi thật tốt một chút...

Ngoài cửa sổ tờ mờ sáng, ánh nắng dần dần mạnh lên lại âm ỹ thiên hạ ngủ say đến bất tỉnh trên giường, gió thổi qua ngọn cây phát ra âm thanh sần sật, từng tiếng thúc giục mỗi người trong mộng.

Mà trong mộng, có tình nhân tựa sát bên nhau.

5. Chương 5

Edit: Ái Nhân

Từ ngày đó trở đi, ba ngày liên tục Bút Mạt Trùng chuẩn bị việc hôn lễ cùng việc nhà, mà ngày hôm nay chính là ngày bọn họ thành thân.

Đô Chậm Ảnh nín thở đứng trong phòng tân hôn, theo chỉ thị của Bút Mạt Trùng, cẩn thận thông thả nâng khăn hỉ trên đầu nàng, mãi đến khi khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ hiện ra trước mắt, nín thở kia mới hóa thành một tiếng tán thưởng dật ra.

Mạt Mạt, Mạt Mạt của hần, rốt cục là vợ của hần! Trong lòng hần không ngừng hò hét, đôi mắt mê say nhìn nàng, không nỡ bỏ sót một chút xinh đẹp của nàng.

“Đứng vững ở đó làm cái gì? Còn phải uống chén rượu giao bôi nữa!” Bút Mạt Trùng hờn dỗi lườm hần một cái, cố chấp dắt tay hần đi đến bên cạnh bàn, rót rượu cho hai người, sau đó đặt một ly trong tay hần.

Nàng cầm lấy một chén rượu khác, cổ tay trắng nõn vòng qua cổ tay hần, mặt hai người bỗng nhiên gần sát, hơi thở thơm ngát của nàng cùng với thở dốc dồn dập của hần, trong giờ phút này lộ ra lửa nóng và tràn ngập dự hoặc.

Một chén rượu uống cạn, ánh mắt hai người giao nhau, hai tròng mắt quá sức nóng bỏng khiến cho nàng xấu hổ dời tầm mắt. Ngồi vào bàn trang điểm giả bộ bình tĩnh gỡ đồ trang sức xuống.

Tim nàng đập như trống dồn, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng dù sao cũng là một cô gái trong sáng, khó tránh khỏi bất an không yên.

Hít sâu, hít sâu, không có gì phải khẩn trương. Trong lòng Bút Mạt Trùng nói với chính mình, nhưng sau vài lần hít sâu, lại vẫn không thể bình ổn lại hơi thở hỗn loạn.

“Mạt Mạt.” Đô Chậm Ảnh lên tiếng gọi nàng, tiếng nói khàn khàn vòng vo khác hần ngày thường, cũng có loại gọi cảm khó hiểu, thậm chí còn có chút dự hoặc.

“Ai... Ta sắp xong rồi.” Tay run run gỡ xuống trang sức cuối cùng, nàng khẩn trương quay người đối mặt với thân ảnh cao lớn tuấn tú kia, chỉ thấy hần dong lưng ngồi ở mép giường, giống như không chút để ý, lại càng giống như khiêu khích.

Ai, cho đến bây giờ nàng cũng không nghĩ tới chính mình thế mà lại gia nhập bộ tộc kết hôn sớm ở chỗ này. Đi từng bước một đến bên giường, sau khi nhảy vào vòng ôm áp của hần, nàng thuận tay buông màng, trong lòng đột nhiên hiện lên một ý tưởng ——

Nàng rốt cuộc không trở về được!

Nhưng... vì người đàn ông khiến người ta thương yêu này, đáng giá.

Lúm đồng tiền của nàng nở rộ như hoa, sa vào trong hơi thở ấm áp của hần.

Không biết là nàng hay hần chủ động hôn lên môi đối phương trước —— lúc này, vấn đề này căn bản là vấn đề râu ria —— tóm lại, hai người vốn từ dụng chạm nhẹ nhàng, trở nên giống như thăm dò, cũng giống như tìm kiếm, rốt cục cuối cùng hóa thành tham luyến khát cầu.

Dần dần người đàn ông nắm bắt được cách hôn tiêu chuẩn, lúc nàng nhịn không được mở miệng thở gấp, đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng nàng càng bá đạo thăm dò, ở trong hôn môi ái muội giao hòa biểu hiện ra tham luyến không ngừng đối với nàng.

Trong màng nhiệt độ dần dần lên cao, hai người bắt đầu kéo rút quần áo của nhau, cuối cùng quần áo mặc trên người đều hóa thành vụn dưới tay của hần, từng mảnh từng mảnh quăng ra khỏi màng.

Động tác của hai người đều rất ngây ngô, nhưng bằng chính bản năng sinh tồn của mình, sau khi nhìn thấy da thịt tuyết trắng của nàng, hần không cần nghĩ ngợi lập tức dùng lời lẽ ca ngợi thân thể xinh đẹp kia.

Nàng nằm trên chăn đệm uyên ương hí thủy màu đỏ, bày ra phong tình mê người, hai má ửng hồng, mắt đẹp mờ nước, thân hình cao gầy phù hợp, phẳng phất như mời gọi hân, chờ hân yêu mềm sủng hạnh.

Hắn khóa trên người nàng, trong con người chứa đầy tình dục mang một chút nghi hoặc, vươn hai tay vuốt ve hai luồng đầy đà trắng nõn kia, làm cho nàng không tự giác hừ nhẹ ra tiếng.

“Mạt Mạt, thanh âm này rất êm tai a, lại kêu nhiều thêm một chút để ta nghe với.”

Hắn không biết phát ra tiếng khiến cho Bút Mạt Trừng xấu hổ đỏ mặt, nàng cắn môi dưới, không để cho chính mình lại phát ra âm thanh xấu hổ chết người này.

Phát hiện nàng nín nhịn không phát ra tiếng, hân gia tăng sức lực, thô lỗ vỗ về chơi đùa hai vú trắng như ngọc, mãi đến khi nàng rốt cuộc không chịu nổi khoái cảm lại ẩn chứa đau đớn, một lần nữa lại nhẹ ngân ra tiếng.

“Thì ra chỉ cần làm như vậy Mạt Mạt sẽ hô lên âm thanh làm người ta sướng khoái.” Hắn bình tĩnh hiểu rõ, tiếp theo lộ ra chút mỉm cười tà ác, khiến cho nàng nhìn mà không nhịn được run rẩy một trận.

Hắn... Hắn muốn làm cái gì?

“Không... A... Tiểu Ảnh xấu...” Quả mâm xôi hồng trên đỉnh nhũ phong bị hắn mút chặt, đau đớn lại tê dại kích tình kia khiến cho nàng nhịn không được nắm chặt đệm chăn dưới thân.

Hắn trừng mắt nhìn, giống như không biết nói ra lời nói khiêu khích, “Mạt Mạt nhẹ xoa chỗ này một chút, mút một chút liền trở nên cứng như vậy a!”

“Đừng nói nữa... Đừng nói nữa...” Nàng chịu không được trêu chọc thô lỗ của hắn, thở hổn hển muốn hắn dừng lại những lời nói nghe thì giống như hồn nhiên, nhưng thật ra rất dâm mỹ.

“Vì sao không thể nói? Là vì như vậy rất thoải mái sao? Cho nên Mạt Mạt muốn ra làm nhiều một chút?” Hắn cúi đầu xuống, ngậm quả mâm xôi đứng thẳng của nàng vào trong miệng.

“A...” Nàng nửa mở mắt, trên mặt đỏ bừng, ở dưới miệng lưỡi liếm mút của hắn, nhịn không được ưỡn bộ ngực căng hướng vào trong miệng hắn, hy vọng nhận được càng nhiều triu mến.

Hình như hắn phát hiện trò chơi vừa phát hiện được này thập phần thú vị, ôm cả người nàng từ trên giường lên, càng thêm không kiêng nể gì liếm mút, cắn cắn hai bầu ngực non mềm, giống như động vật lưu lại mùi cùng ấn ký của mình.

Chỗ thân hình hai người giao nhau đột nhiên truyền đến một trận cảm giác ẩm ướt, hắn không khỏi tò mò dừng lại động tác trên miệng, đẩy đẩy kéo ra khoảng cách giữa hai người, thấy nơi riêng tư không hề che đầy của nàng tràn ra mật dịch lóe sáng, giống như dụ dỗ người ta hái.

Hắn vuốt ngón tay chạm vào đưa vào miệng, nhả mảy nhú mặt không nói một câu, hình như vì không thể nếm ra hương vị chính xác mà hoang mang, cuối cùng đơn giản đẩy nàng nằm xuống giường, kéo hai chân thon dài của nàng lên đầu vai, khiến cho nhị hoa đáng yêu đầy mật không hề che lấp nở rộ trước mắt, sau đó cúi đầu xuống thử liếm giọt mật nhỏ ra kia, mãi đến khi phút chốc nó run lên, chảy ra càng nhiều chất lỏng.

“Không cần như vậy... Thật lạ...” Nàng ngượng ngùng yêu kiều không thôi, thân thể càng thêm mẫn cảm run run.

“Không cần cái gì?” Vì vừa đã thử, lần này hắn càng lớn mật hơn môi lưỡi áp lên, ngậm thối họa nhị chưa từng có người xâm chiếm, tiếng liếm chắc chắc khiến cho trong màn hình một mảnh xuân sắc, cùng với tiếng thở nhẹ gấp của người phụ nữ, lại khuấy động tâm hồn người ta.

“Không được... Không được... Tiểu Ảnh... Ta sắp không chịu được...” Nàng liên tục cầu xin tha thứ, thân thể mới tiếp xúc với mây mưa sao có thể chịu được hắn đùa bỡn như vậy, tuy rằng thật sự cảm thấy động tác mới chơi rất tốt, nhưng cũng đủ khiến nàng ăn không tiêu.

“Mạt Mạt không thoải mái sao? Muốn Tiểu Ảnh giúp nàng không?” Thấy nàng nhú chặt mảy, giống như đang cố nén thống khổ, hân nóng vội nói, “Mạt Mạt vẫn ráng nhịn chút, ta thử xong tư thế cuối cùng trong tập về nhỏ kia đi?”

Tập vẽ nhỏ? Đó là cái gì?

Trong lòng Bút Mạt Trùng tràn đầy nghi hoặc, nhìn hần lấy ra một cuốn sách nhỏ thật quen mắt ở đầu giường, phất chốc trùng lớn mắt. Đó... Đó không phải là đồng cung đồ nàng mua cho hần sao?

Hần nói ‘thử xong’ nên sẽ không phải là... còn chưa kịp dự đoán ra giải đáp, hai chân của nàng đã bị hần mở ra, dị vật vừa nóng lại cứng nào đó đứng vững ở nơi riêng tư của nàng, rồi sau đó thất lưng hần động cái, đau đớn kịch liệt bỗng nhiên đánh úp lại, làm cho nàng đau thở ra tiếng.

Dục vọng lửa nóng lần đầu tiên bị vây quanh bởi hoa huyết nữ tính ấm áp, khoát cảm chặt khít kia khiến cho lưng hần một trận tê dại, bất chấp đau đớn cùng kháng cự của nàng, hần gằm nhẹ, bắt đầu luật động theo bản năng.

“Không! Tiểu Ảnh, cậu trước không nên cử động... Đau quá... Ô...”

Lúc này thanh âm yếu ớt của nàng đi vào lỗ tai của hần thế nào? Thảm hại hơn là hai tay bị hần khóa chặt ở hai bên người, khiến cho nàng ngay cả đẩy hần ra cũng không làm được, chỉ có thể mặc kệ đau đớn theo luật động của hần mà tăng lên.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt... Ta còn muốn nhiều nữa... còn muốn nhiều hơn nữa...” Nói không được khát vọng không ngừng trào ra trong cơ thể là cái gì, hần chỉ có thể hóa cảm giác vô hình này thành một tiếng tác cầu cùng luật động liên tục.

Thô to ứ máu không hề tiết chế ra vào động huyết chặt chội ẩm ướt kia, mỗi một lần ra vào đều mang đến tiếng nước dâm lã lã làm người ta mặt đỏ tim đập, làm cho hần càng thêm thỏa thích hưởng dụng thân thể xinh đẹp dưới thân, bức ra phản ứng khuê gợi cùng yêu kiều mị hoặc của nàng.

Hai tay nắm chặt đệm đỡ cũng không cách nào bình ổn khoái cảm trong cơ thể, nàng khép hờ mắt nhìn người đàn ông không ngừng luật động trên người mình, rì rầm mềm yếu đứt quãng: “Tiểu Ảnh... Chậm một chút... Chậm một chút... Ta sắp bị chàng ép buộc đến chết a...”

Hần giảm lại tốc độ luật động, con ngươi đen trong sáng nhìn nàng chậm rãi nói: “Mạt Mạt, nếu chị cũng giống như búp bê bị làm hư rồi, có phải sẽ lại không rời đi không, cũng sẽ không có người tranh giành với ta?”

“Cái gì... Cái gì?” Làm hư cái gì? Nàng sao?

“Ta biết như vậy không tốt... Nhưng... Trong đầu giống như có một người thúc giục ta nhất định phải làm như vậy... Chị sẽ tha thứ cho ta chứ, Mạt Mạt?” Hần nói nhỏ, trong giọng nói có xin lỗi, cũng có kiên định

Hần rất cuộc đang nói cái gì? Cái gì mà tha thứ với không tha thứ? Trong đầu Bút Mạt Trùng một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể kết hợp từng chữ từng chữ một, nhưng không cách nào tổ hợp ra ý tứ đầy đủ của hần.

Đợi không được đáp lại của nàng, hần không hề chần chờ rời khỏi, lại lập tức thâm nhập thật sâu, lực đạo mạnh mẽ kia cơ hồ làm cho toàn bộ cánh hoa phấn nộm bừng sáng, nở rộ càng kiều diễm lóa mắt.

“Không——” Nàng sợ hãi kêu một tiếng, mười ngón tay bầu thành vết cào trên cánh tay hần, nước mắt thành chuỗi cũng theo đó trào ra. “Quá sâu... Tiểu Ảnh... Đủ...”

Tuy nghe thấy tiếng kêu xin tha của nàng, nhưng hần không cách nào dừng lại va chạm sâu nặng này, giống như muốn hunh hần đâm vào chỗ sâu nhất của nàng.

Khoái cảm cùng thống khổ xen lẫn như vậy tra tấn không biết bao lâu, trên bàn một cặp nền đỏ rơi lệ nhìn vào, giống như cũng nghe thấy tiếng kêu mềm yếu của cô nương đáng thương, cảm thấy đồng tình vì nàng không thể thoát khỏi tác cầu cố ý của người đàn ông.

“Không... Ta sẽ bị phá hư... Tiểu Ảnh... Ô... Dừng tay...” khoái cảm cực hạn xếp chồng chất trong cơ thể rốt cuộc khiến cho nàng không thể chịu nổi, khóc nức nở cầu xin tha thứ.

“Hô... Nhanh... Mạt Mạt... Mạt Mạt của ta...” Cơ bắp toàn thân hần căng thẳng, bị khoái cảm bao phủ từ dục căn đến óc, rốt cục phát ra một tiếng gằm nhẹ, phun dịch nóng trắng vào bên trong động huyết không ngừng run rẩy kia.

Bên trong màng, mây mưa đã dừng, tiếng thở dốc nam nữ vẫn quanh quẩn bốn phía.

Đô Chậm Ảnh không còn sức ghé vào trên người Bút Mạt Trùng, không hề giữ lại giao hết sức nặng toàn thân cho nàng, hoàn toàn không định hồi phục từ trong dư vị kích tình.

“Thật nặng, Tiểu Ảnh.” Thoáng hồi phục tim đập dồn dập cùng hô hấp kịch liệt, Bút Mạt Trùng phun ra một câu rì rào oán giận, “Cậu đứng lên!”

“Ai.” Hắn miễn cưỡng lật người, thay đổi vị trí trên dưới của hai người, nhưng địa phương tư mật nhất của hai người vẫn giao hợp ái muội như cũ.

Nàng co quắp vặn vẹo thân mình, muốn thoát khỏi trạng thái làm nàng xấu hổ không thôi này, lại bị hắn dùng hai tay ôm chặt vòng eo, không thể nhúc nhích, chỉ có thể đỏ mặt nhỏ giọng kháng nghị.

“Thả ra, Tiểu Ảnh... Để cho ta nằm thoải mái trên giường.”

Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi, chậm rãi nói: “Nằm trên người ta không tốt sao?”

Giọng nói thành thực cùng phản ứng ung dung này, sẽ không phải là... Nàng nâng người một chút, nhìn gương mặt hờ hững hai mắt nhắm lại của hắn.

“Tiểu Ảnh... Có phải cậu lại thay đổi cá tính hay không?” Nàng thử hỏi, trong giọng nói ngập tràn không xác định.

Không phải phải có tâm trạng thay đổi kịch liệt mới có thể chuyển đổi nhân cách sao? Sao có thể lập tức liền... Lúc trước rõ ràng hắn vẫn là Tiểu Ảnh đơn thuần a!

“Không cần gọi ta như vậy, ta không phải là em trai hoặc con nàng, nương tử.” Đô Chậm Ảnh vừa hoan ái xong tiếng nói hình như có chút dong dỏng.

“Nương tử?” Nương tử cái gì a? Là kêu nàng sao? Bút Mạt Trùng nâng cao thanh âm, không quá thích ứng với cách gọi này của hắn.

Đột nhiên hắn mở mắt ra, bình tĩnh nhìn nàng. “Không phải chúng ta thành thân đêm nay sao? Gọi nương tử có gì không ổn?”

“Không... Không có gì không ổn, không có gì không ổn.” Sao thay đổi một loại cá tính liền trở nên khó trị như vậy a... Trong lòng nàng than thở.

Đô Chậm Ảnh nâng lên một lọng tóc của nàng, nhin cười thản nhiên hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ nương tử không hài lòng với biểu hiện vừa rồi của vi phu, cho nên mới có suy nghĩ nằm trên giường, mà không phải là gối lên người vi phu?”

Lời nói này gợi lại ký ức của nàng, động tác là người ta đỏ mặt tim đập kia, rên rỉ cùng lời nói, một màn cuốn lại trước mắt, sắc mặt mới khôi phục bình thường nháy mắt lại nhuộm thành đỏ tươi.

Cô gái vừa rồi thật sự là nàng sao? Thế mà lại phát ra thanh âm dọa người như vậy, thật giống như rất đói khát...

“Nương tử không nói lời nào, là rất không hài lòng à?” Hắn giả vờ nhíu mày, làm ra bộ dáng buồn rầu, “Vậy vi phu cần phải nghiêm túc kiểm điểm lại mới được.”

“Chàng... Có phải lại thay đổi một loại cá tính không? Không giống như chàng bình thường, nhưng cũng không giống chàng trước kia...” Nghe ngữ khí hắn nói không lãnh đạm giống lần trước, ngược lại có chút nói năng ngọt xớt... cho nên hắn là một nhân cách khác a?

“Nương tử thật thông minh, lập tức liền đoán được vi phu đã thay đổi cá tính.” Nói, hắn còn không quên nâng lên cái cằm khéo léo của nàng, thoải mái trộm hương.

Làm ơn! Không phải là nàng rất thông minh, mà là hắn làm cho người ta cảm thấy kém nhiều lắm! Trong lòng Bút Mạt Trùng làm mặt quỷ.

Nhưng, nhân cách hẳn đổi tới đổi lui như vậy, hơn nữa mỗi nhân cách đều đặc sắc lại đầy mạnh liệt như vậy, chẳng lẽ sẽ không thác loạn sao? Càng quý dị hơn là, nàng thể nào cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là loại cảm xúc dao động nào khiến hẳn trở thành tên nói năng ngọt xớt như vậy.

“Trong lòng ta có một câu hỏi, cá tính của chàng đổi tới đổi lui như vậy, trí nhớ không phát sinh đứt gãy sao?”

“Đứt gãy? Đó là cái gì?” Hẳn khó hiểu hỏi.

Ồi, sao nàng lại quên mất, thời đại này không có loại thuật ngữ rất chuyện nghiệp này.

“Chính là... Cùng lúc cá tính thay đổi, có thể đã quên chuyện đã làm hoặc lời nói của một đám nhân cách trước đó hay không?”

“Ha ha, nương tử, so với chuyện này, ta lại muốn hỏi nàng trước, vì sao nàng không hỏi một ‘ta’ khác vấn đề này chứ?”

Bút Mạt Trừng rũ mắt xuống suy nghĩ vấn đề này, sau đó ngẩng đầu lên nhìn hẳn nói: “Ta nghĩ... Lần trước vì quá mệt mỏi không kịp hỏi chàng hơi lạnh nhạt kia, mà Tiểu Ảnh... Có thể hỏi cũng vô dụng, bởi vì hẳn có thể biết, cũng có thể không biết, nhưng nêu không thể một lần nhận được đáp án đầy đủ, ta sẽ có chút khổ sở, đơn giản sẽ không hỏi. Về phần vì sao alij hỏi chàng, tuy rằng chàng dịu dàng, nhưng hẳn là sẽ thành thật trả lời ta, dù sao... Ta chính là nương tử của chàng, đúng không?”

“Ta đây có thể nói cho nương tử... Mùi vị yêu dịch mê người vừa rồi, âm thanh yếu ớt khắc chế không được, còn có hai vú căng mềm này, đều làm cho vi phu luôn luôn thêm muốn a!” Hẳn ái muội nói, tay vốn ôm vòng eo của nàng cũng hạnh kiểm xấu sờ soạng lên phía trước, nắm đỉnh vú của nàng.

Bút Mạt Trừng đánh rớt bàn tay không có quy củ của hẳn, cảm giận trừng mắt liếc hẳn một cái. “Nói chuyện đã nói đã, bớt ở bên kia động tay động chân!”

“Nàng nói như thế thì không đúng, nương tử.” Về mặt hẳn không cho là đúng lắt đầu, “Đây chính là khuê phòng chi nhạc a! Vi phu biết tình biết thú như vậy, nương tử sao không thể đáp lại ý tốt của ta chứ?”

(AN: Phu thê chi gian, khuê phòng chi nhạc: những chuyện mà chỉ có vợ chồng mới có thể làm.)

“Ý tốt cái gì? Cũng chỉ là khua môi múa mép thôi!” Bút mạt Trừng nũng nịu nói, lại quay lại đề tài cũ, “Chàng nói thật ra, các cá tính của chàng có thể hợp làm 1 hay không, hay là vẫn thay đổi thất thường giống như vậy?”

Sắc mặt của nàng có nghiêm túc chưa từng gặp trước đây. Bởi vì, mỗi một loại cá tính này đều là hẳn, nhưng cũng không giống như hẳn, hẳn giống như là rất người người hợp lại thành một thể, mỗi người đều biểu hiện ra phần nổi trội nhất trên người hẳn, lại làm nàng cảm thấy không rõ rốt cuộc tướng mạo vốn có của hẳn là gì.

Tình huống như vậy làm cho nàng có chút bất an.

Nàng không muốn mãi đoán người nào trong hẳn yêu nàng, người nào trong hẳn không thương này, nếu có một ngày các loại nhân cách bất đồng đột nhiên thống nhất, đến lúc đó Đô Chậm Ảnh sẽ thích nàng sao?

Đô Chậm Ảnh nhìn nàng, như cũ không có trả lời vấn đề của nàng ngay lập tức. “Nàng nghĩ sao? Nàng có hy vọng ta đổi thành một cá tính khác, hay là vẫn giống như bây giờ?”

Đúng rồi! Tuy rằng ngoài mặt nàng không sao cả, thật ra trong lòng nàng vẫn để ý. Dù sao nhiều cá tính cùng trú ngụ trong một thân thể như vậy, chỉ cần là người bình thường đều không thể thích ứng a!

Bút Mạt trừng bĩu môi, có chút bất mãn hẳn muốn dùng phương thức lấy nhỏ thắng lớn đáp lại vấn đề, nàng dứt khoát áp chế, dùng câu hỏi quay lại câu hỏi.

“Vậy trước tiên phải hỏi về mỗi loại cá tính của chàng, có phải đều yêu thích ta hay không? Nếu không phải ta cần phải lo lắng, suy nghĩ.”

“Cá tính của ta có thể có rất nhiều loại, nhưng tìm lại chỉ có một cái.” Lần này, hẳn còn thật sự nghiêm túc trả lời, ám chỉ hữu hẹn.

Tim chỉ có một cái, phải không? Nàng cười tươi như hoa, lại vẫn kiên quyết muốn tên đẽo mồn này nói ra lời nàng muốn nghe. “Như vậy, trái tim này hiện đang ở đâu?”

Hắn cũng cười. “Nương tử đây là đang trêu chọc vi phu, tim của ta đã sớm ột đóa hoa nhài trên bầu trời, sao có thể trả lại cho người khác chứ?”

“Ta rất muốn nói với chàng những lời này biểu hiện một chút tình cảm cảm động, nhưng mà... tay chàng đang sờ chỗ nào đó?!” Bút Mạt Trùng đánh rớt vuốt sói đang tàn sát bờ bãi trước ngực nàng, nhưng hắn lại chưa từ bỏ ý định lập tức sáp lại chỗ cũ, làm càn đề ép vuốt ve đứng lên.

“Nương tử, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng! Vi phu sao có thể phá hư đêm đẹp chứ?” Khuôn mặt tươi cười hi ha bỏ xuống những lời này, hắn lập tức dùng đứng thẳng dang trào thâm nhập thật sâu vào trong hoa kính nóng ẩm của nàng.

Nàng lại nín chặt đem chặn dưới thân, một tiếng thở gấp ngân nga quanh quẩn trong phòng, ngoài cửa sổ Nguyệt Nương cười khê, đêm xuân này nào có thể để lãng phí...

6. Chương 6

Edit: Ái Nhân

Dãy núi xanh tươi, mây trắng như bông, đầu cành chim hót líu lo, tất cả bình yên như thường.

“Cứu... Cứu...”

Bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm rất nhỏ, đánh gãy tán dương cảnh đẹp trước mắt Bút Mạt Trùng, ngược lại cẩn thận tìm kiếm âm thanh kia từ đâu đến.

“Cứu... Cứu cứu... Cứu ta...”

Bỗng nhiên trong bụi cỏ vươn ra một cánh tay dính đầy máu, dọa Bút mạt Trùng nhảy cao, vội vàng lui về sau vài bước.

Ách... Đã chết rồi à? Nàng mặt nhăn mày nhú, tính thử lại gần, nhắc một cành cây khô, chích chích vào cánh tay dính đầy máu không nhúc nhích kia.

Cánh tay vốn không có sức bỗng nhiên nắm lấy cành cây khô, một người đàn ông cả người đầm máu từ trong bụi cỏ đi ra, nôn ra mấy ngụm máu tươi xong, quắc quại nói: “Cứu... Cứu ta...”

Nói xong câu đó, người đàn ông bị thương không nhẹ cũng đã không còn khí lực, cánh tay vốn cầm lấy cành cây khô vô lực rơi xuống mất đất.

“Còn chưa chết... Vậy... Vậy anh chờ chút, tôi tìm người đến cứu anh.” Nàng xoay người chạy vài bước, đột nhiên quay lại dặn dò nói: “Anh trăm ngàn lần đừng chết a!”

“Ừ...”

Nàng lại tiếp tục chạy vài bước, lại quay đầu lần nữa. “Đúng rồi, trông chừng chỗ cây thuốc này giúp tôi a.”

“Ừ...” Người đàn ông bị thương chỉ thiếu không khí huyết công tâm mà trực tiếp chết đi, nhưng mà không có sức lực chửi ầm lên vẫn chỉ có thể đáp lại một tiếng.

Mãi đến khi thân ảnh nhỏ xinh rớt cuộc không có quay đầu lại nói đông, nói tây, ý nghĩ cuối cùng trong đầu người đàn ông ngã trong vũng máu là ——

Nếu hắn có thể sống đứng dậy, nhất định phải lớn tiếng bảo nàng ngậm miệng lại!

Điều kiện tiên quyết là... Hắn thật sự có thể đợi đến khi nàng tìm người đến cứu hắn....

“Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, chuyện lớn không tốt! Có người sắp chết!”

Đô Chậm Ảnh ngồi chồm hổm bên bờ sông đang chuẩn bị hái thuốc, đột nhiên nghe được tiếng bước chân dồn dập cùng Bút mạt trùng la to, nhất thời phân tâm thiếu chút nữa trượt trên hòn đá ẩm ướt ngã xuống nước.

Hắn cẩn thận tiêu sái đứng lên mặt đất, vừa vặn đỡ lấy Bút mực Trùng do chạy quá mau mà thiếu chút nữa té ngã.

“Làm sao vậy? Ai sắp chết?”

“Không biết! Vừa rồi ta đang hái loại cây thuốc mà chàng nói này, đột nhiên hắn cả người đầy máu từ trong bụi cỏ đi ra, ta thấy hắn giống như còn một hơi thở, cho nên hắn sẽ trông chừng cây thuốc giúp ta, sau đó lập tức chạy tới tìm chàng.” Nàng một hơi nói xong nguyên nhân kết quả, thiếu chút nữa bị nghẹn nước bọt.

Đô Chậm Ảnh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, chờ nàng thở lại bình thường xong, mới đổ chút nước từ trong hồ lô bên người cho nàng. “Mặt Mạt nào, trước uống ngụm nước, cẩn thận đừng sặc.”

“Tiểu Ảnh, chàng phải cứu hắn nha?” Nàng mở to đôi mắt ngập nước nhìn hắn.

Nàng biết Đô Chậm Ảnh không thích cứu vài người ngoài gì đó, bởi vì hắn học y là vì hứng thú, cũng không có ôm lý tưởng vĩ đại hành y cứu thế, cho nên thấy hắn không đáp lại, trong lòng nàng có chút không yên.

“Mặt Mạt muốn ta cứu, ta phải đi cứu.” Đô Chậm Ảnh nghiêng đầu tự hỏi một lát, lại trả vấn đề lại cho nàng.

Bây giờ là như thế nào? Từ sau khi nhân cách ngọt xót kia xuất hiện, ngay cả Tiểu Ảnh cũng thích chơi một chiêu hỏi lại này!

Nhưng nếu muốn nàng nói... Cứu hoặc không cứu thật sự để cho nàng quyết định sao?

“Ừm... ta rất muốn cứu hắn! Bởi vì đều đã để cho ta nhìn thấy, nếu không cứu giống như sẽ nhận nguyên rửa, nhưng mà...” Nàng phiền chán gãi tóc, vẻ mặt ảo não nhìn hắn. “Chàng luôn luôn rất chán ghét anh cả chàng động một cái liền mang người đến cho chàng cứu, nếu ta nói muốn chàng đi cứu hắn, không phải cũng trở nên giống anh cả chàng sao?”

Nàng đoán cả buổi vẫn không ra kết quả, cuối cùng dứt khoát xấu tính giậm chân.

“Ôi! Ta không biết, không cần bảo ta quyết định, muốn cứu người hay không thì tùy chàng, đừng lại để cho ta nhìn thấy là tốt rồi.”

Nói xong, nàng dứt khoát chạy đến dưới cây hóng mát, giả bộ không có việc gì đồng nhìn, tây ngó, chính là không nhìn hắn cuối cùng là quay lại bờ sông hái thuốc, hay là chạy về hướng nàng mới chạy đến cứu người.

Chẳng qua, nàng thật sự vẫn nhịn không được vụng trộm liếc nhìn hắn qua kheo mắt, theo bước chân đi lại xung quanh giống như trên đầu của hắn, trong lòng cũng bất ổn theo.

Đô Chậm Ảnh cảm thấy thú vị nhìn nàng. Ha ha, Mặt Mạt muốn giả bộ không thèm để ý, lại nhịn không được trộm nhìn hắn à! Hắn nhịn không được nổi lên ý nghĩ trêu chọc nàng trong đầu, cố ý đi qua đi lại, chính là không chịu làm rõ thắc mắc trong lòng nàng, không làm rõ cuối cùng hắn có muốn cứu cái người đang cận kề cái chết kia không.

Mặt Mạt thật đáng yêu! Rõ ràng rất muốn hắn đi cứu người, lại mạnh miệng không chịu nói thẳng, cố tình muốn trốn dưới tán cây bên kia lén nhìn phản ứng của hắn...

Gió thổi qua ngọn cây, mang đến một trận cảm giác mát, hắn bỗng nhiên dừng lại bước chân, bình tĩnh nhìn nàng.

Vì sao Mặt Mạt không trực tiếp kêu hắn đi cứu cái người kia? Rõ ràng nàng rất muốn, không phải sao? Bằng không nàng sẽ không khó ngồi yên như vậy trộm dò xét hắn.

Mặt Mạt hẳn là hiểu được, nếu nàng đã mở miệng, cho dù hắn không muốn vẫn sẽ đi, giống như anh cả yêu cầu vậy, cho dù chán ghét hắn đều đã hoàn thành, nhưng mà... sao nàng lại so với hắn càng giống thằng ngốc hơn, thà rằng trốn dưới tán cây phiền não cũng không trực tiếp yêu cầu hắn chứ?

Lúc này Đô Chậm Ảnh không thể hiểu rõ dụng ý của nàng, nhưng trong lòng đã có một dòng nước ấm chậm rãi tràn ra, làm cho hắn càng thêm đau sủng thương yêu Bút Mực Trùng.

Hắn than nhẹ một tiếng, làm ra chuyện lúc trước tuyệt đối không thể làm, gót chân xoay lại, bước về hướng nàng vừa chạy đến.

Cứu người, lúc này không hề có ép buộc cùng miễn cưỡng nào.

Chu Gia Tĩnh hôn mê nằm ở trên giường, vết thương nghiêm trọng làm hấn mất máu quá nhiều, khiến cho hấn sau khi quầng quại cầu cứu liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, yết hầu bị nóng rát cùng toàn thân đau đớn, ít nhất chứng minh hấn còn chưa chết...

Chỉ là, cho dù mơ mơ màng màng nằm trên giường bệnh, hấn vẫn nghe được trong phòng không chỉ có một mình hấn, thanh âm nam nữ nói chuyện với nhau kia rất kích động, phảng phất giống như không tồn tại bệnh nhân là hấn.

“Mặt Mặt, đừng để ý đến hấn nữa! Đến chơi với ta đi!” Giọng nam xấu tính nói.

Giọng nữ nhẹ dõ nói: “Đừng âm ỉ, hấn còn hôn mê bất tỉnh a! Đợi lát nữa lại chơi với chàng?”

“Người đó có gì đẹp đâu? Lại không chết được, đợt chút sẽ tỉnh a!” Giọng nam bỗng nhiên trở nên không vui, nhưng giọng nói trẻ con lại không thay đổi.

“Được rồi, được rồi, Tiểu Ảnh y thuật cao siêu, vậy chờ hấn tỉnh lại nói tiếp được không?”

“Nàng muốn ta giết chết hấn sao?” Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lùng trầm thấp xen vào.

Cô nương được xưng là ‘Mặt Mặt’ vội vàng nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Đừng như vậy, ta không để ý đến hấn là được, đã cực cực khổ khổ cứu người sống lại lại giết chết hấn chứ?”

“Không phiền, nhắc tay có thể làm cho hấn về tây thiên.” Tiếng nói lạnh lùng lại xem vào một câu như vậy, làm cho Chu Gia Tĩnh nửa tỉnh nửa mê đột nhiên cảm thấy một trận rét lạnh.

“Đồ Chậm Ảnh! Chàng lại thử nói bấy lần nữa cho ta xem!” Giọng nữ hình như cũng tức giận. “Bình thường không rên một tiếng, lúc này ngược lại hử một chút nói lời đe dọa hù dọa người hả?”

“Ta mới không ——” Hấn ngược lại còn nghiêm túc.

“Không cái gì? Không phải âm ỉ nên phải về phòng sao? Sao còn chưa đi?”

“...”

Một trận tiếng bước chân lộn xộn ra khỏi phòng, sau đó có tiếng cửa đập rầm, mới trả lại cho bệnh nhân một không gian tĩnh dưỡng yên tĩnh.

Ý nghĩ cuối cùng của Chu Gia Tĩnh hôn mê nằm ngủ trên giường là ——

Xem ra nơi này không nên ở lâu, thương khỏi vẫn nên chạy nhanh kêu người đến đón hấn đi! Bằng không ngày nào đó chết như thế nào cũng không biết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, đỏ bừng kiêu mỹ rất là động lòng người... Đồ Chậm Ảnh bị Cô gái nhỏ tức giận đùng đùng kéo chạy bỗng nhiên nghĩ như vậy.

“Đồ Chậm Ảnh, chàng vừa mới nói cái gì?” Bút Mặt Trùng phút chốc dừng lại bước chân xoay đầu, giống như nhìn thấy quỷ chăm chú nhìn hấn.

Kiêu mỹ động lòng người cái gì a? Hại da gà của nàng rất nhanh chạy đến.

“A? Ta vừa nói cái gì sao?” Ai dà! Còn tưởng rằng chỉ là suy nghĩ trong lòng thôi, không ngờ lại chuồn ra khỏi miệng của chính mình.

Nhưng, thấy vẻ mặt tức giận của cô vợ nhỏ, bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt để thành thật nhận lời nói kia phát ra từ miệng mình.

“Không có sao?” Bút Mặt Trùng nghi ngờ nhìn hấn chăm chú.

“Cam đoan không có.”

Nàng trầm mặc đánh giá hấn một lúc lâu, mới nói tiếp: “Bây giờ chàng biến thân ngược lại rất nhanh! Vừa rồi mới không thuận theo chàng chàng liền thay đổi thành cá tính lạnh đông chết người kia, bây giờ sao lại biến thành dịu dàng như vậy?”

Ai ai, nàng thích nhất Tiểu Ảnh đơn thuần kia, nhân cách giống như càng ngày càng nhạt đi.

“Chẳng lẽ nương tử không thích vi phu như vậy?” Hắc ngậm trách mang oán liếc nàng.

“Ha ha ha, chàng cái người không đứng đắn này.” Nàng cười to, chính là không có biện pháp với nhân cách ditudàng này.

“Nếu vi phu quá mức đứng đắn, sao nương tử có thể ở trong lòng vi phu thở gấp ngậm nga, hàng đêm đêm xuân chứ?” Hắc trêu ghẹo nói, quả nhiên, cô vợ nhỏ da mặt mỏng của hắc lập tức hai gò má đỏ hồng, chỉ thiếu nắm tay đuổi đánh hắc.

“Ai hàng đêm đêm xuân chứ? Rõ ràng chính là chàng không đứng đắn!” Nàng vừa thẹn vừa giận phản bác.

Nói đến đây nàng liên tức!

Mỗi lần đều là Tiểu Ảnh đơn thuần kéo nàng vào phòng, nói muốn nàng chơi với hắc, không nghĩ đến vào phòng, Tiểu Ảnh đơn thuần kia biến thành quỷ bá đạo lạnh lùng, chính là đại sắc lang ditudàng bây giờ.

Mà nàng, giống như miếng thịt béo đưa đến miệng hắc, bị nhân cách quá nặng này ăn gấtgao, thường thường khiến cho nàng đến bình minh còn chưa thể đi ngủ.

Rõ ràng là chính mình thích làm bữa càn rỡ quần lầy, bây giờ lại nói nàng giống Phan Kim Liên tái thể, phảng phất giống như đều là nàng kéo đàn ông lên giường dây dưa.

Đô Chậm Ảnh bắt lấy hai nắm đấm đánh mạnh về phía hắc, ái muội thổi khí bên tai nàng. “Sao? Nương tử, bây giờ cùng vi phu trở về phòng làm chút chuyện không đứng đắn đi?”

“Nói chuyện ma quỷ gì đó! Bây giờ còn là ban ngày ban mặt a!” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng nàng lại có chút tâm động đối với đề nghị lớn mật này.

Nhưng, như vậy có thể quá ‘ăn no tưởng dục’ hay không?

“Ai nói ban ngày ban mặt vợ chồng không thể mây mưa? Trong luật pháp cũng không có quy định này.” Hắc phần khích nói ra phản bác, một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng hắc không biết xấu hổ, cô vợ nhỏ bên cạnh cũng không có da mặt dày như vậy, vội vàng che lại cái miệng của hắc, nhìn mọi nơi xung quanh có người nào nghe được lời nói lớn mật này hay không.

Muốn làm thế nào? Nàng lại có thể trở thành người so với hắc còn cổ hơn, thế mà còn muốn lo lắng thay hắc có thể nói lời nói quá mức sắc tình hay không!

“Đừng che! Trong phủ chúng ta lại không có thuê người hầu, những lời này không có người hầu nghe được.” Cho dù có người nghe được hắc cũng không sao cả. Đô Chậm Ảnh kéo tay nàng xuống, lơ đãng nói.

“Cho dù không có người... Dù sao ta vẫn sợ nghe được a!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng gấtgọng, thậm chí tính trẻ con tính nâng chân lên.. “Được rồi, bớt nói lời nói không đứng đắn này. Ta hỏi chàng, chúng ta cứu người kia về có thể có vấn đề hay không?”

Tuy rằng thấy chết không cứu sẽ khiến lương tâm giằng vặt, nhưng sau đó cẩn thận nghĩ lại, có người nào lại vô duyên vô cớ bị đánh trọng thương nằm ở ven đường a?

Nàng sau khi nghĩ lại cảm thấy không thích hợp, trong lòng cũng nhịn không được trở nên lo lắng.

“Ta nói nương tử, bây giờ nghĩ vậy không khỏi đã quá muộn a?” Người cứu về đang nằm tĩnh dưỡng trong phòng nhà mình, chẳng lẽ thật muốn hắc bây giờ động tay đưa tên kia về tây thiên sao?

Cho dù cái này chỉ là ra tay giúp đỡ, hắc rất vui vẻ chấp hành, nhưng nàng cũng không thể đứng a!

“Ta... Lúc đó ta không có nghĩ nhiều như vậy a! Hơn nữa không phải chàng cũng đáp ứng đi cứu hắc rồi sao, mới có thể mang người trở về?” Nàng than thở, đẩy hết trách nhiệm không còn một chút.

Hắc cười như không cười nhìn nàng.” Ta nói nương tử, nàng có phải làm một chút hay không? Cứu người trở về là tên gốc Đô Chậm Ảnh kia, nhưng mà nàng nói đông hắc cũng không dám nói tây, nàng lại muốn hắc cứu người, sao hắc dám có ý kiến? Nương tử dùng lý do này trốn tránh trách nhiệm, không khỏi quá mức gượng ép.”

“Lúc này ngược lại rất dám mang cá tính của chàng nói ra miệng!” Bút Mạt Trùng giận phồng má, tay nhỏ bé dùng sức chà khuôn mặt cười cười của hắn. “Trước kia luôn nói nhiều cá tính này không có tiện, sao lại đến lúc thoát tội lại tốt dùng như vậy a?”

“Nàng chủ của người này sao có thể lần mò nói như vậy a?” Bị kéo hai má hắn mồm miệng không rõ ràng phản bác. “Cho dù ta cá tính bất đồng, người vẫn chỉ có một cái a! Cho nên truy đến nguồn gốc, ta chẳng qua cũng là nghe theo ý kiến của nường tử đi cứu người a!”

“Nghe qua sao giống như đều là ta sai?” Nàng có chút uể oải buông tay, vì chính mình xen vào chuyện người khác cảm thấy lo lắng.

Cứu người, nàng không mong nhận được hồi báo gì, nhưng chỉ sợ cứu sao chỗi trở về, làm cho cuộc sống hai người vất vả rất nhiều mới bình yên lại vì vậy mà tan thành mây khói...

“Nường tử đừng lo lắng nhiều, so với lo lắng chuyện đó, còn không bằng lo lắng chuyện có vẻ thực tế.”

“Chuyện gì?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Trong nhà có thêm một ma ốm cần chiếu cố, còn một đồng việc vất vả cần nàng xử lý, bắt quá mới vài ngày thôi, mặt của nàng lại tệ như vậy, cho nên vi phu muốn tìm một người về chia sẻ việc nhà, để cho nường tử có nhiều thời gian nghỉ ngơi.”

Bút Mạt trùng bĩu miệng, có chút bất mãn nói: “Nhưng ta còn ứng phó được...”

“Làm sao ứng phó được? Nàng mấy buổi tối nay ngày nào đó không phải cùng vi phu hoan ái một nửa liền ngủ mất?”

“Đó là... Kia rõ ràng là hai việc khác nhau!” Nàng hồng mặt, không thuận theo biện hộ.

Cho dù mấy ngày nay so với bình thường mệt mỏi chút, nhưng nếu không phải hắn buổi tối không cho người ta nghỉ ngơi, tinh thần nàng sẽ không phấn chấn như vậy sao?

Nói đến đó, rõ ràng là ý nghĩ sắc dục của bản thân gây họa, lại vẫn đưa ra lý do khác!

Huống hồ, sở dĩ nàng không tìm người đến hỗ trợ, còn không phải bản khoảng đến tình cảnh của hắn. Cũng không nghĩ lại cả thành Dương Châu nói rất nhiều điều khó nghe về thiếu gia Đô hấn! Nếu không phải trước đó vài ngày dựa vào thuốc trắng dương kiếm được mớ tiền, để cho hai người có thể qua được thời kỳ có nhà để ở đối không chết, nói không chừng bây giờ bọn họ còn ở trong gian nhà tranh kia a, càng không cần nói đến càng xa xỉ muốn mời nô bộc về nhà giúp đỡ.

Tuy rằng tìm một người hầu không tính là khó, trên đường lúc nào cũng có cô nường nhỏ bán mình chôn cha hoặc bán mình chôn mẹ, chỉ là... cũng phải xem người ta có dám tiến vào hay không a!

Chỉ bằng đại danh Đô Chậm Ảnh hấn, là có thể khiến cho bọn họ vác bạc cũng mời không được người giúp việc... Liếc mắt nhìn hắn, thấy khuôn mặt tươi cười một chút tự giác cũng không có của hắn, Bút Mạt Trùng không khỏi thật muốn thở dài.

“Nường tử, nàng cũng đừng cố chấp, tuy rằng vi phu không quá giỏi kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng cũng không hy vọng cô vợ nhỏ của ta hao tâm phí sức vào chút việc vặt vãnh này, xem tay nàng đều thô ráp hết rồi!”

“Sao có thể không thô a? Ngay cả sữa tắm cơ bản nhất cũng không có, càng không cần nói đến kem dưỡng da.” Nàng thuận miệng đáp, lại khiến cho Đô Chậm Ảnh tò mò truy hỏi.

“Sữa tắm? Kem dưỡng da? Đó là cái gì?” Tên một vùng đất bên ngoài à?

Nói đến đây, cô vợ nhỏ của hắn giống như thường nói những chữ kỳ quái người ta nghe không hiểu...

Nghi vấn trong đầu không ngừng mở rộng, nhưng hắn không có dũng khí truy hỏi, sợ là một khi tìm ra nguyên nhân căn bản, hạnh phúc nho nhỏ bây giờ sẽ biến mất không thấy bóng.

Hắn cô đơn hai mươi mấy năm, thật vất vả mới đợi được đóa hoa nhài từ trên trời này, cho dù nàng nhất định không thuộc về hắn, hắn cũng muốn nghịch ý ông trời, cũng không muốn buông tay!

Phát hiện chính mình lại không cẩn thận nói từ tương lai, Bút mặt Trùng pha trò giải thích nói: “Cũng không có gì, chỉ là có chút giống cao... hoặc như thuốc mỡ bôi loạn... Tóm lại là thứ sẽ làm da thịt phụ nữ trắng nõn căng mịn là được. Chẳng một người đàn ông to lớn hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì.” Hần nhẹ nhàng băng quơ cho qua, trong lòng đã có tính toán. “Chúng ta đi dạo phố đi! Trong nhà có thêm một ma ồm, phải mời một người hỗ trợ nấu thuốc, chăm sóc.”

Nếu người nên để ý không thêm để ý, phản đối nữa giống như nàng thật sự trời sinh mệnh lao碌, Bút Mặt Trùng đơn giản đáp ứng nói: “Vây đợi chút, ta đi lấy chút bạc.”

“Đi thôi!”

Nhìn bóng dáng nàng dần dần đi xa, Đô Chậm Ảnh bỗng nhiên nhớ đến trên người mình xảy ra chút thay đổi, còn chưa kịp nói cho nàng.

Thôi, chờ xác định một chút rồi nói sau!

7. Chương 7

Edit: Ái Nhân

Tác cầu cuồng nhiệt như lửa

Một tiếng ngâm rên rỉ thổ dốc thay thế được tiếng yêu ngọt ngào

Từng lần ái ân nóng bỏng chứng minh gần gũi lẫn nhau

Bất quá chỉ là đi chợ một chút mà thôi, sao người đàn ông này lại thay đổi cá tính chứ? Tuy rằng nói nàng có vẻ thiên vị Tiểu Ảnh đáng yêu đơn thuần, nhưng cũng không cần chọn lui ra sau a...

Nhìn người đàn ông từ sau khi ra khỏi cửa liền sờ đông, sờ tây, thật giống như chưa từng thấy qua chợ —— hoặc phải nói là người đàn ông tâm trí còn trẻ con —— Bút Mặt Trùng trừ bỏ thổ dài ra, cũng chỉ có thể thổ dài.

Từ khi vừa bắt đầu đi, nàng liền nhận thấy người đi trên đường ném lại ánh mắt căm ghét cùng sợ hãi, sợ hãi hẳn là vì lo lắng Đô Chậm Ảnh ở trên đường hạ thuốc hại người lung tung, ghét chắc là vì căm thấy vị thiếu gia họ Đô này là thẳng góc đi!

Tiểu Ảnh có phải thẳng góc hay không trong lòng nàng đều biết, nhưng cũng không để ý lắm, chỉ là... Sao cố tình ở phía sau lại thấy người không muốn nhìn thấy nhất chứ?

Bút Mặt Trùng vút tóc mím môi, kéo Đô Chậm Ảnh đang muốn đi về phía một quầy hàng khác, tính xem như không thấy quỷ chán ghét kia đi ngang qua.

Chỉ tiếc trời không theo ý người, nàng muốn lặng lẽ tiêu sái đi qua, người nọ lại càng muốn gây sóng gió.

“Ôi! Ta còn tưởng là ai, không phải là em dâu của ta sao?” Mang vẻ mặt đùa cợt, Đô Chậm Tuyệt mở miệng tiếp đón, nhưng giọng điệu không có nửa phần thành khẩn.

“Đại ca!” Đô Chậm Ảnh vốn vô cùng cao hứng định chạy đến, bỗng nhiên hẳn nhớ đến lúc trước anh cả từng nói xấu về Bút Mặt Trùng, nhất thời dừng lại bước chân, sợ hãi không dám đi về phía trước.

Nhìn bộ dạng đó của hẳn, trong lòng Đô Chậm Tuyệt xấu hổ đến cực điểm, lập tức ngay cả quanh co lòng vòng đều giảm đi, trực tiếp làm rõ chế giễu thẳng em khiến cho nhà họ Đô không góc đầu nổi này.

“Ta nói mày cũng thật là ngu, cưới một con đàn bà không đứng đắn, bây giờ thế nhưng còn thành con chó lưu lạc bị nàng tùy ý không chế?”

Đô Chậm Ảnh cúi đầu xuống không nói lời nào, khiến cho người ta nhìn không rõ biểu cảm trên mặt hẳn. Tuy rằng hai người mới thành thân không bao lâu, nhưng Bút Mặt Trùng so với anh cả hẳn còn hiểu rõ hẳn hơn, biết đây là dấu hiệu hẳn không vui.

Một nửa là đau lòng, một nửa là vì bảo vệ ông chồng ngốc không biết đánh trả, nàng nhảy ra vẻ mặt khinh thường liếc nhìn Đô Chậm Tuyệt.

“Ta nói còn không biết là cái tên trơ trên nào ở đây nói bậy nói bạ a, thì ra là đại thiếu gia nhà họ Đô việc ‘Y’ không làm được, hủy hoại bằng hiệu nhà mình a! Nói tướng công nhà ta là thằng ngốc, vậy mà y thuật so với thằng ngốc còn tệ hơn thì nên gọi là cái gì đây?”

Theo hiểu biết của nàng trong khoảng thời gian này, nhà họ Đô trong thành Dương Châu đúng thật là được hưởng gia tộc nghề y nổi danh, nhưng tấm bằng vàng này từ các thế hệ nhà họ Đô đời trước qua đời sau, bắt đầu có xu hướng lung lay sắp đổ. Trong một thế hệ anh em nhà họ Đô này, trừ Đô Chậm Ảnh y thuật có kế thừa tổ tiên, thậm chí trò giỏi hơn thầy ra, những anh em khác thì một người so với một người còn tệ hơn.

Nếu y thuật bình thường thì cũng không sao, chỉ cần có thể bảo vệ thật tốt công việc kinh doanh ấy nhà thuốc, cuộc sống cũng không đến nỗi quá khổ sở, cố tình...

Nói dễ nghe chút, là anh em nhà họ Đô không giỏi buôn bán, nói khó nghe chút, chính là y thuật đã không tốt, còn quyền luyện cổ chấp giữ gìn cơ nghiệp đều biến thành một đồng đồ nát!

Ngoài mặt, nói đến y quán trong thành Dương Châu, đầu tiên mọi người nghĩ đến vẫn là y quán nhà họ Đô, nhưng người thật sự trong nghề sớm đã không còn qua lại với bọn họ. Trước đây, tộc trưởng nhà họ Đô buôn bán y tín, cho dù là dược liệu, số lượng đều không có nửa điểm sai sót, nhưng bây giờ, bán được dược liệu tốt xấu lẫn lộn thì thôi, còn thường thường làm bừa, muốn mở rộng cơ nghiệp từ đông sang tây!

Loại thương gia đem mạng người ra đùa giỡn như vậy, người biết rõ tình hình sao còn dám tiếp tục hợp tác? Đương nhiên sớm chặt đứt quan hệ không hề lui tới.

Cũng vì như thế, Đô Chậm Tuyệt mới có thể thường xuyên nhận một vài bệnh nhân có thể kiếm món tiền lớn, nửa đêm mang đến gian nhà tranh đồ nát kia để Đô Chậm Ảnh chữa trị, dựa vào đó để bù lại thua lỗ như hổ đen.

Nghe được lời nói phản bác chê trách của Bút Mạt Trùng, dân chúng biết chân tướng sự việc đều gật đầu đồng ý, khiến kho sắc mặt Đô Chậm Tuyệt một trận xanh một trận trắng, rất đặc sắc.

“Mày mày... Mày đừng có ngậm máu phun người!”

“Ta ngậm máu phun người? Đúng hay không đúng trong lòng mọi người đều biết.” Nàng nhìn nhìn quần chúng vây quanh xem tiếp tục nói: “Nếu không chính mày tự hại người trên đường một chút xem, xem ta nói thật hay nói láo, chẳng qua chị sợ mày sẽ tự rước nhục a!”

“Mày...” Bị nàng trái một câu chữ, phải một câu mắng, Đô Chậm Tuyệt tính tình vốn không tốt sao chịu được loại nhục nhã này, phút chốc gờ tay lên, một bạc tai giáng xuống đập vào mặt nàng.

Tên đàn ông xấu xa không có phong độ, nói không lại người ta liền muốn động tay? Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, trong lòng biết tránh không được Bút Mạt Trùng nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn giáng xuống ——

“Ai nói mày có thể đánh Mạt Mạt?” Thanh âm lạnh lùng trầm thấp khiến cho người ta nhin không được run lên.

Hả? Sao không đau? Bút Mạt Trùng nghi hoặc mở mắt ra, chỉ thấy cánh tay định đánh vào mặt nàng đứng ở giữa không trung, lại theo cánh tay chặn lại nhìn qua...

Khuôn mặt lạnh lùng kia, toàn thân tản ra hơi thở chói gắt, khiến cho nàng nhin không được thắm khen một tiếng.

Đổi tốt! Đổi hay! Lúc này đổi thành một cá tính lạnh như băng thật là không thể tốt hơn được nữa! Trong lòng nàng cười trộm, giả bộ đáng nhu nhược thối lui về phía sau hẳn.

“Đô Chậm Ảnh mày... Mày làm cái gì đó? Còn không buông tay ta ra? Ta chính là anh cả của mày đó!” Mồ hôi lạnh một giọt một giọt từ trên mắt Đô Chậm Tuyệt chảy xuống.

“Anh cả?” Đô Chậm Ảnh cười lạnh một tiếng, đột nhiên dùng sức, khiến cho hắt phất ra tiếng kêu như giết heo.

“Thì sao? Chúng ta cũng không có tình cảm anh em gì, huống chi, cho dù là anh cả cùng cha cùng mẹ của ta cũng không được phép động vào một cọng lông tơ của Mạt Mạt, càng không cần phải nói đến mày.”

“Mày... Mày dám nói mày không dính dáng đến nhà họ Đô chút nào sao? Thằng lang tâm cầu phế...”

“Ta đứa con thứ xuất này nhận được bao nhiêu ân huệ của nhà họ Đô, trong lòng mày đều biết, ta bình thường ngây ngốc, nhưng cũng không có thật sự điên, người nào thật lòng tốt với ta, người nào đối xử tệ với ta, ta đều ghi nhớ ở trong lòng.” Nói, hắn lại tăng thêm vài phần lực, khiến cho Đô Chậm Tuyệt khóc thét càng thê thảm, chỉ thiếu chưa chảy nước mắt ra.

“Chậm Ảnh, đủ rồi.” Bút Mạt Trừng kéo ống tay áo hắn, cho dù có chán ghét Đô Chậm Tuyệt, nàng tâm địa thiện lương vẫn không đành lòng nhìn thấy người ta chịu khổ.

“Hừ!” Đô Chậm Ảnh thuận tay quăng hắn ra ngoài, mặc kệ hắn xô ngã gánh hàng rong bên đường, khi quay đầu đối mặt với nàng lại là một biểu tình khác. “Đi thôi!”

Tuy rằng thanh âm trầm thấp vẫn không đổi, nhưng trong giọng nói có hàng vạn nhu tình, đã có thể cùng với lạnh lùng vừa rồi cách xa vạn dặm.

“Ừ.” Nàng đáp nhẹ một tiếng, ngẩng đầu ngóng nhìn mặt hắn, nắm lấy tay hắn rời đi.

Mọi người vốn vây xung quanh bọn họ, tự động tự giác dọn ra một đường, trong mắt ngoài trừ sợ hãi ra, cũng có hưng phấn nghe được một bát quái mới.

Chuyện này thật mới! Thì ra quái nhân thứ hai Dương Châu không phải là thằng ngốc trời sinh!

Cẩn thận phân tích những lời nói vừa rồi của hắn —— bình thường ngây ngốc, không có nghĩ là thật sự khờ, mà là đang giả ngu sao?

Tin tức lớn hôm nay, làm cho người trên phố chạy vội đi nói, chị sợ chậm một bước nói cho người ta, lại có vẻ tin tức bản thân thật không mới mẻ a!

Khác với mọi người hưng phấn, Đô Chậm Tuyệt ánh mắt thâm trầm nhìn hướng hai người rời đi.

Đô Chậm Ảnh! Mày chẳng qua chỉ là con thứ xuất, thế mà ở trước mặt mọi người quăng hết mặt mũi ta, món nợ này ta thế sẽ đòi lại, mày cứ chờ đấy cho ta! Hắn nắm chặt hai đấm, âm thầm thề.

Nếu nói chuyện lớn được bàn tán oanh oanh liệt liệt gần đây, trừ việc quái nhân thứ ba thành Dương Châu làm mưa làm gió ra, thì chính là chuyện tuyển tú này.

Nói trắng ra, kỳ thật chính là hội tuyển phi ba năm một lần, chẳng qua trước đây đều là từ quan phủ các nơi chọn lựa tú nữ, sau khi đưa vào cung thì từ hoàng thượng đích thân chọn lựa, năm nay lại muốn làm một cách khác, quy định trong tên của tú nữ ít nhất phải có tên của một loại hoa, cho nên hội tuyển phi năm nay bị nhân gian đổi tên thành ‘Bách hoa hội’.

Bởi vì đương kim hoàng thượng anh minh thần võ, tuần tú khác thường, cho nên tin tức tuyển tú vừa thông cáo, khuê nữ các nhà ai cũng muốn vào cung, chỉ mong may mắn được thánh thượng sủng ái, thậm chí sinh được 1 nam nửa nữ, bản thân địa vị tôn quý không cần phải nói, bên nhà mẹ đẻ cũng tương đương một bước lên mây, biến thành hoàng thân quốc thích a!

Chỉ là quy định đặc biệt của năm nay, khiến mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu, các cô nương tên họ phù hợp sung sướng vô cùng, còn lại không phù hợp âm thầm nước mắt ròng ròng, chỉ có thể mong ba năm sau còn có cơ hội.

Nhưng, những mưa gió này kia hoàn toàn không có quan hệ đến vợ chồng Đô Chậm Ảnh, bọn họ vẫn như cũ trôi qua từng ngày, chỉ là trong nhà có nhiều thêm hai miệng ăn.

Một trong số đó, tất nhiên là Chu Gia Tĩnh bọn họ mang về, một người khác chính là thằng nhỏ bọn họ mua về từ bên ngoài.

Nói lại ngày đó Đô Chậm Ảnh cùng Bút Mạt Trừng đi dạo trên đường cả buổi, tuy rằng Bút Mạt Trừng về mặt cực kỳ ôn hòa, nhưng người bán mình trên đường vừa nghe phải vào nhà quái nhân thứ hai Dương

Châu, lớn mật một chút thì xoay người bỏ chạy, không có can đảm thì chỉ có thể tê liệt ngồi trên mặt đất ngay cả nói cũng không được.

Ngay lúc hai người chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên có một đứa nhỏ khoảng 15 tuổi đến quỳ trước mặt bọn họ, nói cho dù bất hủ thử nghiệm thuốc cũng không sao, chỉ cần trước đó cho hắn một chút tiền, để cho hắn an táng người nhà duy nhất.

Tuy rằng khi nghe lời nói như thế, có người đen cả mặt, nhưng bọn họ vẫn đưa tiền cho đứa bé này an táng người nhà, lại dẫn hắn trở về.

Kết quả, cuộc sống vốn bình yên liền thêm hai cái mầm, nhưng lại âm ỉ chết người ——

“Chị Mạt, em lau xong cái bàn này, đợi lát nữa có thể ăn đường sao?” Đây là tiểu quý được gọi là ‘A Phúc’, cũng là đứa bé bọn họ mua về.

“Ta nói cô nương Mạt Trừng, đợi lát nữa có thể pha cho ta một ấm trà không? Trà ô long Đông Đỉnh là được rồi, con người ta rất dễ tính.” Ma ốm nằm trên giường Chu Gia Tĩnh nói như vậy.

Một dính lại, một kêu qua, khiến cho trên trán Đô Chậm Ảnh ngồi bên cạnh viết cách pha chế gân xanh nhảy lên, đến cây bút trên tay cũng sắp bị nắm gãy, biểu hiện nhằn nạy sắp đến cực hạn.

Sớm biết như thế, lúc trước hắn nên đến a ốm thích sai bảo người khác chết ở trên núi, để cho tiểu quý thích bám người bị mua đi làm đứa trẻ gỗ mớ, đỡ phải dính bọn họ một ngày, một đứa không biết sống chết sai bảo Mạt Mạt của hắn

Bút Mạt Trừng làm việc đầu óc choáng váng, căn bản không chú ý đến người đàn ông ngồi trước bàn lại thoát khỏi tính tình hồn nhiên, hơn nữa có xu hướng nổi bão.

“A Phúc ngoan, đợi lát nữa Chị Mạt sẽ làm đường cho em ăn.” Nàng vô vô đầu A Phúc, sau đó chuyển sang Chu Gia Tĩnh khí sắc dần dần tốt hơn cười nói: “Gia Tĩnh huynh, đợi lát nữa, tôi liền mang đến cho anh.”

Nàng trái một câu trấn an, phải một câu thông báo, chỉ là quên mất người đàn ông trầm mặt hờn dỗi kia.

Nhìn đến đây, Đô Chậm Ảnh rốt cục không thể nhịn được đứng lên rống to: “Ăn ăn ăn, ăn đường cái gì? Rõ ràng nói muốn đến thử nghiệm thuốc, ngay cả cọng cỏ ta cũng chưa cho cậu nuốt qua, bây giờ còn dám liều mình tìm đường ăn?!”

Mắng xong một người, hắn xoay người về phía giường mắt người khác, “Về phần anh, pha trà cái gì?! Cho anh chén nước uống là tốt lắm rồi, còn dám chỉ tên muốn ô long Đông Đỉnh, như vậy mà gọi là dễ tính sao?! Đợi ta cho anh ăn thuốc độc trực tiếp đến tây thiên uống ngọc lộ Quan Âm, muốn dễ tính thế nào đều tùy anh!”

Nghe thấy hắn càng nói càng quá đáng, Bút Mạt Trừng vội vàng đứng trước mặt hắn khuyên can: “Đừng như vậy, thuận tiện thôi, lại không phiền toái lắm...”

“Thuận tiện cái gì? Vợ của ta cũng không phải để cho bọn họ sai bảo như vậy!” Cho dù muốn bận rộn cũng chỉ có thể bận rộn vì tướng công là hắn, mà không phải mấy người ngoài này.

“Việc này cũng không có gì mà!” Người đàn ông này khi nào trở nên lòng dạ hẹp hòi như vậy? Hay là hắn vốn như thế, chỉ là cho đến bây giờ nàng không có phát hiện qua?

“Mặc kệ! Nàng là vợ của ta, mấy người ngoài này muốn làm cái gì thì tự bọn họ làm!” Nói, hắn kéo Bút Mạt Trừng đi ra khỏi cửa phòng, vừa sai bảo A Phúc nói: “Tiểu quý, ma ốm kia giao cho cậu chăm sóc, nếu đã chết thì trực tiếp lôi ra ngoài chôn, không cho phép lại đến quấy rầy chúng ta?”

A Phúc bị rống sưng sốt chỉ có thể gật đầu đáp: “Biết, biết.”

Đô Chậm Ảnh hừ lạnh, mặc kệ Bút Mạt Trừng kháng nghị rất nhỏ, trực tiếp kéo nàng ra khỏi phòng, tính sau đó ‘câu thông’ sửa sai cho nàng.

Hắn muốn cho Mạt Mạt biết —— chồng của nàng, mới là người nàng cần quan tâm nhất.

“Chàng làm cái gì vậy? Ở trước mặt khách cùng A Phúc như vậy, thật ngượng!” Tiễn vào phòng hai người, Bút Mạt Trừng giãy khỏi tay hắn, có chút không vui nói.

Thật là, vừa mới nghĩ cá tính trẻ con từ ngày đó ở trên đường về sau giống như sẽ không gặp lại, không nghĩ đến lúc này lại chạy đến cùng bọn A Phúc tranh giành người yêu.

“Có gì ngượng? Hai người kia cả ngày chỉ bám theo nàng, ngay cả buổi tối ngủ vẫn còn có một tiểu quỷ dính nàng đến nửa đêm, thật muốn nói ngượng cũng phải là bọn họ nói đó!” Đô Chậm Ảnh không vui ngồi xuống ghế dựa, vốn đổ chén nước định giải khát, nhưng càng nói càng nóng, dùng sức hạ chén, đánh ra tiếng vang thật lớn ở trên bàn.

“A Phúc chẳng qua chỉ là đứa bé, Gia Tĩnh huynh cũng chỉ là bệnh nhân, chăm sóc bọn họ nhiều một chút cũng không có gì không đúng a!”

“Tương công nàng có một chỗ vô cùng đau đớn, so với bọn họ càng đáng thương hơn, càng cần nàng chăm sóc hơn.” Hắc mang tươi cười quỷ dị đến gần nàng. “Sao vậy? Nàng không định an ủi, an ủi ta sao?”

“Chàng... chàng có làm sao đâu?” Hắc đột nhiên đến gần, khiến cho nàng luống cuống tay chân chút, thậm chí đến nói cũng lắp bắp.

Đô Chậm Ảnh nắm tay nàng lên sờ loạn thân dưới của mình, giống như vô tội cười nói: “Chỗ này của ta... Mấy ngày nay không được nương tử chăm sóc, hại ta mỗi ngày đều khó chịu chết được a!”

Cảm giác cứng rắn cực nóng trong tay làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Bút Mạt Trùng đỏ như lửa, “Chàng... Chàng... Chẳng qua mới vài ngày thôi, nào có thể nghiêm trọng như vậy?!”

“Ta nói nương tử, nàng cũng biết...” Hắc vừa nói vừa liếm vành tai khéo léo của nàng. “Tương công nàng trước khi cưới nàng, chính là một người đàn ông không ăn mặn...”

“Vậy, thì tính sao?” Nàng trước khi giả cho hắc cũng là thuần thuần khiết khiết, điểm ấy có gì tốt mà mang ra khoe?

“Nàng thật sự không hiểu?” Phạm vi liếm của hắc mở rộng đến bên môi của nàng, dùng đầu lưỡi miêu tả đôi môi đỏ mọng của nàng. “Đàn ông khai trai càng trẻ, mỗi đêm cá nước thân mật càng không thể thiếu được... cho nên nàng nói xem này không có vấn đề gì sao?”

Nghe lời nói bậy của hắc! Nàng căn bản nghe cũng chưa từng nghe qua loại chuyện này!

Rõ ràng chính là một tên háo sắc, còn luôn thích hợp lý hóa hành vi của chính mình, nói thành đạo lý rõ ràng...

Nhưng lời nói phản bác này căn bản chưa kịp nói ra khỏi miệng, Bút Mạt Trùng bị hắc hôn che lại cái miệng nhỏ nhắn, cả người sa vào hơi thở mang chút mùi thuốc của hắc, không thể tự kiềm chế.

Hắc hôn thật mãnh liệt lại lại nhanh chóng, làm cho nàng trở tay không kịp, chỉ có thể ý loạn tình mê ôm lấy cổ hắc, theo miệng lưỡi hắc khiêu vũ.

Vừa hôn xong, Đô Chậm Ảnh đứng thẳng người, nhìn nàng ngã ngồi trên ghế quỳ rũ thở hổn hển, vẻ mặt đỏ bừng, hai mắt sưng mù nhìn hắc, bộ dáng xinh đẹp quỳ rũ kia khiến cho hắc rất cuộc không khống chế được, một phen cưỡi xuống váy mỏng của nàng, xé rách tiết khổ của nàng, cởi bỏ quần lót đã muốn tiến quân thần tốc vào ẩm ướt mềm nóng mấy ngày không được cảm thụ qua.

“A —— Đô Chậm Ảnh! Chàng làm cái gì vậy?!” Hành động nhanh nhẹn gấp gáp của hắc làm cho Bút Mạt Trùng vốn bị hắc hôn mê man kinh ngạc tỉnh lại, vội vàng nhảy khỏi ghế dựa này, không cho hắc dính vào.

“Mạt Mạt, lại đây!” Ánh mắt hắc u ám nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp, quần sao hỗn độn vờn tay về phía nàng.

Đi qua? Bút Mạt Trùng không chịu lắc đầu, còn không ngừng lui về sau.

Đùa hắc! Lúc trước cho dù mỗi đêm hắc đều háo sắc giống nhau, nhưng ít ra còn không lộ ra loại biểu tình muốn đem nàng một ngụm nuốt vào miệng này, muốn nàng lúc này ngoan ngoãn làm thịt béo đưa đến cửa? Nàng mới không ngốc như vậy đâu!

“Không không không, ta thấy bây giờ chàng cần phải bình tĩnh một chút, ta đợi đến lúc đó lại tính đi.”

Thấy thế, thanh âm hần bỗng nhiên biến đổi, ngay cả biểu tình đều giống như thay đổi thành 1 cá tính khác. “Mặt Mặt... Vì sao chị muốn cách xa Tiểu Ảnh như vậy? Chẳng lẽ chị chán ghét Tiểu Ảnh?”

Bút Mặt Trùng nghĩ hần lại thay đổi nhân cách, sợ Tiểu Ảnh hồn nhiên vô tội thương tâm, vội vàng vọt đến trước mặt hần giải thích: “Không phải! Ta sao có thể ——”

Thấy trên mặt hần lộ ra cười lạnh, nàng lập tức hiểu được mình bị lừa.

Hừ, tiểu nhân! Lại dùng thủ đoạn ti bỉ này lừa gạt nàng!

“Không phải lại đây rồi sao?” Đô Chậm Ảnh không cảm thấy xấu hổ chút nào với việc mình lợi dụng tâm địa mềm yếu của nàng, ngược lại còn lộ ra tươi cười thắng lợi.

Một phen ôm lấy nàng ngã lên ghế dài gần nhất, quần áo vốn không chỉnh tề lúc này ngay cả tóc cũng rối tung, sợi tóc dài nhỏ đen bóng buông xuống nửa thân trần trước ngực, tràn ngập hơi thở tà mị.

Nếu là lúc bình thường, nàng tuyệt đối sẽ đỏ mặt lớn tiếng khen ngợi hần một phen, nhưng lúc này... cái loại biểu tình dường như phải hưởng dụng nàng thật tốt này của hần...

Bút Mặt Trùng không khỏi thu nhanh vạt áo, liên tục lui về sau.

Bởi vì nàng có dự cảm không tốt, cứ thế này chính mình có thể bị ăn sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Ô ô... Nhưng muốn chạy cũng không còn kịp rồi...

Đô Chậm Ảnh sải bước đến ghế dài, ôm nàng gần như lui thành một cục vào lòng, mỗi một hơi thở đều ái muội lướt nhẹ lên đỉnh đầu nàng.

“Sao vậy? Không phải nương tử không sợ nhất vi phu sao?”

“Ta không sợ a! Chỉ là chàng... Sao lúc thì xưng là tướng công, lúc thì xưng là vi phu a? Sẽ không phải là cá tính hỗn loạn chứ?” Bút Mặt Trùng hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn hần, chỉ có thể lui thành một cục nhỏ giong than thở.

Hần thương xót nói: “Thật đáng tiếc, lúc này nương tử đã đoán sai, vi phu không có cá tính hỗn loạn, mà là xuất hiện một cái tôi mới a!”

Phải nói là, Tiểu Ảnh vốn tâm trí đơn thuần sau khi vào độ tuổi thành thực chính là bộ dáng này —— không tuân theo nguyên tắc của xã hội, tràn ngập ham muốn giữ lấy cùng khát vọng vĩnh viễn không thỏa mãn đối với nàng.

“Hả? Lại một cái mới?” Bút Mặt Trùng kinh ngạc kêu lên. Đều đã có vài nhân cách khó trị rồi, bây giờ lại thêm?!

“Đúng vậy, sao nương tử không ngẩng đầu lên nhìn ta hoàn toàn mới này?”

“Ta... Chàng làm cái gì vậy?!” Nàng mới cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên, liền phát hiện tay hần lại không an phận sờ vào chân nàng.

“Mặt Mặt ngoan, để cho ta yêu thương nàng thật tốt, nếu không sẽ làm đau nàng.” Hần cương rắn nắm lấy hai chân nàng, mở ra góc độ làm người ta xấu hổ, sau đó chen người vào giữa hai chân, khiến cho nàng không thể khép chặt lại hai chân.

“Không cần... Chàng như vậy thoát nhìn thật đáng sợ...” Nàng run run thừa nhận nụ hôn của hần, đối mặt với người đàn ông chưa bao giờ cứng rắn đối xử với nàng như thế, lại không tự chủ được run rẩy toàn thân.

“Đều là nàng không tốt, ai bảo nàng để ý đến mấy người tạp nham này chứ?” Bữa bãi nhấm nháp đôi môi đỏ mọng, hần bá đạo đẩy hết sai lầm sang cho nàng. “Mặt Mặt vốn là của ta, cũng chỉ có thể là của ta.”

“Ta không có... Ừm...” Âm thanh phản bác mỏng manh lúc hần cắn cổ, bỗng nhiên dừng lại.

“Còn dám nói sạo?” Đô Chậm Ảnh xé vạt áo nàng ra, kéo cái yếm màu vàng nhạt lên cao, vừa lòng nhìn thân thể lồ lộ trắng nõn.

Ánh mắt nóng rực từ trước ngực của nàng một đường thẳng đi đến đóa hoa xinh đẹp như ẩn như hiện giữa hai chân, dâng trào sớm đứng thẳng lại khẩn cấp tiến đến va chạm.

Từ khi thành hôn đến nay cơ hồ hàng đêm đều đã bị hấn yêu thương hết sức có thể, Bút Mạt Trừng đương nhiên rất rõ vật đang đâm vào giữa hai chân mình là cái gì, nàng tâm niệm vừa động, thân dưới bỗng nhiên trào ra dòng nước nóng ẩm, dính ướt đóa hoa căng mịn.

Nhìn thấy chứng cứ nàng động tình, tầm mắt hấn quay lại khuôn mặt đỏ bừng của nàng, đôi mắt nóng rực sâu thẳm một cái chớp mắt cũng không nháy nhìn nàng, tầm mắt hai người gắt gao dây dưa.

Ánh mắt hấn không động, thâm mình thúc một cái, chậm rãi đưa dài thẳng vào trong động huyết ẩm ướt nóng, cẩn thận bắt giữ mỗi một biểu tình nhỏ nhỏ của nàng, khi bắt nàng thừa nhận thật lớn của hấn.

8. Chương 8

Edit: Ái Nhân

“Ưm... Nóng quá... Thật lớn...” Bút Mạt Trừng nhú mảy rên rỉ, theo lửa nóng nam tính từng tắc từng tắc xâm nhập vào trong cơ thể, giữa trán đổ mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống.

Mãi đến khi hấn thông thả vô cùng chôn hoàn toàn dục căn vào trong hoa kính không ngừng co rút, hai người đều đã không ngừng thở dốc rên rỉ.

“Mạt Mạt của ta... Cảm giác được ta nóng lên trong cơ thể nàng không?” Đô Chậm Ảnh yêu thương nhìn nàng nũng nịu thở dốc dưới thân, thậm chí eo nhỏ cũng theo bản năng đong đưa, làm cho hấn nhin không được nhẹ cười ra tiếng, nhưng không vội ở trên người nàng tận tình rong ruổi.

Mỗi một phản ứng của nàng đều là hấn tự tay dạy dỗ, mỗi một chỗ mẫn cảm của nàng cũng là hấn cẩn thận khai quật ra, cho nên hấn phi thường hiểu biết lúc này nàng không thể thỏa mãn mà thông khổ.

Mạt Mạt của hấn a... làm cho hấn vẫn phần triu mến, lại muốn bắt nạt nàng, khiến cho nàng ở dưới thân mình khó chịu rơi lệ...

“Mạt Mạt, muốn cái gì thì nói ra, nghe?” Hấn vô cùng thân thiết cắn lỗ tai nàng. “Nói a, bằng không như vậy rất khó chịu đó?”

“Thật xấu... Đô Chậm Ảnh... chàng thật xấu...” Nàng nghẹn ngào lên ấn, hai tay không ngừng đánh hấn.

Người đàn ông này... Trừ Tiểu Ảnh đơn thuần sẽ không như vậy ra, mỗi một nhân cách khác tựa hồ đều lấy bắt nạt nàng làm vui, bây giờ ngay cả chuyện xấu hổ như vậy đều phải bắt nàng mở miệng ra yêu cầu sao?

“Ta không xấu, chỉ cần nàng nói ra ta sẽ cho nàng... cho nàng rất nhiều, rất nhiều... giống như vậy...” Hấn giống như đùa va chạm thật mạnh vào hoa tâm của nàng chút, dùng thanh âm tràn ngập dụ hoặc câu dẫn nàng nói ra khát vọng sa đọa nhất trong lòng.

“A ừm... ta... ta... ta muốn...”

“Muốn cái gì?”

“Ta muốn chàng... muốn chàng giống như mới vừa rồi vậy... ô...” Cảm giác xấu hổ mạnh liệt cùng dục vọng hung mãnh kéo co ở trong cơ thể, làm cho nàng thuận theo nói ra khỏi miệng, lại nhin không được khóc nước nở ra tiếng.

“Như vậy sao?” Hấn chậm rãi co rúm, sau khi nàng phát ra rên rỉ thỏa mãn bỗng nhiên dừng lại.

“A... Đừng có ngừng... Ta muốn chàng nhanh thêm chút, sâu một chút nữa...” Thỏa mãn trong phút chốc không thể bổ cung vào hư không không ngừng truyền đến từ thân dưới, nàng nhin không được mở miệng thúc dục hấn.

Hấn tà tứ cười, nhìn đóa hoa nhài nhuộm màu sắc tình dục hấn cho ở dưới thân kia, nở rộ ra sắc hồng xinh đẹp, không ngừng run run cầu xin hấn yêu thương.

Đô Châm Ảnh làm cho nàng nghiêng người qua, kéo cao đùi đẹp của nàng lên, bắt đầu không ôn nhu dùng sức va chạm vào Hoa Nhị mềm mại của nàng.

“A... Châm Ảnh... sâu quá...” Hai tay Bút Mạt Trùng bấu chặt vào thành giường, vú theo hẳn ra vào mà chớp động lên xuống, hơi thở đàn hương từ miệng phát ra một tiếng rên yêu kiều.

“Không phải muốn ta nhanh một chút sao, lại sâu một chút sao?” Sao như vậy lại không được?” Hấn ý xấu trên chóc nàng, thậm chí đem thẳng dài hoàn toàn rời khỏi, tà ác dựa vào đệm trên giường dong lười nói: “Nếu không, chính nàng lại đây đi!”

Bút Mạt Trùng ai oán liếc hẳn, chưa thỏa mãn dục vọng làm cho lửa nóng trong cơ thể nàng một trận mạnh hơn một trận, rốt cục kiềm chế không được khóa ngồi trên bụng của hẳn.

“Châm Ảnh... Ta sẽ không...” Nàng giống như cầu xin tha thứ nhìn hẳn, chỉ mong hẳn không cần cố ý tra tấn nàng.

Nhưng mà Đô Châm Ảnh lại thích nhìn bộ dáng nàng vừa then lại quẫn, lại không thể không ngoan ngoãn nghe lời, cho nên làm sao dễ dàng thu lại như vậy chứ?

“Sẽ không?” Hấn nhẹ cười một tiếng, cũng không định hỗ trợ. “Cầm bảo bối của ta, sau đó chậm rãi cho vào trong tiểu huyết của nàng, như vậy được không?”

Nàng cắn cắn môi, ủy khuất rơi lệ, lại chỉ có thể nghe lời nâng người lên, chậm rãi nhét nguồn nhiệt cứng rắn kia vào trong nơi riêng tư nóng ẩm dính ngấy của mình.

“Xem, không phải được rồi sao? Nếu muốn thì tự động a!” Hấn thúc giục.

Nước mắt chưa khô khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm màu hồng nhạt, bày ra phong tình quyến rũ của cô gái trẻ, tuy rằng ngưỡng ngừng không thôi, nhưng nàng lại động eo lên xuống, theo nhu cầu của bản thân dần dần tăng nhanh tốc độ vận vận.

“A... Ừm...” lát sau, hoa huyết nàng co rút nhanh, một trận dịch yêu chảy xuôi đọng lại trên thắt lưng hẳn, cả người cũng vô lực đè lên người hẳn thở dốc dồn dập.

“Nếu Mạt Mạt đã hưởng thụ xong, bây giờ không phải nên đến giúp vi phu sao?” Đô Châm Ảnh nâng thân mình mềm yếu của nàng chuyển qua giữa hai chân mình, sau đó đè thấp đầu nàng xuống, đến gần đáng trào vẫn đứng thẳng như cũ của hẳn.

Bút Mạt Trùng biết ý định của hẳn, nhưng mà... Nhìn đến dương vật vừa mới làm cho nàng đạt đến cao trào ở trước mắt không ngừng run run, nàng liền nhịn không được muốn lùi bước.

“Mạt Mạt, mau đến nha!” Đô Châm Ảnh ôn nhu thúc giục nói.

Có lẽ giọng nói hẳn rất mê người, khơi dậy dục vọng tiềm ẩn trong lòng nàng, nàng mở miệng nhỏ ra, chậm rãi mút vào lửa nóng thật lớn kia.

Nàng bắt đầu di động đầu lên xuống, có chút khó khăn phun ra nuốt vào, còn vươn cái lưỡi dính hương khê liếm nếp nhăn ở ngoài.

“Chị Mạt... A! Đây...” A Phúc đột nhiên vọt vào cửa, nhìn thấy một màn dâm mỹ này.

Chỉ thấy chị Mạt luôn luôn hiền lành nằm sấp lên thệm dưới công tử nhà họ Đô, hình như đang cố gắng phun ra nuốt vào cái gì, mà công tử nhà họ Đô vẻ mặt lại không vui trừng hẳn.

“Xem đủ chưa? Còn không đi ra ngoài!” Đô Châm Ảnh lạnh lùng hạ lên đuổi khách.

“Em... Em lập tức đi ra ngoài.” A Phúc đỏ mặt, nhanh chóng rời khỏi phòng, tay chân gọn gàng đóng cửa lại.

Thì ra là vợ chồng sẽ làm chuyện này sao? A Phúc đứng ngoài cửa nuốt nước miếng, đuổi không được một màn tình cảnh mới vừa nhìn thấy.

Đột nhiên, trong phòng lại truyền đến tiếng kêu cầu xin tha thứ cùng tiếng thân thể va chạm, khiến cho đỏ ửng trên mặt hẳn lan đến cổ, vội vàng chạy đi không dám lưu lại.

Ô ô... Công tử nhà họ Đô trướng thôi! Nhất định biết hắn còn đứng ở bên ngoài, mới cố ý làm ra thanh âm...
Đuổi được khách không mời mà đến, Đô Chậm Ảnh nhẫn nại cũng đã đến cực hạn.

Kéo thân thể mềm mại giữa hai chận thành tư thế ngồi, hắn động lưng một cái, vùi thật sâu dằng trào bị nàng mút qua vào trong hoa kính nóng ẩm.

“A ưm... không cần... ta vừa mới hầu hạ chàng xong mà...”

“Còn chưa đủ! Cái miệng nhỏ nhắn của nàng tất nhiên khiến cho người ta hưởng thụ, nhưng sao có thể so với huyết mềm mại hồn này chứ?” Hắn đáp lại như vậy, lần lượt rút ra đâm vào đều khiến cho nàng thút thít.

Hắn yêu cầu cuồng nhiệt như lửa, khiến cho nàng cơ hồ không thể thừa nhận khoái cảm cùng đau đớn, mãi đến khi sắp ngất đi, trong nháy mắt bên tai nàng mới truyền đến tiếng hô thỏa mãn của người đàn ông, hoa tâm cũng theo đó chứa đầy tinh hoa nóng bỏng.

Đô Chậm Ảnh nhìn thiên hạ ngất trong ngực, yêu thương khàn giọng nói: “Mặt Mạt của ta, ở trên đời này nàng chỉ có thể tốt với ta, vĩnh viễn chỉ có thể tốt với ta...”

“Ty chúc cứu giá chậm trễ, xin thánh thượng giáng tội.” Trong đêm tối, một người áo đen mặt mờ ảo quỳ trên mặt đất, nói chuyện với người đàn ông nửa ngồi trên giường.

“Không cần để ý. Trăm cải trang đi tuần, chính vì không muốn đánh răn động cả, chỉ là không dự đoán được có người to gan lớn mật như vậy, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt ám sát khâm sai. Nếu thật muốn theo như ý định của người mang theo nhóm lớn người ngựa theo hộ giá, chẳng phải không thể nào biết được những tặc tử này kia cả gan làm loạn đến mức nào?” Hoàng thượng không tức không hỏa nói, giọng nói bình thản không mang theo ý trách tội.

Nhưng mà người mặc áo đen trung thành tận tâm kia lại không nghĩ như vậy, vẫn tự trách như cũ nói: “Ty chúc hộ giá bất lực, đáng tội chết vạn lần, may mắn thánh thượng bình an vô sự, nếu không ty chúc có chết vạn lần cũng khó thoát tội.”

“Thôi, nếu trăm cũng không lo ngại, sẽ không nhất định nhắc lại việc này.” Hoàng thượng dừng một chút, mới tiếp tục hỏi: “Tình Ngọc, chuyện lúc trước ta nhờ người điều tra sao rồi?”

Đây mới là trong điểm hắn giả trang thành khâm sai ra cung điều tra nghe ngóng.

Hội tuyển tú ba năm tổ chức một lần sắp đến, nghe nói vùng Dương Châu có viên quan chẳng ra gì ép các cô nương xinh đẹp đã có chồng vào cung tham tuyển, dựa vào cái này để có cơ hội thăng quan tiến chức, cho nên hắn mới mang Tình Ngọc ra khỏi cung, tính tìm hiểu sự thật.

Chỉ là không nghĩ đến... ‘Khâm sai’ hắn đây cũng còn chưa hoàn thành mục đích, đã có một đám hung thần ác sát tiến đến muốn đưa hắn lên tây thiên, mới có thể khiến cho hắn nằm ở trong này như bây giờ.

“Bẩm thánh thượng, kết quả ty chúc ở trong thành Dương Châu nhiều ngày ngầm điều tra, chứng minh xác thực có việc này, hơn nữa...” Tình Ngọc bỗng nhiên dừng lại, muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa cái gì? Nói thẳng ra đi!”

“Lần này ty chúc lấy được danh sách cô nương bị quan viên chọn ra cưỡng ép, bên trong có...”

Nghe thấy một cái tên quen thuộc, hoàng đế nhin không được nheo mắt lại, lại xác nhận một lần nữa nói: “Tin tức này chính xác không có lầm?”

“Vâng.”

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên giả dối cười nói: “Không sao, không cần ngăn cản bọn họ, để cho bọn họ làm theo kế hoạch sớm đã định. Tình Ngọc, một đường an bài người chặn sóc ‘nàng’, đợi sau khi đến kinh thành, chúng ta lại cầm cái úng bắt ba ba!”

Nghĩ trời cao hoàng đế xa, đã muốn không xem hắn ra gì tác quái?

Lần này, nhìn hắn giáo huấn bọn quan lại hồn trưởng này như thế nào!

Ánh nắng chói chang xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào giường, khiến cho Bút Mạt Trùng cả người đau nhức mơ mơ màng màng ngồi dậy. Nàng chạm vào nửa giường đã lạnh, còn buồn ngủ quét một vòng trong phòng, mại đến khi nhìn thấy đóa hoa nhài đặt ở trên bàn, mới lộ ra núm đồng tiền mê người.

Người đàn ông này, hôm qua ép buộc nàng như vậy, hôm nay ngược lại biết tặng hoa cho nàng vui.

Xuống giường, rửa mặt chải đầu một phen, nàng mặc quần áo ra khỏi phòng, vừa nhớ đến hành vi quái dị thành quen của ông chồng xấu xa của nàng mấy ngày nay lúc nàng thức dậy.

Từ ngày đó ở trên đường trở về, hắn không biết bận cái gì, không phải là đau đầu viết viết, thì là sáng sớm tỉnh mơ chạy đi hái thuốc như bây giờ...

Đang lúc Bút Mạt Trùng tự hỏi, A Phúc bỗng nhiên vọt vào, vẻ mặt hoảng sợ reo lên: “Chị Mạt! Mau, mau trốn đi!”

Trốn đi? Đang tốt vì sao phải trốn đi? Bút Mạt Trùng khó hiểu nhìn hắn, còn chưa kịp đáp lại đã bị hắn kéo tay áo chạy đến cửa sau.

“A Phúc, đang yên đang lành, vì sao chị phải trốn đi? Bên ngoài có người nào sao?” Bút Mạt Trùng vẫn đứng im, kiên quyết muốn hắn đưa ra đáp án trước.

“Đừng có dừng a! Bên ngoài có rất nhiều quan binh, nói là muốn tìm chị!” A Phúc lo lắng nói.

“Quan binh tìm ta làm cái gì?” Bút Mạt Trùng mặt nhăn mày nhí.

Trước không cần nói nàng qua bên này tuân thủ pháp luật đến mức nào, đến ngay cả trong thế giới thực của nàng ngay cả giết phạt cũng không có nhận nữa tờ a!

“Tìm nàng vào cung tuyển phi a!” Một thanh âm đột ngột lại quen thuộc sáp nhập vào cuộc trò chuyện của hai người.

Bút Mạt Trùng cùng A Phúc cùng quay đầu nhìn lại, rõ ràng phát hiện bọn họ bị vây quanh rất đông, mà thẳng đàn ông đi đầu phát ra tiếng, chính là Đô Chậm Tuyệt ngày đó ở trên đường bị tổn hại đến mức lấy mặt đi quét rác!

“Mày đến đây làm gì?” Bút Mạt Trùng ánh mắt cảnh giác, vẻ mặt phòng bị nhìn Đô Chậm Tuyệt từ trong đám người đi về phía nàng.

“Làm cái gì?” Hắn cười khoa trương, “Sao em đâu có thể hỏi như vậy chứ? Ta thật sự đến đây báo tin vui a!

Nói thật, nếu ánh mắt hắn không âm hiểm như vậy, tươi cười trên mặt không ghê tởm như vậy, lời nói không khoa trương, có lẽ nàng còn suy nghĩ tin tưởng lời nói của Đô Chậm Tuyệt.

Nhưng mà bây giờ, nàng chỉ cảm thấy hắn căn bản đang nói hươu nói vượn, nhìn nụ cười gian ác trên mặt hắn, nàng không cần nghĩ cũng biết, đây chỉ là chồn tìm đến cửa chuẩn không có việc tốt.

Nhìn vẻ mặt không tin tưởng của nàng, còn có bộ dáng dang hai tay bảo vệ đứa nhỏ kia của nàng, Đô Chậm Tuyệt nhin không được chặc chặc hai tiếng.

“Ta nói em đâu a, đương kim thánh thượng là minh quân trăm năm khó gặp, tuổi cùng lắm mới qua 20, diện mạo anh tuấn tuấn lãng, có bao nhiêu khuê nữ mong chờ có thể vào cung tuyển phi, em đừng đang ở trong phúc mà không biết phúc, nếu không có ta bỏ công tiền cử, bằng em cùng thân phận của thẳng ngốc Đô Chậm Ảnh kia, lao công khổ tứ đến mấy cũng không có được lợi ích này.”

Lợi ích gì? Chồng nàng cũng chưa có chết lại ép nàng tái giá!

“Ta nói đương kim thánh thượng thiếu lựa chọn như vậy sao? Ngay cả phụ nữ đã bị dùng qua cũng dám muốn, không sợ mặc đời giầy hư khiến người trong thiên hạ nhạo báng sao?”

“Ha! Đây phải kể công ta ở trước mặt tri phủ đại nhân cam đoan.” Đô Chậm Tuyệt cười ái muội với nàng. “Gả cho thẳng ngốc kia, sợ là hắn ngay cả viên phòng đều không biết làm thế nào? Huống chi thẳng ngốc kia lại không mời bất kỳ trưởng bối nhà họ Đô nào, loại hôn nhân chung thân tự quyết này cấm bản không được chấp nhận.”

Trường bối nhà họ Đô cái gì? Nhà họ Đô còn lại không phải đều là hỗn đản chỉ biết khua môi múa mép sao? Sao còn có trường bối gì a?

“Mày nói bậy bạ cái gì? Ta cùng tướng công là vợ chồng danh xưng như thực, căn bản không có khả năng vào cung tuyển vương phi bỏ đi kia, mày vẫn nên nhanh chóng chết tâm đi!

Đô Chậm Ảnh, sao chàng chưa trở lại, vợ chàng sắp bị người ta ép tái giá a!

“Huống chi, mày làm như vậy không phải chẳng khác nào khiến cho tướng công nhà ta bị cấm sùng sao? Như vậy gọi là huynh trưởng gì?” Nàng khinh thường trách mắng.

“Hừ! Hẳn nếu không xem ta là huynh trưởng, ta cần gì phải quan tâm hẳn có thể bị vợ cấm sùng hay không? Huống chi... Ngày đó hẳn hại ta mất mặt trước mặt mọi người, bây giờ ta khiến vợ hẳn trả lại món nợ này cũng không có gì không đúng!”

“Mày... Vô sỉ!” Bút Mạt Trừng hỗn hển, lại tìm không ra từ thúi gì để mắng người.

Thật quá đáng! Đô Chậm Tuyệt này quả thực phát rồ, ngay cả loại chuyện này cũng có thể nói đủ tình hợp lý được!

Quan viên một bên vẻ mặt không kiên nhẫn thúc giục nói: “Bớt nói nhảm đi, nàng là người cuối cùng trong danh sách, trực tiếp mang đi!”

Hắn ra lệnh một tiếng, quan binh lập tức động thủ bắt người, cho dù A Phúc cùng Bút Mạt Trừng liều mình chống cự, lại vẫn đánh không lại bọn họ.

“Buông ra! Buông ra! Buông chị Mạt ra!” A Phúc bị bức tường người ngăn cản, không thấy được thân ảnh Bút Mạt Trừng, chỉ có thể lòng nóng như lửa đốt rống to kêu to.

“Mang đi.” Quan viên ra lệnh bước đi, Đô Chậm Tuyệt vẻ mặt nhợt nhạt theo đuôi phía sau, một đám người chậm rãi rời đi, hoàn toàn không để ý đến A Phúc kháng nghị kêu to.

Bút Mạt Trừng bị quan viên mang đi liên tục quay đầu lại hô: “A Phúc! A Phúc! Đi tìm chàng về, đi tìm Đô Chậm Ảnh về cửa ta——”

Thanh âm của nàng càng ngày càng xa, càng ngày càng mỏng manh, cuối cùng rốt cuộc không nghe thấy.

A Phúc tay chân luồn cuống quỳ ngồi dưới đất, thì thào tự nói: “Làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ...”

Dấu chân lung tung, còn có 1 thằng ngốc thất hồn lạc phách, quỳ ngồi dưới đất thì thào tự nói, chính là cảnh tượng Đô Chậm Ảnh nhìn thấy khi đi hái thuốc trở về.

“Ai vừa đến? A Phúc?” Thấy hẳn không có phản ứng, Đô Chậm Ảnh dùng sức lắc lắc bả vai của hẳn. “A Phúc! A phúc! Cậu mất hồn hà?!”

Đôi mắt không có tiêu cự dưới lay động của hẳn rốt cục tìm lại thần thái, A Phúc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy khuôn mặt Đô Chậm Ảnh, nhất thời khóc rống thất thanh.

“Ô ô... làm sao bây giờ... làm sao bây giờ... chị Mạt... chị Mạt bị bắt đi rồi... làm sao bây giờ...”

Hoa nhài của hẳn bị nang đi? Trong khóc lóc sụt sùi của hẳn, Đô Chậm Ảnh chỉ bắt giữ câu mẩu chốt nhất.

Giỏ thuốc trên tay rớt xuống mặt đất, hẳn khó nén cuồng nộ rít gào truy vấn: “Em vừa mới nói cái gì? Mạt Mạt bị bắt đi rồi? Chuyện này xảy ra khi nào? Mà bị ai bắt đi?”

“Ô ô... em cũng không biết... sáng hôm nay... trong nhà bỗng nhiên có một đội quan binh, còn có chủ nhân nhà họ Đô kia... nói muốn bắt Mạt Mạt vào cung tuyển phi...” A Phúc nghẹn ngào nói, “Chị Mạt chị... chị vẫn kêu em đi tìm anh, nhưng mà em không biết anh đi đâu... cũng chỉ có thể ngồi ở đây chờ... ô ô...”

Trong mắt Đô Chậm Ảnh hiện lên một tia thống khổ, hai tay không ngừng nắm chặt, mãi đến khi móng tay đâm vào trong thịt vẫn không thấy đau đớn.

Chết tiệt! Nàng luôn luôn tìm hẳn, hoa nhài của hẳn luôn luôn tìm hẳn, mà hẳn thế nhưng... không có.

Đáng chết nhất là hần, là hần! Lúc nàng kêu muốn tìn hần, hần lại không ở bên cạnh nàng, mà ở bên ngoài hái cây thuốc bó đi gì đó.

“Ai nha, sao mọi người đều mặt xám mày tro vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Chu Gia Tĩnh vừa ưỡn thất lưng lười, vừa ngáy, không rõ hai người trong sân làm sao vậy?

Phát hiện người đứng không hề đáp lại lời nói của hần, Chu Gia Tĩnh trực tiếp chuyển đổi mục tiêu, hỏi thằng nhỏ vẫn quỳ dưới đất khóc không ngừng kia.

“Ta nói A Phúc a, sao em khóc thành như vậy? Đàn ông khóc sụt mướt thật khó coi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói ra cho ta nghe xem!”

A Phúc oán hận trừng mắt liếc hần một cái, buồn bực bộ dáng ung dung thản nhiên kia của hần, nhưng miệng vẫn ngoan ngoãn kể lại sự việc.

Hừ vừa rồi không biết trốn đi đâu, bây giờ còn dám ra đây hỏi đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng A Phúc không vui nghĩ.

Chu gia Tĩnh cười cười, nhẹ lay động cái quạt, bước chậm đi đến trước mặt người đàn ông vẫn cúi đầu gắt gao nắm chặt tay.

“Đô huynh, tuy rằng bình thường anh luôn muốn làm thế nào đưa ta về tây thiên, nhưng anh cứu tiểu đệ vẫn là sự thật, bây giờ nên để tiểu đệ tận tâm tận lực, báo đáp phần ân tình này.”

Đô Chậm Ảnh ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt hồ hởi nói: “Một khi vào cung tuyển phi liên nằm trong quản lý của thiên tử, cậu có biện pháp nào cứu Mạt Mạt về?”

“Nếu không, chẳng lẽ anh có biện pháp nào tốt sao?” Gấp quạt lại, Chu Gia Tĩnh hứng thú dạt dào nhìn hần, có chút tức giận vì bị người hoài nghi năng lực.

“Ta giỏi dùng thuốc, cũng chỉ có thể dùng thuốc.” Đô Chậm Ảnh nhìn về phía phòng thuốc, bên miệng câu ra một nụ cười lãnh khốc.

Không... Sẽ không như hần tưởng tượng chứ? Hần muốn dùng thuốc một đường độc đến kinh thành sao?! Khóe miệng Chu Gia Tĩnh có chút run rẩy.

Tuy rằng đây cũng là một biện pháp, nhưng sự việc còn chưa tới mức nghiêm trọng như vậy, hần là không cần dùng thủ đoạn kịch liệt như thế a?

Hần cười gượng vài tiếng, đưa ra đề nghị. “Đô huynh, nếu bọn họ muốn cô nương Bút Mạt Trùng vào cung tuyển phi, nói vậy sẽ không gây bất lợi đối với cô nương Mạt Trùng, vừa vặn tiểu đệ có chút quen biết ở trong kinh thành, có thể trước sắp xếp cô nương Mạt Trùng ở trong cung, chờ chúng ta đến nơi nghỉ cách cứu viện, anh cảm thấy sắp xếp như vậy thế nào?”

Đô Chậm Ảnh lạnh lùng liếc nhìn hần một cái. “Cho dù chỉ có một tia khả năng, ta cũng sẽ không để Mạt Mạt bị người đàn ông khác mơ tưởng, tránh ra!”

Thấy hần không đổi muốn huyết tẩy kinh thành, trong lòng Chu Gia Tĩnh hoảng hốt, vội vàng đưa ra phương án. “Bằng không sau khi đám người kia mang cô nương Mạt Trùng vào cung, ta lập tức sắp xếp nàng vào một biệt viện khác, tách hần với khuê nữ tuyển tú, như vậy thế nào?”

Lúc này ngược lại làm cho Đô Chậm Ảnh dừng lại bước chân, chậm rãi xoay người lại nhìn hần.

“Cậu thật sự có thể làm được?”

“Tất nhiên, tất nhiên! Đúng lúc tiểu đệ quen biết vài người trong cung, có thể sắp xếp như vậy.” Chu Gia Tĩnh liên tục cam đoan, khẩn trương đỏ mồ hôi lạnh. “Như vậy... Chúng ta lên đường vào kinh hỉ?”

Đô Chậm Ảnh không nói một câu, tùy ý hai người bọn họ bắt đầu xử lý công việc cần chuẩn bị để vào kinh, hần ngẩng đầu nhìn trời xanh trên đầu, trong lòng lập thề ——

Hoa nhài đáng yêu của ta a, nàng nhất định phải lông tóc không thương chờ ta, nếu không cho dù phải huyết tẩy kinh thành, ta cũng sẽ làm cho những người thương tổn nàng trả giá đắt!

9. Chương 9

Edit: Ái Nhân

Ngồi trên xe ngựa lắc lắc lư lư, Bút Mạt Trùng cố gắng đè nén cảm xúc khẩn trương, ngược lại để mình tựa vào bàn nghỉ, tâm tình tốt nhớ lại đối thoại với người mặc áo đen vào đêm đó.

Đêm đầu tiên bị ép buộc đưa đến, nàng vốn định lên trốn, lại bởi vì một người mặc áo đen nhảy vào từ cửa sổ gián đoạn.

Lúc người mặc áo đen đảm bảo tuyệt đối không để cho nàng thật sự bị xếp vào danh sách tuyển phi, nhưng cần nàng phối hợp qua loa vài việc một chút, nàng lập tức an tâm, không hề thử thoát khỏi trông coi cẩn mật.

Chỉ là... không biết ông chồng tính trẻ con thích bám người một khi phát hiện nàng biến mất, sẽ kích động cùng phần nộ đến mức nào?

Vốn định nhờ người mặc áo đen hỏi thăm giúp nàng một chút, không ngờ hắn lại giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, giành trước nói: “Phu nhân Đô, mặc dù tại hạ đã âm thầm phái người bảo vệ, nhưng mong cô nương chú ý giữ gìn sức khỏe, bởi vì công tử Đô thật sự ôm ý nghĩ huyết tẩy kinh thành đến, chỉ sợ đến lúc đó cô nương bị tổn thương ở đâu, dưới cơn thịnh nộ hắn sẽ làm rầm rộ khiến nhiều người bị hại. Mà người đầu tiên bị hại chắc chắn là chủ tử của nàng.”

“Sao chàng ấy có thể làm ra chuyện này chứ? Cô nương quá khoa trương rồi!” Bút Mạt Trùng lắc đầu không tin.

Tướng công của nàng tính trẻ con chút, có đôi khi lạnh lùng chút, có đôi khi miệng lưỡi trơn tru chút, nhưng hắn không giống người đàn ông sẽ giết hại mạng người, ít nhất chưa từng thương tổn qua một sinh mạng vô tội trước mặt nàng.

“Phu nhân Đô có thể không tin cũng không sao, nhưng vẫn mong cô nương chú ý giữ gìn sức khỏe của mình.”

Lưu lại một câu cuối cùng này, người mặc áo đen liền phi thân rời đi, biến mất trong màn đêm.

Sau đó, mãi cho đến hôm nay, trừ việc ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy sắc mặt ghê tởm của Đô Chậm Tuyệt ra, thật sự cũng không có phiền toái gì đến tìm nàng.

Chỉ là... trong lòng nàng vẫn lo lắng suy nghĩ...

Lo lắng phu quân ngốc của nàng có ăn cơm đúng giờ không? Lo lắng phu quân bá đạo của nàng có vì nàng không có bên cạnh mà khó có thể ngủ ngon không?

Ai... Nếu nói Hoàng Liên đẳng, sao có thể so với tương tư sâu...

Đoàn người Đô Chậm Ảnh bụi bặm mệt mỏi đuổi đến kinh thành, đúng lúc trước hội tuyển tú một ngày. Dọc theo đường đi lắng đọng lại, cho dù lòng hắn vẫn nóng như lửa đốt, nhưng suy nghĩ dần dần rõ ràng, nghĩ vẫn cũng theo đó mà hiện lên.

“Cậu rốt cuộc là loại người nào?”

“Ta sao?” Chu Gia Tĩnh tao nhã cười cười, dẫn bọn họ rẽ trái rẽ phải trong tòa nhà to lớn, mãi đến khi đến trước sương phòng mới trả lời: “Ta chẳng qua là một người bình thường muốn báo đáp ơn cứu mạng của Đô huynh thôi!”

Người bình thường? Đô Chậm Ảnh nhíu mày, trong lòng cũng không cho là như vậy.

Chỉ là người bình thường lại có tòa nhà lớn như thế này trong kinh thành, thậm chí còn có quan binh hùng hậu canh gác? Chỉ là người bình thường, lại có thể thề son sắt không để vợ hắn vào cung tuyển phi? Chỉ là người bình thường, dọc đường lại có thể để cho bọn họ ngang nhiên ở lại trong nhà quan?

“Đô huynh không cần đa nghi, mặc dù Chu mỗ bất tài, nhưng vẫn hiểu được đạo lý có ơn phải báo, hướng chi còn có chút việc cần Đô huynh cùng cô nương Mạt Trùng giúp đỡ a! Cho nên mong anh trước thả lỏng chính mình, tạm thời nghỉ ngơi ở đây.”

“Đợi chút! Vậy Mạt Mạt được an bài ở đâu? Ta muốn xác nhận chuyện trước khi vào kinh cậu đáp ứng với ta có thật sự làm được hay không.” Đô Chậm Ảnh thanh âm xốt xa hỏi, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng.

Chu Gia Tĩnh vội vàng đến gần phía sau sường phòng. “Ngay đây, ở ngay đây!”

Nói đùa! Đô Chậm Ảnh dọc theo đường đi cũng không có việc gì lại mở cái chai này ra, làm như không cần thận nhỏ một giọt xuống mặt đất, còn có thể biến tảng đá thành cái động! Hắn cũng không có ngại thơ đơn giản hóa uy hiếp rõ ràng này thành lỡ tay trong lúc vô ý.

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự! Đương nhiên là thật... Khoan! Đợi ta với ——” Còn chưa nói xong, người đàn ông kia liền kiểm chế không được chạy vào trong phòng, Chu Gia Tĩnh sửng sốt một chút, trực giác muốn đuổi theo.

“Đừng... Đừng đi quấy rầy bọn họ!” A Phúc đỏ mặt, ngăn lại kéo cánh tay của hắn.

Hắn kéo hình như còn muốn nói cái gì để tên đàn ông ồn ào này xoay người rời đi, trong đầu vừa nghĩ nên giải thích với hắn như thế nào, đôi vợ chồng kia làm không tốt còn đang giữa ân ái, người rảnh rỗi chớ quấy rầy a!

“Đợi chút! A Phúc, cậu kéo ta làm cái gì? Ta còn có chuyện muốn thương lượng với cô nương Mạt Trùng và Đô huynh a!” Chu Gia Tĩnh vừa nói, vừa nhìn khuôn mặt nóng đỏ của A Phúc, đột nhiên phát hiện thằng bé này cũng thanh tú trang nhã, trong ánh mắt lại có phần phần quyến rũ của con gái...

Hả! Cái gì mà quyến rũ của con gái? Hắn chính là người đàn ông bình thường, làm sao có thể có ý nghĩ kỳ quái với một thằng bé không lớn không nhỏ chứ?

Sẽ không phải là lâu quá rồi không gần nữ sắc, đầu óc bắt đầu suy nghĩ miên man chứ?

“Bây giờ bọn họ không rảnh!” A Phúc buông ống tay áo hắn ra, vội vàng tránh sang một bên, rất giống như dính phải thứ gì đó dơ bẩn.

“Không rảnh? Sao có thể không rảnh? Hai người họ nhốt trong phòng có thể làm quan sao...” Nói đến một nửa, bỗng nhiên Chu Gia Tĩnh hiểu ra, hai người kia là một đôi vợ chồng ân ái mới cưới không lâu, đóng cửa ở trong phòng có thể làm nhiều việc.

“A Phúc ngốc! Sao không nhắc nhở ta a? Hại ta thiếu chút nữa phá hư chuyện tốt của người ta rồi.”

Chắc chắn! May là vừa rồi hắn không ngay ngốc đi vào, nếu không đã sớm bị Đô Chậm Ảnh tính tình không tốt độc bắn ra ngoài.

“Là anh ngốc! Không phải em lôi anh đi sao?” Quá ngốc! Nếu hắn không đủ thông minh, cái tên ồn ào này còn có thể yên ổn đứng ở đây sao?

Chu Gia Tĩnh cứng họng không trả lời được, bị hắn giáo huấn mà sửng sốt.

Nhưng mà... bây giờ không nói rõ ràng, kế hoạch này ngày mai sẽ lên sân khấu, lúc này muốn hắn đi đâu tìm cô gái xuất thân từ Dương Châu, còn không thể có ý nghĩ không an phận đối với đương kim thánh thượng... trông mắt vừa đảo, nhìn về phía A Phúc chán đến chết mức nước rửa ráy.

Ừm, đáng người tinh tế không lớn không nhỏ, khuôn mặt thanh tú dễ nhìn, nếu lại thay nữ trang, thoa chút phấn...

Ha ha! Không phải có sẵn diễn viên đóng thế cho vở diễn ngày mai sao?

Bị đôi mắt như ăn trộm nhìn mà lông tơ dựng thẳng, A Phúc đề phòng lui về sau mấy bước.

“Anh... Anh lại có ý nghĩ ngu ngốc gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn nhờ cậu giúp ta một việc thôi.” Chu Gia Tĩnh quỷ quyệt cười, vội vàng vỗ tay, phía sau lập tức xuất hiện một bóng người. “Mang hắn đi!”

Ha ha, tất cả nhân vật đều đến đông đủ —— đầu lĩnh bại hoại, người đàn ông đau thương, còn có một cô nương nhỏ đến từ Dương Châu, bắt đầu diễn...

Cực kỳ đặc sắc a!

Xốc màng lên, mãi đến khi thấy người nằm yên ổn trên giường, tâm tình treo cao của Đô Chạm Ảnh mới chính thức buông xuống.

Hắn chậm rãi ngồi lên giường, chuyên chú nhìn dung nhan của nàng, lấy tay mơn trớn da thịt tơ lụa lâu rồi không chạm vào.

Trong lúc ngủ mơ hồ nhận thấy có người chăm chú nhìn nàng say đắm, Bút Mạt Trừng mở đôi mắt có chút lim dim, xác nhận nguồn gốc của đôi mắt kia.

“Chạm Ảnh... Ta còn nằm mơ sao... Lại nhìn thấy chàng... Đây là mộng à...” Cho dù là mộng, nàng cũng muốn gần hắn một chút, cho nên xoay người, ngã vào người hắn.

Đô Chạm Ảnh mỉm cười nhìn động tác không muốn xa rời của nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng. “Mạt Mạt, nàng không có nằm mơ, chúng ta phải về nhà!”

“Được, chờ ta tỉnh lại, chúng ta trở về nhà...” Nàng ý thức mơ hồ lẩm bầm, tay nhỏ bé lại ôm chặt chân hắn, xem đùi hắn là gối ôm.

“Xem ra ta đành phải làm cho nàng tỉnh táo một chút, tránh cho nàng xem những lời nói của ta thành nói mơ.” Hắn bật cười nói, bàn tay to lập tức tham nhập vào trong vạt áo của nàng, nắm một bên vú vuốt ve.

“A ừm... Chạm Ảnh...” Đôi mắt đẹp của nàng nhắm lại, vẫn xem hết thảy là cảnh trong mơ, quẩn luyến luyến tiếc tỉnh lại.

“Ta ở đây.” Hắn đáp lại kêu gọi của nàng, vừa gọn gàng cởi quần áo hai người.

Hắn đưa tay dò xét vào giữa hai chân có chút ẩm ướt của nàng, dục long sớm đứng thẳng để ở miệng huyết, đâm vào vài cái liền cường hãn tiến quân thần tốc!

“A! Chạm Ảnh... Chạm Ảnh...” Nàng ưỡn cao người nghênh đón tác cầu không biết tiết chế của hắn, miệng không ngừng kêu lên cái tên thường kêu lên trong lòng.

Mong nhớ sau nhiều ngày chia lìa, khiến cho bọn họ áp chế không được dục vọng mãnh liệt, một tiếng rên rỉ thở dốc thay cho lời nói ngọt ngào, từng lần ái ân nhiệt liệt chứng minh bấy giờ bạn họ gần gũi bao nhiêu.

Nàng ôm chặt hắn, đi theo hắn đảo làm lên tiếng yêu kiều, tưởng niệm cảm xúc làm cho thân thể trở nên càng mẫn cảm, không bao lâu nàng liền đạt tới vui sướng cao nhất, ở hắn trong lòng không ngừng thở dốc run rẩy.

Cho dù biết nàng đã mất pháp thừa nhận càng nhiều, nhưng là chưa thỏa mãn hắn nhưng không cách nào dừng lại động tác, vẫn đang hữu lực đỉnh làm , tác thảo , đồng thời nhẹ nhàng hôn tới nàng nhân quá độ kích thích mà không ngừng hạ xuống nước mắt.

“Mạt mạt... Nhịn một chút nữa...”

“Ô... Không sao... Chạm Ảnh... Ta muốn chàng... Ta muốn chàng yêu ta thật nhiều...” Lúc này nàng đã hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn hắn ghen ngào.

Lúc hắn đâm vào mạnh mẽ, mắt đẹp trong suốt chảy ra một giọt lệ, đọng lại bên miệng.

Nụ cười yếu ớt cùng rên rỉ mềm mại, lại làm cho hắn càng không thể kiềm chế, chỉ có thể như một trận mưa to gió lớn tàn sát bờ bãi thân thể nàng.

Cuối cùng cao trào thổi quét đến, hắn thô rống kêu lên, hoàn toàn bùng nổ vào trong cơ thể của nàng, tất cả mới chậm rãi trở lại bình tĩnh.

Kích tình qua đi, Đô Chạm Ảnh ôm cô gái mình yêu không chịu buông tay, nghe tiếng thở nông gấp cùng tiếng tim đập dồn dập của nàng gần trong gan tấc, hắn mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại hưởng thụ dự vị tốt đẹp.

“Sao lại trở nên gầy như vậy? Lúc ta không ở bên cạnh có chăm sóc tốt cho bản thân hay không a?” Bút Mạt Trừng đau lòng vuốt ve hai gò má gầy ốm của hắn.

Mới vài ngày ngắn ngủi đã thành như vậy... nếu ngày nào đó nàng trở lại thế giới cũ, đến lúc đó hẳn phải làm sao a?

“Đang nghĩ cái gì vậy? Hắn cúi đầu cụng vào trán nàng, định xóa đi ánh mắt băng khoan u sầu của nàng. “Đang giận ta sao?”

“Đúng vậy! Ai bảo chàng không chăm sóc tốt cho chính mình, nếu ngày nào đó ta mất chàng nên làm sao bây giờ?” Nàng nhất thời kiềm chế không được, nói ra lời nói ẩn sâu trong lòng mình.

“Không đâu! Nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta, có đúng không? Mạt Mạt nàng đã nói nàng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta!” Hắn kinh hoàng nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng lại nói những lời này.

“Ta đương nhiên sẽ ở bên cạnh chàng... Chỉ là... Chậm Ảnh, ta rất sợ có một ngày ta sẽ trở lại thế giới của mình, sau đó phát hiện đây chỉ là một giấc mơ...” Sống trong hạnh phúc càng nhiều, nàng lại càng lo lắng tất cả không phải là sự thật, bất an mãnh liệt luôn lặn lẽ hiện ra trong lòng khi đêm dài yên tĩnh.

“Đừng nói nữa! Ta không biết cái gì là thế giới của nàng, thế giới của ta, chúng ta đều ở đây mà! Chúng ta ở cùng một chỗ, không phải sao? Cho nên nàng nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta, vĩnh viễn.” Đô Chậm Ảnh nhận thấy thế giới trong lời nàng kể là lĩnh vực hắn không biết, nhưng hắn thả lỏng an chính mình như vậy, cũng không muốn nghĩ một ngày nào đó thiên hạ trong lòng biến mất không thấy bóng.

“Đúng vậy, chúng ta đều ở cùng một chỗ, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ rất lâu...” Bút Mạt Trùng ứa nước mắt trấn an hắn, cũng thuyết phục chính mình, vạn nhất định sẽ làm bạn đến cuối đời.

“Sẽ... sẽ...”

Hai người nắm chặt tay đối phương không buông, nghe tiếng côn trùng bên ngoài, trong lòng âm thầm ưng thuận hứa hẹn ——

Chỉ mong cuộc đời này nắm tay nhau, cùng chết già, làm bạn mãi mãi.

Sáng sớm, tú nữ các nơi cùng quan viên tiến cử xếp hàng đứng yên trong ngự hoa viên, chờ đợi thánh thượng bắt đầu tuyển phi.

Trên sân mỗi cô gái đều mang nụ cười nhẹ, liếc nhìn biểu hiện ra khuôn mặt ôn nhu hàm xúc nhất, chỉ mong đợi lát nữa có thể chiếm được một sợi tơ hồng của hoàng thượng, trong hàng dài người này, chỉ có một cô nương thướt tha duy nhất, chẳng những cười không nổi, còn lộ ra khuôn mặt đau khổ chỉ thiếu chưa rơi lệ.

“Thánh thượng giá lâm —— ”

Nghe thấy thanh âm vang dội này, cô nương các nhà vội vàng quỳ xuống cúi đầu, lẳng lặng chờ đợi kiệu vua dần dần đi đến.

Chỉ có một người ngoại lệ, mà ngoại lệ này tất nhiên bị thánh thượng chú ý đến.

“Cô nương lớn mật này là ai, sao thấy thánh thượng lại không cúi đầu?” Thị vệ bên cạnh quát mắng, lập tức bị chủ tử tao nhã giữ tay ngăn lại.

“Sao thấy trầm lại không cúi đầu?” Thánh thượng ôn nhu hỏi, chỉ có cô nương ở sát bên cạnh hắn mới phát hiện giả dối trong mắt hắn.

“Dân nữ...” Nghiến răng nghiến lợi buột ra 2 chữ này, dưới ánh mắt ám hiệu của hắn, nàng cứng rắn da đầu nói ra lời nói đã nghĩ kỹ, “Dân nữ... có oan muốn cáo, cố ý không cúi đầu.”

“Hả? Có oan muốn cáo?” Chu Gia Tĩnh một thân long bào nhìn về phía cô nương đứng sau quan viên Dương Châu, cố ý chậm rãi nói :”Hôm nay tuyển phi, nàng lại có oan muốn cáo, khiến cho trăm không khỏi thập phần tò mò... nói đi, đến tội cùng nàng có oan tình gì?”

Vừa hỏi, hắn cử chỉ ngả ngớn sở soạn khuôn mặt trắng mịn kia một chút, trong lòng không khỏi thầm khen.

Không nghĩ đến A Phúc giả dạng rất có hình có dáng, ngay cả làn da cũng căn mịn giống như trẻ con mới sinh, thật không biết Tình Ngọc giúp thẳng nhỏ này hóa trang như thế nào, làm cho hắn thoát nhìn giống như tiểu giai nhân hàng thật giá thật.

Theo bản năng vươn ra móng heo chọc ghẹo, A Phúc cắn rằn, lại làm ra vẻ ủy khuất nói ra lời kịch tối hôm qua cứng rắn dựng lên.

“Từ đầu năm dân nữ đã trao thân làm gửi phận cho công tử nhỏ nhà họ Đô ở Dương Châu, ai ngờ gia môn bất hạnh, trưởng công tử nhà họ Đô vì lợi ích thông đồng với quan phủ, ức hiếp hai vợ chồng không quyền không thế, ngang nhiên ép buộc dân nữ vào cung tuyển phi, nhưng dân nữ trung trinh... Trung trinh một lòng, quyết không tái giá, không dám nói sai.” A Phúc oán hận nhìn hắn, nói xong lời kịch lập tức lấy ông tay áo che mặt, che lấp tức giận thiếu chút nữa bộc phát ra.

Nếu không vì chị Mạt, hắn sẽ không đáp ứng yêu cầu của tên tiểu nhân này, đã đổi nữ trang, lại ra diễn trò, còn để cho hắn giở trò sở sàng!

Nhìn vẻ mặt phần hận bộ dáng đau khổ không nói nên lời của A Phúc, thiếu chút nữa Chu Gia Tĩnh bật cười ra tiếng, nhưng lo lắng vở diễn này chưa diễn xong, hắn chỉ đành giả bộ lộ ra vẻ mặt không vui, trầm giọng chất vấn: “Quan viên Dương Châu, nói thật cho trầm, có chuyện này không?”

“Bẩm thánh thượng, không... không có chuyện này, đầy đều là lời nói dối trắng trợn của dân nữ lớn mật kia, làm sao hạ quan có thể làm ra loại chuyện này chứ?” Chỉ thấy thịt béo toàn thân quan viên Dương Châu không ngừng run run, mồ hôi lạnh đầy mặt, lại còn muốn dốc sức phản bác.

Chu Gia Tĩnh cười lạnh nói: “Không dám làm ra chuyện này? Ta thấy cũng không hẳn là như vậy đi! Gần đây trong cung có mời một vị thần y, cũng đến từ Dương Châu, sao chúng ta không hỏi xem hắn có nghe thấy hay không?”

Hắn vung tay lên, một lát sau, lập tức có người mang Đô Chậm Ảnh sắc mặt nghiêm túc đến.

Đô Chậm Tuyệt vốn đứng ở phía sau quan viên Dương Châu vừa thấy, không dám tin hét lớn: “Sao có thể? Thằng ngốc kia sao có thể là thần y?”

“Phu... Phu quân...” A Phúc da diết kêu lên, thiếu chút nữa run rẩy đến toàn thân nổi da gà.

Làm ơn! Trừ chị Mạt ra, có ai chịu nổi người đàn ông này a? Nếu không phải vì tình tiết của vở kịch cần, hắn thật sự cũng kêu không ra miệng được a!

“Nói hươu nói vượn! Mày là ai? Chúng ta mang đến là nương tử của hắn, sao lại xuất hiện con đàn bà không biết nhảy ra từ nơi nào?!” Mãi đến lúc này Đô Chậm Tuyệt mới thấy rõ ràng, con đàn bà vẫn đưa lưng về phía bọn họ không phải là Bút Mạt Trùng lúc đầu đưa vào trong cung, mà là một con đàn bà lạ hoắc chưa từng gặp qua.

Đô Chậm Ảnh giống như nhìn trò cười, chỉ lạnh lùng cười, không nói một câu, tất nhiên cũng không đáp lại câu nào với thanh âm ‘phu quân’ đột ngột kia.

“Người nói... Các người tìm nương tử hắn... Nói cách khác, các người thật sự cưỡng ép cô nương đã kết hôn vào cung tuyển phi?!”

Thay đi bộ dáng tao nhã bình thường, Chu Gia Tĩnh lạnh mặt, trực tiếp thay ngu ngốc không đánh mà khai nói rõ.

“Không... Không... Thánh thượng, tên tiểu dân này không biết gì nói hươu nói vượn sao có thể tin là thật chứ? Tuyệt đối không có chuyện này!” Quan viên Dương Châu còn muốn ngăn cơn sóng dữ, vừa trừng mắt với Đô Chậm Tuyệt lỗ lời, vừa cấp bách hồ đồ giải thích.

“Phải không? Vậy chúng ta mời thần y Đô đến giải thích nghi vấn của chúng ta một chút là xong.” Lại nói sao? Liền dứt khoát cho các người chết thống khoái! Chu Gia Tĩnh hừ lạnh.

Đô Chậm Ảnh cũng không thèm nhìn đến ánh mắt cầu xin của anh cả, bình tĩnh thần nhiên trả lời: “Thánh thượng, vợ ta thật sự bị quan viên bất tài này cưỡng ép vào cung tuyển phi.” Không nên trách hắn vô tình, từ lúc Đô Chậm Tuyệt làm ra cái việc tuyệt tình này, tình cảm anh em cũng không còn sót lại một chút nào.

“Nếu chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Tình Ngọc, áp giải những người này đi, nên trị tội như thế nào thì cứ làm như thế, chấm dứt hội tuyền phi năm nay...”

Không đợi hần xử lý xong, Đô Chậm Ảnh quay đầu bước đi. Hần không muốn biết kết cục của trò cười này, thậm chí chạy nhanh trở lại bên cạnh thiên hạ còn đang ngủ yên trên giường.

Chờ nàng tỉnh ngủ, bọn họ quay về Dương Châu ——

Trở về nhà bọn họ.

10. Chương 10: Kết Thúc

Edit: Ái Nhân

Sóng gió tuyền phi qua đi, nhà họ Đô suy tàn nhất thời trở thành tin tức nóng hổi trong thành Dương Châu, nhưng không bao lâu sau dần dần bị mọi người quên lãng, đề tài mới nổi lên là Tuyết Cơ Lộ của Mạt Ảnh Các.

Sau khi nhà họ Đô suy tàn, vốn tưởng rằng quá nhân thứ hai Dương Châu cũng mai danh ẩn tích, không nghĩ đến một lọ thuốc nghe nói là hần bào chế để cho thê tử vui, lại thành hàng hiếm rất nhiều thiên kim tiểu thư cùng quý phu nhân trong thành tranh nhau mua, cũng làm cho Mạt Ảnh Các nhanh chóng trở thành hiệu thuốc bậc số 1 số 2 trong Dương Châu.

Tương truyền, 1 lọ Tuyết Cơ Lộ có thể hét giá lên đến 100 lượng vàng.

Tương truyền, Tuyết Cơ Lộ này có hiệu quả dưỡng nhan chống lão hóa thần kỳ.

Càng khoa trương hơn là, nghe nói đây là bài thuốc pha chế thành trường sinh bất lão Tầm Thủy Hoàng lưu lại.

Mặc kệ bên ngoài mọi người thảo luận nhiệt tình bao nhiêu, tốn bao nhiêu tâm tư muốn trộm bài thuốc bí truyền Tuyết Cơ Lộ cũng không thể thành công, nguyên nhân đầu tiên, Tuyết Cơ Lộ mỗi tháng chỉ sản xuất ra 100 bình, nhưng trong cung đã xử lý 10 bình, mà quái nhân thứ hai Dương Châu chỉ bằng lòng giao cho người ra giá cao nhất có 80 bình.

Có người hỏi, vậy 10 bình còn lại cho ai? Tương truyền là tất cả để ột mình thê tử quái nhân Dương Châu thứ 2 độc hưởng.

Còn nguyên nhân khác, chính là bởi vì số lượng quá sức ít ỏi, khiến cho người có thể thật sự sử dụng Tuyết Cơ Lộ đã ít lại càng ít, còn công hiệu của nó, thường thường đều là nghe tin đồn lung tung từ miệng người ta.

Còn chân tướng như thế nào... Chỉ sợ chỉ có Đô Chậm Ảnh điều chế ra phương thuốc này mới biết được.

“Đô Chậm Ảnh, ta nói mấy lần rồi? Có thời gian loanh quanh bên người ta, sao không đến Mạt Ảnh Các điều chế thêm mấy bình Tuyết Cơ Lộ?” Uốn bụng dưới, Bút Mạt Trừng không kiên nhẫn quay đầu khiển trách ông chồng già thích theo đuôi này.

Đã nói với hần không sao, lão còn thích đi theo dạo quanh sau mông nàng, thậm chí buổi sáng bắt mạch, buổi trưa bắt mạch, ngay cả buổi tối trước khi ngủ hần cũng phải xem mạch mới an tâm!(AN: Thật sự ta nên suy nghĩ lại có nên lấy chồng bác sĩ ko?? =)))

Thật sự là... Chưa từng thấy qua thầy thuốc kỳ lạ như vậy...

“Mạt Mạt, nàng đừng nóng giận, đợi ta đổ một bình Tuyết Cơ Lộ cho nàng thoa?” Hần nịnh nọt nói, chỉ thiếu chưa quỳ trên mặt đất gọi nàng là bà cô.

Nghe xem! Còn đổ một bình Tuyết Cơ Lộ ra xoa! Bút Mạt Trừng thiếu chút nữa liền ngất xỉu.

Cho dù bây giờ nàng đang mang thai, ít ra khỏi cửa hơn, nghe thấy bọn họ nhân lên bàn luận, cũng biết bình Tuyết Cơ Lộ này —— thật ra chỉ là kem dưỡng da —— ở bên ngoài hét giá đến 100 lượng vàng, mà

người đàn ông này mỗi tháng đều trừ riêng hơn 10 bình không nói, còn luôn lấy nguyên một bình xoa tay, xoa chân giúp nàng, còn không chính là tắm, mỗi lần đều khiến nàng cảm thấy... Siêu lãng phí.

Một lọ là 100 lượng hoàn kim đó! Hẳn đổ 1 chai lau cho nàng, chẳng khác nào nàng ngâm mình trong nước tắm 100 lượng vàng sao?

Tắm xa xỉ như vậy, nàng sao có thể tắm tiếp được.

“Ta thấy chàng cũng quá khẩn trương rồi, chẳng qua chỉ là mang thai thôi, có cần thiết khẩn trương như vậy không? Khiến cho chính ta cũng trở nên khẩn trương.”

“Nói gì? Nếu là người ngoài có cho ta cũng không rảnh khẩn trương.” Hắc xuy một tiếng, hai mắt vẫn khẩn trương nhìn chằm chằm bụng nàng.

Những người khác cho dù khó sinh hắc cũng không thêm quan tâm, nhưng bây giờ Mạt Mạt mang thai đứa con của hắc a! Làm sao có thể coi nhẹ chứ?!

“Được, được, chàng nói cũng đúng.” Cùng một dạng đối thoại quay lại điểm xuất phát, hơn nữa nàng cũng lười, ngược lại nhắc đến một vấn đề khác nàng quan tâm. “Đúng rồi, A Phúc đâu? Sau khi vào kinh chàng nói anh Gia Tĩnh lưu hắc lại, sao đến bây giờ còn chưa trở về?” Nàng rất thích đứa nhỏ kia a, giống như đứa em trai.

“Đại khái hắc bị tên hoàng đế rảnh rồi kia thu vào hậu cung đi!” Hắc tùy ý trả lời, căn bản không nghĩ đến hai người chứng mắt kia rốt cuộc bây giờ như thế nào.

Một người thích sai bảo người khác, một người thích dính lấy vợ hắc, hai người vừa vặn kết thành một đôi, cách ra xa thật xa bọn họ là tốt nhất, hắc căn bản không định để cho thằng nhỏ đó trở về.

“Cái gì là thật hay giả?” Bút Mạt Trùng chấn động, bước chân kế tiếp thiếu chút nữa trượt ngã. “A Phúc... Không phải là nam sao?” Chẳng lẽ nơi này cũng lưu hành tình yêu nam nam.

Cẩn thận đỡ nàng ngồi xuống, Đô Chậm Ảnh kinh ngạc nhìn nàng, “Ai nói A Phúc là nam? Rõ ràng là một cô nương, bằng không nàng cho hoàng đế kia có đoạn tay áo chỉ phích còn có thể làm cái hội tuyển phi bỏ đi kia sao?”

“Nhưng...” Nàng còn định nói gì, nhưng một thanh âm hưng phấn đột nhiên vang lên, đánh gãy lời nàng định nói.

“Chị Mạt, em về rồi!”

“Chị Mạt ——” Chủ nhân thanh âm liền mình bay vào lòng nàng.

“Đứng lại! Thằng nhỏ kia làm cái gì đó? Ai cho cậu đụng vào vợ ta?!” Mặc kệ A Phúc đã đổi một thân nữ tranh xinh đẹp, Đô Chậm Ảnh vẫn không ột sắc mặt hòa nhã với người muốn đụng vào vợ yêu của hắc.

“Anh ngốc, công tử Đô? Ta rõ ràng đang mặc nữ trang, còn gọi ta là thằng nhỏ.” A Phúc không cam lòng yếu thế đáp lại, bộ dáng từ trên xuống dưới không có chút nữ tính, khó trách lúc trước Bút Mạt Trùng không phát hiện nàng là tiểu giai nhân nữ giả nam.

“Tránh ra! Tránh ra!” Đô Chậm Ảnh giống như phải cái gì dơ bẩn xua tay. “Cách ra xa vợ ta một chút, bây giờ nàng cần chăm sóc đặc biệt, không phải cậu muốn chạm vào là được!”

A Phúc vừa nghe hắc nói vậy, ánh mắt hạ xuống, lúc này mới phát hiện cái bụng nhô lên của Bút Mạt Trùng, thoáng chốc ứa nước mắt.

“Chị Mạt, thật sự là làm khó cho chị! Lại phải thay công tử trứng thối này sinh đứa con...” Nàng còn nhớ rõ, lúc trước hắc không che dấu làm chuyện kia trước mặt nàng.

Đàn ông đều là đại bại hoại không biết xấu hổ, Chu Gia Tĩnh là một người, trước mắt đây cũng vậy.

“Nói vớ vẩn gì đó? Mạt Mạt, đừng nghe nàng ta nói bậy, nàng ta nhất định bị tên hoàng đế rảnh rồi kia vứt bỏ, mới trở lại chỗ này phá hư tình cảm tốt đẹp của vợ chồng chúng ta.”

“Ai bị vứt bỏ chứ? Chính anh mới là người bị chị Mạt vứt bỏ a!”

“Cậu bớt nói hừ nói vượn, Mạt Mạt yêu ta nhất, sao nàng có thể vứt bỏ ta? Nàng nói đi, Mạt Mạt?” Để chứng minh hẳn không có nguy hiểm bị vứt bỏ, hẳn kéo vợ yêu qua, cúi đầu trao một nụ hôn nóng bỏng

“Không biết xấu hổ!” A Phúc hồng mặt, lớn tiếng nói.

Có chút khó thở, Bút Mạt Trùng cười nhìn hai người đấu võ mồm qua lại, ánh mắt liếc về phía cửa, vị hoàng đế nhàn rồi về mặt lo lắng đi về phía này, nụ cười ngọt ngào trên miệng nàng không khỏi càng sâu sắc.

Này... Lại một chuyện xưa khác bắt đầu a...

Dưới trời xanh, trong một ngôi nhà vô cùng náo nhiệt, trong đối thoại người tới người qua lại ẩn hiện... Hạnh Phúc.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phu-quan-lang-bam>